"கம்ப நிலய"ப் பிரசுரம் – ௮

ஸ்ரீ ரவீந்திர நாத டாகூர்

எழுதிய

சிறு கதைகள்

மூன்றாம் தொகுதி.

வங்காளி முதனூலிலிருந்து

ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. ஆசாரியர்

செய்த மொழிபெயர்ப்பு

"கம்ப நிலயம்," புதுச்சேரி.

சகம் ௧௮௪௨.

விலை அணா ௧௨.

ஸ்ரீ ரவீந்திர நாத் டாகூர்

எழுதிய

சிறுகதைகள்

மூன்றாம் தொகுதி.

வங்காளி முதனூலிலிருந்து

ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. ஆசாரியர்

செய்த மொழிபெயர்ப்பு

"கம்ப நிலயம்"

புதுச்சேரி

சகம் ௧௮௪௨.

விலை அணா ௧௨.

அட்டவணை.

முகவுரை

ஸ்ரீ. ரவீந்திர நாத் டாகூர் எழுதியுள்ள சிறு கதைகளின் மேன்மையைப்பற்றித் தமிழ் மக்களுக்கு இனி அதிகமாகச் சொல்ல வேண்டியதொன்றுமில்லை. இதுவரை வெளி வந்துள்ள இரண்டு தொகுதிகளையும் அவர்கள் வெகு ஆவலோடு வாங்கிப் படிப்பதே போதிய சான்றாகும்.

முதலிரண்டு தொகுதிகளிலுள்ள கதைகளைப் போலல்லாமல் இம் மூன்றாம் தொகுதியின் கதைகள் வங்காளி பாஷையிலிருந்து நேரே மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழில் இப்படிச் செய்துள்ள நூல்கள் வெகு சொற்பம். மகாராஷ்டிரத்திலிருந்து மொழி பெயர்த்துள்ள பக்த விஜயமும் ஹிந்தியிலிருந் தெடுத்த விசார சாகரம் முதலிய சமய நூல்களும் ஸ்ரீ. மகேச குமார சர்மா செய்துள்ள நவீன வங்காளி நூல்களின் மொழி பெயர்ப்புகளும் தான் இங்கிலீஷ் பாஷையின் உதவியின்றி எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. இந்திய முதனூல்

ஒன்றை அது எழுதியுள்ள பாஷையிலிருந்து நேரில் தமிழ்ப்படுத்துவதற்கும், இந்திய மனோ பாவங்களுக்கு அடியோடு வேறுபட்டிருக்கும் இங்கிலீஷ் பாஷையில் செய்துள்ள மொழி பெயர்ப்பு மூலமாகத் தமிழ்ப்படுத்துவதற்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசமுண்டு என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். இப்படி வித்தியாசம் ஏற்படுவதற்கு முக்கிய காரணம் இங்கிலீஷ் பாஷையின் அமைப்பு நம்முடைய பாஷையின் அமைப்புக்கு வேறுபட்டிருப்பது மாத்திரமேயல்லாமல் அதில் மொழி பெயர்க்கப்படும் இந்திய நூல்கள் இங்கிலீஷ்காரர் சுவைக்குத் தக்கபடி தான் மொழி பெயர்க்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக, பத்து வயதில் ஒரு சிறுமிக்கு விவாகம் செய்தார்கள் என்பதை இங்கிலீஷில் அப்படியே மொழி பெயர்க்கக் கை கூசுகிறது; ஏனெனில் இங்கிலாந்தில் அவ்வயதில் கலியாணம் செய்வதென்றால் விபரீதமாகத் தோன்றும். இது ஒன்றன்று. இம்மாதிரி எவ்வளவோ விஷயங்களை இங்கிலீஷில் விட்டுவிடவோ அல்லது வேறு மாதிரி எழுதவோ வேண்டி வருகிறது. ஒரு இந்திய நூலை இங்கிலீஷ்காரரின் சுவைக்கு ஏற்றபடி செய்திருக்கும் இங்கிலீஷ் மொழி பெயர்ப்பிலிருந்து தமிழ் செய்வதனால் அதன் பூரண ரஸம் கிடைக்காமலே போய்விடக்கூடும்.

ஆகையால் மொழி பெயர்ப்போர் முதனூலின் பாஷையில் சிறிது பரிசயம் செய்து கொண்டாலன்றி அதன் முழு ரஸத்தையும் மொழி பெயர்ப்பில் கொண்டு வர இயலாது.

இதைக் கருதித்தான் இம் மூன்றும் தொகுதியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் கதைகளை நேரில் வங்காளியிலிருந்தே மொழி பெயர்த்துள்ளேன்.

அப்பாஷையில் எனக்குள்ள வெகு சொற்பப் பயிற்சியைக் கொண்டு இப்பெருங் காரியத்தைத் துணிந்து கையிலெடுக்கப் பேருதவி புரிந்த என் வாங்களி நண்பர் ஸ்ரீமான் சுரேச சந்திர சக்ரவர்த்திக்கு நான் பெரிதும் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன். நான் ஆரம்பத்திலிருந்து வங்காளிச் சொற்களை ஒலி தவருக உச்சரித்து என் நண்பர் காதைத் துளைத்து வந்தேனுனாலும் அவர் விடாது என்னோடிருந்து பல கதைகளை மொழி பெயர்க்கும்படி செய்த அவர் பொறுமை உண்மையில் கடலினும் பெரிதே.

இம் மொழி பெயர்ப்பில் என் தமிழ் இறகு இடை இடையில் வங்காளி பாஷையின் வழிகளைத் தழுவ வேண்டுமென்று பேரவா கொள்ளும். புதிய வழி என்றால் அதில் ஒருமுறை போய்ப்பார்த்துவிட

வேண்டுமென்ற அவா எனக்கு உண்டு. அப்படி என் மொழி பெயர்ப்பில் வழுவிய இடங்களை கண்ணும் கருத்துமாய்ப் பரிசோதித்துக் கொடுத்த ஸ்ரீமான் வ. வெ. சு. அய்யரவர்களுக்கு நான் பட்டுள்ள கடமை சிறிதன்று. என்மேலிருந்த அன்பினால் அவருக்கு எவ்வளவு நிர்பந்தமான வேலையிருந்தும் நான் காட்டிய கையெழுத்துப்பிரதிகளை வெகு உன்னிப்பாய்ப் படித்துப் பார்த்துத் தமிழுக்கு ஒவ்வாது என்று அவருக்குத் தோன்றிய இடங்களைச் சுட்டிக் காட்டியதுகூட என்னால் மறக்கற்பாலதன்று.

ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. ஆசாரியன்.

தாலியா.

வரலாறு.

தோல்வியடைந்த ஷா ஷுஜா தன் தம்பியாகிய ஔரங்கஜீப்புக்குப் பயந்தோடி அரக்கண தேசத்தில் அடைக்கலம் புகுந்தபோது அழகிய தன் மூன்று பெண்களையும் கூடவே அழைத்து வந்திருந்தான். அவ்வரக்கண நாட்டரசன் அப்பெண்மணிகளைத் தன் அரசிளங்குமாரனுக்கு விவாகம் செய்துகொள்ள இச்சிப்பதைக் கண்ட ஷுஜா அதற்கு இணங்க மனமில்லாதவனாயிருந்தான். ராஜாவின் உத்தரவின்பேரில் ஷுஜா நதியைக் கடக்கும்போது

படகை மத்தியில் அமிழ்த்தி விட மாலுமி கள் முயன்றூர்கள். தனக்கு நேர்ந்துள்ள ஆபத்தை ஷஹ்ஜா அறிந்துகொண்டு தன் கடைசிப் பெண்ணுகிய அமீனவைத் தானகவே நதிக்குள் எறிந்துவிட்டான். மூத்த குமாரி தற்கொலை செய்துகொண்டு இறந்தாள். ஷஹ்ஜாவின் நம்பிக்கையுள்ள வேலையாட்களில் ஒருவனுன ரஹ்மத் ஷேக் என்பவன் ஜாலீ காவை எடுத்துக்கொண்டு நீந்தித் தப்பியோடி விட்டான். ஷஹ்ஜாவும் கூட போராடிக் கொண்டே உயிர் துறந்தான்.

வெள்ளத்தின் வேகத்தால் தள்ளுண்டு போன அமீன தெய்வாதீனமாய் ஒரு செம்பட வன் வலையில் சிக்கிக்கொள்ளவே அவனுல் காப் பாற்றப்பட்டு அவன் வீட்டிலேயே வளர்ந்து வந்தாள்.

வயது சென்ற அரக்கணத்தாசன் காலம் சென்றுன். ராஜகுமாரனும் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பெற்று சிங்காதனம் ஏறினன்.

க

ஒருநாள் காலையில் கிழச் செம்படவன் கோபத்தோடு வந்து "தின்னி!" என்று கூப்பிட்டான். இது செம்படவன் தன் அரக்கண பாஷையில் அமீனுவுக்குச் சூட்டிய புதுப் பெயர். "தின்னி, இன்றுகாலை உனக்கு என்ன வந்துவிட்டது! வீட்டு வேலையில் ஒரு தரம் கூடக் கை வைக்கவில்லையே! என் புது வலைக்குப் பிசினும் துடைக்கவில்லை! என் படகும்...."

அமீனு செம்படவன் கிட்ட வந்து ஆதரவோடு: "தாத்தா, இன்றைக்கு என் அக்கா வந்திருக்கிறாள், ஆகையால் இன்று எனக்கு விடுமுறை தினம்" என்றாள்.

"உனக்கு அக்கா வேறு உண்டா, தின்னி?"

ஜூலீகா திடீரென்று முன்வந்து: "ஆகா உண்டு, நான்தான் அவள்," என்றாள்.

கிழவன் ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றாதவனாய் ஜூலீகாவின் அருகில் வந்து அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்தான்.

திடீரென்று "உனக்கு வீட்டுவேலை ஏதாவது தெரியுமா?" என்று அவளைக்கேட்டான்.

அமீனா கிழவனைப்பார்த்து, "தாத்தா, அக்காவுக்காக வீட்டுவேலை நான் செய்து விடுகிறேன். அவளுக்கு வீட்டுவேலை எதுவும் தெரியாது," என்றாள்.

கிழவன் சற்றுநேரம் யோசித்துவிட்டு: "நீ எங்கே இருக்கப்போகிறாய்?" என்று ஜூலீகாவைக் கேட்டான்.

"அமீனாவோடு" என்றாள்.

இதென்ன கஷ்டமாக வந்து சேர்ந்ததே! என்று கிழவன் தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டே "எங்கு சாப்பிடுவாய்?" என்று மறுபடியும் கேட்டான்.

ஜூலீகா:"அதற்கு ஒருவழியிருக்கிறது" என்று சொல்லிச் செம்படவன் முன்பு ஒரு

பொன் நாணயத்தை இகழ்ச்சியோடு வீசி எறிந்தாள்.

அமீனா அதைப்பொறுக்கி எடுத்துச் செம்படவன் கையில் வைத்துக் காதோடு, "தாத்தா இனி ஒன்றும் பேசாதே, உன் வேலையைப் பார் போ. நாழிபாய்விட்டது," என்றாள்.

ஜூலீகா, எப்படி மாறுவேடம் பூண்டு பல இடங்களில் திரிந்து கடைசியில் அமீனாவின் செய்தி கிடைத்ததும் செம்படவன் குடிசைக்கு வந்து சேர்ந்தாள் என்பதைச் சொல்லப்புகுந்தால், அது பின்னும் ஒரு பெருங் கதையாக முடியும். அவளைக் காப்பாற்றின ரஹ்மத் ஷேக் தன் பெயரை மாற்றிக்கொண்டு அரக்கண ராஜ சம்ஸ்தானத்தில் வேலை பார்த்து வந்தான்.

உ

சிறு நதி வழக்கம்போலே ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கோடைகால ஆரம்பத்தில் குளிர்ந்து

வீசும் காலைக் காற்றில் கைலு மாத்தின் ரக்த வர்ணமான பூங் கொத்திலிருந்து புஷ்பங்கள் உதிர்ந்துகொண்டிருந்தன.

மாத்தடியில் உட்கார்ந்துகொண்டு ஜூலிகா அமீனாவைப் பார்த்து: "நம் தந்தையின் மரணத்திற்காகப் பழிவாங்குவதற்கென்றே ஈசன் நம்மிருவரையும் காப்பாற்றினார் என்று தோன்றுகிறது, இதைத் தவிர வேறெக்காரணமும்பொருந்தவில்லை," என்றாள்.

அமீனா நதியின் அக்கரையில் வெகு தூரத்தில் அடர்ந்து வளர்ந்திருந்த வனாந்தரங்களை நோக்கிக்கொண்டே தணிந்த குரலில் சொல்லலானாள்: "அக்கா அப் பழங் கதைகளை எல்லாம் இப்பொழுது நீ சொல்லவேண்டாம் அம்மா! எனக்கு இவ் வுலக வாழ்க்கையில் ஏதோ ஒருவிதமான பற்றுதல் ஏற்பட்டு விட்டது. புருஷர்கள் வேண்டியிருந்தால் ஒருவரோடொருவர் போராடி வெட்டிக்கொண்டு சாகட்டும். இங்கு எனக்கு எவ் விதத் துயரமும் இல்லை."

ஜுலீகா: சீச்சீ! அமீனு, நீ என்ன, ஷாஜாதா* வீட்டுப்பெண்ணு நீ! தில்லி சிங்காதனம் எங்கே, அரக்கன நாட்டின் மூலையிலுள்ள உன் செம்படவன் குடிசை எங்கே!" என்றாள்.

அமீனு சிரித்துக்கொண்டே பதிலளித்தாள், "அக்கா, தில்லி சிங்காதனத்தை விட ஒருபெண் என் கிழவனுடைய இதே குடிசையையும் இதே கைலு மர நிழலையும் சுவையோடு விரும்பி அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பாளேயாகில் அவள்பொருட்டு தில்லி சிங்காதனம் கண்ணீர்த்துளி ஒன்று கூடச் சிந்தாது."

ஜுலீகா அரைவாசி தனக்கும் அரைவாசி அமீனுவுக்குமாகச் சொன்னாள்: "உண்மைதான், நீ இப்படிச் சொல்ல நேர்ந்தது உன்னுடைய தப்பு அன்று. நீயோ அப்பொழுது வெகு சிறு குழந்தை! இருந்தாலும் நீ ஒரு முறை யோசித்துப் பாரு, நம் தந்தை எல்லா

---

* ஷாஜாதா என்றால் இளவரசன். தில்லீ பாதுஷாவின் எல்லாப் புத்திரர்களையும் ஷாஜாதா வென்றழைப்பது வழக்கம்.

ரையும் விட உன்னிடத்தில் அதிக அன்பு பாராட்டினர், அதுபற்றியே உன்னைத் தண்ணீரில் தன் கைகளாலேயே தூக்கிப்போட்டார்; அப்படிப்பட்ட தந்தைகொடுத்த மரணத்தைவிட நீ வாழ்ந்து வரும் இவ்வாழ்க்கை அதிக அருமையானதென்று நீ எண்ணிவிடலாமா! என்றைக்கு உன்னால் பழிவாங்க முடிகிறதோ அன்றைக்குத்தான் உன் உயிர் வாழ்க்கை பயனுடைத்தாகும்.''

அமீனு மறுமொழி ஒன்றும் சொல்லாமல் தூரத்தில் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். வெளியில் வீசும் இக்காற்றும் இம்மாநிழலும் அவளுடையப் புது யௌவனமும் அவள் மனதில் உதித்து வந்த ஒருவித இன்ப உணர்ச்சியும் அவளைப் பரவசமாக்கிவிட்டன என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது.

சில நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு பெருமூச்செறிந்துகொண்டே, "அக்கா நீ இங்கு சற்றிரு. வீட்டில் வேலை பாக்கி இருக்கிறது,

நான் போய்ச் சமைக்காவிட்டால் கிழவனுக்குச் சாப்பாடே கிடையாது." என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டுப் போனாள்.

௩

ஜூலீகா அமீனாவின் நிலைமையை பற்றிச் சிந்தித்துக்கொண்டு வெகு துயருற்றவளாய்ச் சும்மா உட்கார்ந்திருந்தாள். அச்சமயத்தில் யாரோ "தப்" என்று கீழே குதித்த சத்தம் ஒன்று திடீரென்று கேட்டது. ஒருவன் பின்புறமாக வந்து ஜூலீகாவின் கண்களை மூடினான்.

ஜூலீகா திடுக்கிட்டவளாய் "யார் அது?" என்றாள்.

குரலைக் கேட்டதும் கண் மூடுவதை விட்டுவிட்டு முன் புறமாக வந்து நின்று நெஞ்சில் எவ்விதக் குறுகுறுப்புமின்றி ஒரு சிறுவன் ஜூலீகாவை நோக்கி "அட, நீ தின்னியில்லையா!" என்றான். ஜூலீகா என்னவோ தின்னியைப்

போல நடிக்க முயன்றதாகவும், அதை அவ னுடைய அசாதாரண புத்தி தீக்ஷணத்தால் அவன் கண்டுபிடித்து விட்டதாகவும் எண்ணி னவனைப்போலத் தோன்றினன் அவ்விளைஞன்.

ஜூலீகா தன் ஆடையை இழுத்துப் போர்த்துக்கொண்டு இறுமாப்புடன் எழுந்து நின்று இரு விழிகளினின்றும் தீப் பொறிகள் சொரிய: "யார் நீ?" என்றாள்.

"உனக்கு என்னைத் தெரியாது, தின்னிக் குத் தெரியும், அவள் எங்கே?" என்று சிறு வன் கேட்டான்.

சத்தத்தைக் கேட்டுத் தின்னி வெளியே வந்து பார்த்தாள். ஜூலீகாவின் கோபாவேச மும் சிறுவனுடைய மனக் குழப்பமும் வியந்த முகமும் அவளுக்குள் அடங்காத சிரிப்பை உண்டாக்கி விட்டது.

கிட்ட வந்து, "அக்கா, அவன் பேச்சை நீ சிறிதும் பொருட்படுத்தாதே. அவன் என்ன ஒரு மனிதனா? அவன் ஒரு காட்டுமான்போலே.

உன்னிடத்தில் எதாவது சிறிது அவமதிப்பாய் அவன் நடந்துகொண்டிருப்பானேயாகில் நான் அவனை இப்பொழுதே கண்டிக்கிறேன். தாளியா, நீ என்ன செய்தாய்? என்றாள் அமீனா.

சிறுவன் உடனே பதில் சொன்னான்: "அவளைத் தின்னியென்று எண்ணி அவள் கண்களை மூடினேன், ஆனால் அவள் தின்னியாக இருக்கவில்லை."

தின்னி அடக்கவொண்ணாத கோபத்தோடு: நீ இன்னும் விடவில்லையா உன் விளையாட்டுத்தனத்தை? உனக்கு நாக்குத்தான் எவ்வளவு நீளம்? தின்னி கண்களை எப்பொழுது மூடி இருக்கிறாய்? உனக்குத்தான் என்ன ஸாகஸம்!" என்றாள்.

—"கண்களை மூடுவதற்கு அதிக ஸாகஸம் ஒன்றும் வேண்டியதில்லை; அதோடு கூட முன் பழக்கம் வேறு இருக்கிறது. இருந்தாலும் தின்னி, உண்மையைச் சொல்லிவிடுகிறேன்,

இன்று நான் பயந்தே தான் போய்விட்டேன்." என்றான் சிறுவன்.

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு ஜூலீகாவை மறைவாக விரலால் சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டே அமீனாவின் முகத்தைப்பார்த்துச் சத்தமின்றிச் சிரித்து நின்றான்.

—"இல்லை, நீ சுத்த முட்டாள்ப்பயல்! ஒரு அரசிளங்குமரி முன் நிற்க யோக்கியதை அற்றவன். இனி மரியாதையோடு நடந்துகொள்ள உனக்குக் கற்பிக்கவேண்டியது அவசியம். இதோ பார் இப்படி ஸலாம் செய்," என்று சொல்லி அமீனா இளமை பூத்த வல்லிபோன்ற தன் தேகத்தை வெகு பிரியகரமாக வளைத்து ஜூலீகாவுக்கு ஸலாம் செய்தாள். சிறுவனும் வெகு கஷ்டப்பட்டு அரையும் குறையுமாக அவளைப்போலச் செய்தான்.

"இப்படிச் செய்துகொண்டு மூன்றடி பின்னுக்கு வா." என்றாள். சிறுவனும் பின்புறமாகவே நகர்ந்தான்.

"மறுபடி ஸலாம் செய்."

அவன் ஸலாம் மறுபடியும் செய்தான்.

இம்மாதிரிப் பின்புறமாய் நகர்வதும் ஸலாம் செய்வதுமாகச் சிறுவனை அமீனு குடிசை வாயிலுக்கு அழைத்து வந்து "உள்ளே போ," என்றாள். சிறுவன் அப்படியே குடிசைக்குள் போனான்.

அமீனு வெளியிலிருந்து கதவைப் போட்டுக்கொண்டு "ஏதாவது வீட்டு வேலை செய் போ, அடுப்பு அவிந்து போகாமல் பார்த்துக் கொள்," என்று சொல்லிவிட்டு தன் அக்காவுக்குப் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தாள்.

"அக்கா கோபித்துக் கொள்ளாதே, இவ்விடத்து மனிதர்கள் இம்மாதிரிதான் இருக்கிறார்கள். அவர்களோடு என்ன மாரடித்துக் கொண்டும் பயனில்லை" என்றாள்.

ஆனால் அமீனுவின் முகத்திலாவது அவள் நடத்தையிலாவது அவர்களுடைய மாதிரிக்காக

வருத்தப்படுவதாய் ஒரு குறியும் காணப்பட வில்லை. இதற்கு விரோதமாக அவ்விடத்து மனிதர்களிடத்தில் அவளுக்கு வரம்பு கடந்த பக்ஷம் இருப்பதாய்க் காணப்பட்டது.

ஜூலீகா தனக்குள்ளிருந்த கோபத்தை வெளியிட்டு: "அமீனு, உன் விஷயத்தில் எனக்கு, உண்மையில், ஆச்சரியமுண்டாகிறது. யாரோ வேளிப் பயல் ஒருவன் வந்து உன்னைத் தொடவாவது! என்ன ஸாகஸமடீ, உனக்கு!"

அமீனுவும் அக்கா சொல்வதை ஒப்புக் கொண்டவள்போல: "ஆமாம், அக்கா, யாராவது ஒரு பாதுஷா மகனோ அல்லது நவாப்பு மகனோ இப்படி நடந்து கொண்டிருப்பானேயானல் அப்பொழுதே அவனை அவமானம் செய்து தூர விரட்டி யிருப்பேன்," என்றாள்.

. இதைக் கேட்டு ஜூலீகாவுக்கு அடக்க முடியாத சிரிப்பு வந்தது — சிரித்துக்கொண்டே, "சத்தியமாகச் சொல்லடீ, பார்ப்போம், அமீனு, உனக்கு இவ்வுலகத்தில் அதிகப்பற்று

இருக்கிறது என்று சொன்னாயே, அது இம் மூரட்டுச் சிறுவன் பொருட்டுத் தானே?" என்று கேட்டாள்.

அமீனா சொன்னாள்: "உண்மையைச் சொல்லுகிறேன் கேள், அக்கா, அவன் எனக்கு அனேக விதத்தில் உபகாரமாக இருக்கிறான். புஷ்பங்கள் கொய்தும், பழங்கள், பறித்தும் கொடுப்பான். வேட்டையில் கிடைத்ததைக் கொண்டு வருவான். ஏதாவது காரியத்திற்காக நான் கூப்பிட்டால் ஓட்டமாய் ஓடி வருவான். பலமுறை அவனைக் கண்டிக்க முயன்றேன், அது பயன் படவில்லை. நான் சிவந்த கண்களுடன், தாளியா, உன் செய்கை எனக்குப் பிடிக்கவில்லை, என்று அதட்டிச் சொன்னால்— தாளியா என் முகத்தை வியப்புடன் பார்த்துக் கொண்டு புன்னகை பூத்து நிற்பான். இத் தேசத்தில் பரிகாஸம் செய்வது இப்படித்தான் போலும். அவனுக்கு அடி விழுந்தால் பின்னும் சந்தோஷம் அதிகம். அந்தப் பரீக்ஷையும் செய்து பார்த்தாயிற்று. இதோ நீயே பாரு,

இப்பொழுது அவனையோ வீட்டில் அடைத தேன்—அவனோ பேரானந்தத்தி லிருக்கிறான். கதவைத் திறந்து பார்த்தால் முகமும் கண்ணும் சிவக்கச் சிவக்க மனமுகந்து நெருப்பை ஊதிக் கொண்டிருப்பான். இப்படிப்பட்டவனை என்ன செய்யலாம், சொல்லு, அக்கா! என்றால் ஒன் றும் செய்ய முடியவில்லை.”

ஜூலீகா: “ஆனால் நான் செய்து பார்க்கி றேன், பொறு,” என்றாள்.

அமீனா சிரித்துக்கொண்டே கெஞ்சினாள்: “உன் இரண்டு கால்களிலும் விழுகிறேன், அக்கா! நீ அவனோடு ஒன்றும் சொல்லவேண் டாம்.” அமீனா இப்படிக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்ட மாதிரியிலிருந்து அச்சிறுவனை அவள் அருமையான மான்போல வளர்த்து வருவதாகவும், அதன் காட்டுச் சுபாவம் இன் னும் விட்டில்லைபோலவும் — அன்னியர்களைப் பார்த்தால் அது ஒருவேளை ஓடி விடுமோ என்று அவள் அஞ்சுவது போலவும் காணப் பட்டது.

அச்சமயத்தில் செம்படவன் வந்து "இன்று தாளியா வரவில்லையா, தின்னி?" என்று கேட்டான்.

— "வந்துவிட்டான்."

— "அவன் எங்கே?"

— "வெகு உபத்திரவம் செய்தான்; அதற்காக அவனை இந்த அறையில் அடைத்து வைத்திருக்கிறேன்"

கிழவன், சற்று ஆலோசித்து, "அவன் விஷமம் செய்தால் நீ பொறுத்துக்கொள், தின்னி. சிறுவயதில் எல்லாரும் அப்படித்தான் முரட்டுத்தனம் செய்வார்கள். அதிகமாக அவனைக் கண்டித்து விடாதே. தாளியா, நேற்று ஒரு கஞ (பொன்நாணயம்) கொடுத்து என்னிடமிருந்து மூன்று மீன் வாங்கினன்," என்றான்.

"நீ ஒன்றும் யோசிக்கவேண்டாம், தாத்தா, இன்று நான் அவனிடமிருந்து இரண்டு கஞ வாங்கித் தருகிறேன், நீ அதற்காக ஒரு மீன் கூடக் கொடுக்க வேண்டாம்." என்றாள் அமீனா.

கிழவன், தான் வளர்த்த பெண்ணுக்கு இச்சிறு வயதிலேயே இவ்வளவு கெட்டிக்காரத்தனமும், இவ்வளவு அறிவும் இருப்பதைக் கண்டு மன மகிழ்ந்து அவள் தலையைக் கையால் தடவிக்கொடுத்துவிட்டுச் சென்றான்.

௪

என்ன ஆச்சரியம் இது, தாளியா வந்து போய்க் கொண்டிருப்பதில் ஜூலீகாவுக்கு யாதொரு கெடுதியும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. யோசித்துப் பார்த்தால் இதில் ஒன்றும் ஆச்சரியமிராது. ஏனெனில் நதிக்கு நீரோட்டம் ஒரு புறத்திலும் சரிந்த கரை மற்றொரு புறத்திலும் இருப்பதுபோலவே ஸ்திரீகளுக்கு மனப்போக்கு ஒரு புறமும் உலகப் பழிப்பின் அச்சம் மற்றொரு புறமுமாக இருக்கின்றன. ஆனால் நாகரிக வாழ்க்கைக்கு வெளியிலுள்ள அரக்கண நாட்டின் இம்மூலையில் உலகப் பழி என்பது ஏது?

இங்கு கேவலம் பருவகாலப்படி செடிகள் புஷ்பித்து வரும்; எதிரில் நீலா நதி மாரிகாலத்தில் வெள்ளமாய் ஓடுவதும் சரத் காலத்தில் தெளிவதும் கோடை காலத்தில் அருகுவதுமாக இருக்கும்; பக்ஷிகள் தான் இரைந்து கூவிக்கொண்டிருக்கும், ஆனால் அதில் சிறிது கூட பழிப்பேச்சுக்கு இடமிராது; தென்றல் அடிக்கடி அக்கரையிலுள்ள கிராமத்திலிருந்து மனிதக் கூட்டங்களின் பேரொலியைச் சுமந்து வருமேயன்றி செவியோடு செவியாய் அவர் சொல்லிக்கொள்ளும் பழிப் பேச்சுகளைக் கொண்டுவராது.

காலியாயிருக்கும் ஒரு வீட்டின்மேல் எப்படிக் காட்டுச்செடிகள் நாளடைவில் முளைத்து விடுமோ அப்படியேதான் இவ்விடத்திலும்; சில தினங்களுக்குள் பிரகிருதியின் மறைவான தாக்குதலால் உலக வாழ்க்கையில் மனிதர்கள் எழுப்பியுள்ள உறுதியான சுவர்கள், கண்ணுக்குத் தெரியாமலே பிளவுண்டு போய், நாற்புறத்திலும் சுற்றியுள்ள இயற்கை

உலகோடு ஒன்றாகக்கலந்து விடுகின்றன. ஒரே தன்மையுள்ள ஸ்திரீ புருஷர் இருவர் ஒன்று கூடி இருப்பது மாதர்களுக்கு எவ்வளவு அழகாகக் காணப்படுமோ அவ்வளவு அழகானது வேறெதுவுமில்லை. அவர்களுக்கு இவ்வளவு ரகசியமுள்ளதும், இவ்வளவு சுகமுள்ளதும், இவ்வளவு ஆழ்ந்த வியப்புள்ளதுமான விஷயம் வேறெதுவுமே கிடையாது. இப்படித் தனியான இக் காட்டுக் குடிசையின் தரித்திர தசையில் ஜூலீகாவின் குலகர்வமும் கண்ணியபாவமும் தாமாகவே தளரவே, புஷ்பித்திருக்கும் கைலுமா நிழலில் அமீனுவும் தாளியாவும் ஒன்றுகூடி மனோகரமாய் விளையாடுவதைப் பார்த்து அவள் பேரானந்த மடைவாள்.

அவளுடைய இளநெஞ்சிலும் கூடத் திருப்தி பெறாத அவா ஒன்று ஒருவேளைத் தோன்றியிருக்கக்கூடும்; அதன் சுக துக்கங்களின் சஞ்சலங்களும் அவளுக்குள் உண்டாயிருக்கலாம். ஏனெனில் என்றைக்காவது ஒரு நாள் சிறுவன் வரத் தாமதமானாலும், அவனுக்

காக அமீனு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் ஜூலிகா அதிகபதைபதைப்புடன் இருப்பாள்; அவர்களிருவரும் சந்தித்தபோது, ஒரு சித்திரக்காரன், தான் அப்பொழுதுதான் முடித்தப் படத்தை எப்படிச் சுற்றுதூரம் ஒதுங்கி நின்று பார்ப்பானோ அப்படியே இவளும் அன்போடும் புன்சிரிப்போடும் அவர்களைப் பார்ப்பாள்; வேறு சில சமயங்களில் வெறும் வாய்ச்சண்டை செய்து அவர்கள் திட்டிக்கொண்டால், அமீனுவை வீட்டில் வைத்துவிட்டு, சிறுவன் ஆவலோடு அவனைச்சந்திக்க வருவதைத் தடுப்பாள்.

ஏக சக்கிராதிபதியா யிருப்பதும் நடுவனத்திலிருப்பதும் ஒரே விதமானது தான். இரண்டிலும் சுதந்தரமுண்டு. இவ்விரண்டு அரசாட்சிகளிலும் தானே தனித் தலைவன். இரண்டிலும் மற்றொருவன் பேச்சைக் கேட்க வேண்டியதில்லை. இரண்டிற்குள்ளும் பிரகிருதிக்குச் சுபாவமான ஒரு பெருந்தன்மையும், நேர்மையும் இருக்கின்றன. உலக சம்பிரதாயங்களில் ஒரெழுத்து கூடத் தவறாமல் யார்

காலம் கழிக்கிறார்களோ அவர்களுடைய வாழ்க்கையே வேறு. அவர்கள் மேலானவர்களிடத்தில் அடிமைகள் போலவும் கீழானவர்களிடத்தில் பிரபுக்கள் போலவும் நடிப்பார்கள். தமக்குள்ள நிலைமைப் போய்விட்டால் ஒன்றும் செய்யத்தெரியாதவர்களாய்க் கலங்கி நிற்பார்கள். காட்டுத் தன்மை நிறைந்த தாளியா ஏக சக்கிரவர்த்தினியாகிய பிரகிருதியின் கட்டுக்கடங்காத செல்வக்குழந்தை. அரசிளங்குமரிகளுக்கு முன்பு அவனுக்கு எவ்வித சங்கோசமுமில்லை. அரசிளங்குமரிகளும் அவனைச் சம பதவியுடையவனாகவே நடத்தினார்கள். சிரிப்பு, நேர்மை, வேடிக்கை, யாது நேரினும் அஞ்சாமை ஆகிய இவைகளோடு விரிந்த வாழ்க்கையை அனுபவித்து வரும் இவர்கள் நடத்தையில் தரித்திரத்தின் குறி எதுவுமே காணப்படவில்லை.

ஆனால் இப்படிப் பலவிதமாக விளையாடி வரும் காலத்தில் இடையிடையில் ஜூலீகாவின் நெஞ்சில் "ஐயையோ" என்றகூக்குரல் கிளம்

பும்—ஒரு சக்கிரவர்த்தி புத்திரியின் வாழ்க்கை இப்படியா முடிவது! என்று தனக்குள் சிந்திப்பாள்.

ஒருநாள் காலையில் தாளியா வந்த உடனே அவன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு "தாளியா, இவ்விடத்திய அரசனை எனக்குக் காட்டுவாயா?" என்று கேட்டாள்.

— காட்டுவேன், எதுக்குச் சொல்லு பார்ப்போம்?

— என்னிடம் கைவாள் ஒன்றிருக்கிறது அதை அவன் மார்பில் புதைக்கவேண்டும்!

முதல் முதலில் தாளியா சிறிது ஆச்சரியமடைந்தான். பிறகு ஜூலீகாவின் முகம் கொடுமையினால் கடுகடுத் திருப்பதைக் காணவே அவன் முகத்தில் சிரிப்புப் பொங்கி வடிந்தது. ஏனெனில் இதுவரை இவ்வளவு விநோதமானப் பேச்சை அவன் கேட்டதில்லை!—இதைப் பரிகாசமாக எடுத்துக் கொண்டாலும் கூட, ஒரு

ராஜ புத்திரிக்கு இது எவ்வளவு பொருத்த முள்ளது! ஒரு பேச்சில்லை, ஒரு வார்த்தை யில்லை, முதல் தாம் சந்திக்கும்போதே உயிரோ டிருக்கும் ஒரு அரசன் மார்பைக் கைவாளால் துளைத்து விடுவதாம். இப்படிப்பட்ட வெகு அங்காரமான வியவகாரத்தில் அரசன் ஒன் றும் சொல்லமுடியாமல் திகைத்து நிற்கும் சித்திரம் அவன் மனதில் இடைவிடாது தோன்றிவரவே அவன் வயிற்றிலடக்கிக் கொண்டிருந்த நகைப்பு அடிக்கடி அவனை மீறி வீறிட்டுக்கொண்டு வெளிவரும்.

ரு

இதற்கு மறுநாளே ரஹ்மத் ஷேக் ஜுலீகாவுக்கு ரகஸியமாய் ஒரு கடிதம் எழுதினன். அரக்கனத்துப் புது அரசன் செம்படவன் குடிசையில் இரண்டு சகோதரிகளும் இருப்ப தைத் தெரிந்துகொண்டு விட்டதாகவும், ஒளிந்து அமீனவைப் பார்த்ததில் அவள்மேல் அவன் மோகம் கொண்டதாகவும், விவாகத்திற்

காகச் சீக்கிரத்திலேயே அவளை அரமனைக்கு அழைத்து வர ஏற்பாடுகள் நடந்து வருவதாகவும், பழி வாங்குவதற்கு இதைவிட நேர்த்தியான சந்தருப்பம் நேராது என்றும் தெரிய வந்தது.

ஜூலீகா அப்போது அமீனுவின் கையை கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு, "ஈசன் கருத்து இதில் வெகு தெளிவாக விளங்குகிறது. அமீனு, உன் வாழ்க்கைக் கடனை முடிக்கத் தருணம் இம்முறை வாய்த்திருக்கிறது. இப்பொழுது நீ விளையாட்டுத்தனமாயிருப்பது அழகாகாது" என்றாள்.

தாளியாவும் அப்போது அங்கிருந்தான், அமீனு அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவன் உல்லாசமாகச் சிரித்துக் கொண்டேதானிருந்தான்.

அமீனு அவன் சிரிப்பைப் பார்த்து உயிர் நிலையில் அடிபட்டவள் போலச் சொன்னாள்: "தாளியா, நான் ராஜமகிஷியாகப் போகிறேன், தெரியுமா!"

தாளியா சிரித்துக்கொண்டே "அதிக காலம் நீ தான் அப்படி இருக்கப்போகிறதில்லையே?" என்றான்.

அமீனு மனக்கலக்கமும் வியப்பும் கொண்டு "உண்மையாகவே இது ஒரு காட்டுமான், இதோடு மனிதர்களைப்போல நான் வியவகாரம் செய்தது பைத்தியக்காரத்தனம்," என்று தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டாள்.

அமீனு, தாளியாவின் மனித உணர்ச்சியை எழுப்ப இன்னும் ஒரு முறை பார்க்கலாம் என்று எண்ணி, "தாளியா, அரசனைக்கொன்ற பிறகு நான் திரும்பி வரப் போகிறேனு!" என்றாள்.

தாளியா அதன் கொடுமையை அப்பொழுது தான் அறிந்து கொண்டவன் போலத் தென்பட்டாலும் அமைதி சற்றும் குன்றாமல், "ஆமாம் திரும்புவது உண்மையாகவே் கடினம் தான்" என்றான்.

அமீனுவின் அந்தராத்மா முழுதும் ஒரே இருளால் மூடப்பட்டது போலாயிற்று.

ஜூலிகாவின்புறமாகத் திரும்பி, பெருமூச்செறிந்து கொண்டு "அக்கா, நான் தயாராக இருக்கிறேன்,"

என்று சொல்லிவிட்டு, தாளியாவை நோக்கி புண்பட்ட மனதுடன் பரிகாசம் செய்பவளைப்போல: "நான் ராணியானதும் ராஜாவுக்கு விரோதமாய் சதியாலோசனையில் சேர்ந்ததற்காக உன்னை முதல் முதலில் தண்டிக்கச் செய்து விட்டுப் பிறகு தான் நான் செய்யவேண்டியதைச் செய்யப் போகிறேன்," என்றாள்.

தாளியா இதைக்கேட்டு இன்னும் அதிக உல்லாசத்தோடு இருந்தான்; ஏனெனில் எண்ணம் ஒன்று செயலாக மாறுவதற்குள் இடையில் எவ்வளவோ விநோதங்கள் நடைபெறும்.

கூ

குதிரையாட்களும், காலாட்களும், கொடிகளும் யானைகளும், வாத்தியங்களும், விளக்குகளும் செம்படவன் குடிசை வாயிலைப் பிளந்து

தள்ளிவிடும் போலிருந்தன. அரமனையிலிருந்து இரண்டு பொற் பல்லக்குகள் வந்திருந்தன.

அமீனா ஜூலீகாவினிடமிருந்து கைவாள் ஒன்றைப் பெற்றுக்கொண்டு அதில் தந்தத்தால் செய்திருந்த வேலைத்திறத்தைச் சற்று நேரம் உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். பிறகு உடையை விலக்கி அதன் கூரைத் தன் மார்பிலேயே ஒரு தடவை பரீக்ஷை பார்த்தாள். வாழ்க்கையாகிய மொட்டின் காம்புக்கு அருகில் கைவாளால் ஒரு முறை தொட்டுப் பார்த்து விட்டு, அதை உறையிலிட்டுத் தன் உடைக்குள் மறைத்து வைத்துக் கொண்டாள்.

இம்மரண யாத்திரைச் செய்வதற்கு முன் தாளியாவை ஒரு முறைச் சந்திக்கவேண்டும் என்பது அவளுடைய அந்தரங்க ஆசை. ஆனால் அவன் நேற்றுமுதல் தென்படவேயில்லை. விளையாட்டுத் தனமாய்ச் சிரித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தத் தாளியாவின் இதயத்

தில் அன்பின் ஜுவாலை சிறிதளவாவது இருக்குமோ இல்லையோ என்பது விளங்கவில்லை.

தன் குழந்தைப் பருவத்தைக் கழித்த இடங்களைப் பல்லக்கு ஏறுவதற்கு முன் அமீனா கண்ணீர் வழியாகப் பார்த்தாள்; அவள் வீட்டு மரமும் அவள் வீட்டு நதியும் அப்படியேதான் இருந்தன. செப்படவன் கையைப் பிடித்து விம்மி விம்மி அழும் குரலில் சொன்னாள்: "தாத்தா, இப்பொழுது நான் போகிறேன். இன்னி போய்விட்டால் உன் வீட்டு வேலைகளை யார் செய்வார்கள்?"

கிழவன் சிறு குழந்தையைப்போலே ஓரே அழுகையாய் அழுதான்.

அமீனா அவனைப் பார்த்து: "தாத்தா, தாளியா மறுபடி இவ்விடம் வருவானாகில் அவனிடம் இம்மோதிரத்தைக் கொடு. இன்னி போகும் சமயத்தில் கொடுத்தாள் என்று சொல்லு," என்றாள்.

இதைச் சொல்லிவிட்டு அவசாமாகப் பல்லக்கில் ஏறி உட்கார்ந்தாள். பல்லக்கும் வெகு ஆடம்பாத்துடன் புறப்பட்டது. அமீனுவின் குடிசை, நதிக்கரை, கைலு மாத்தின் நிழல் எல்லாம் இருளடைந்து சந்தடியற்றுக் கிடந்தன.

காலக்கிரமத்தில் இரண்டு பல்லக்குகளும் தோரணவாயிலைக் கடந்து அந்தப்புரத்திற்கு வந்து சேர்ந்தன. இரு சகோதரிகளும் பல்லக்குகளை விட்டு வெளிவந்தாகள்.

அமீனு முகத்தில் சிரிப்பு இல்லை, கண்களில் நீர்த்துளிகளின் குறியுமில்லை. ஜுலீகாவின் முகம் வெளுத்திருந்தது.

செய்யவேண்டிய கருமம் தொலையிலிருந்தவரை அவளுடைய உற்சாகம் தீவிரமாகவே இருந்தது—ஆனல் இப்போது அவள் துடிக்கும் நெஞ்சோடும்பதைபதைக்கும் அன்போடும் அமீனுவைக் கட்டித் தழுவினுள். "புது அன்பின் காம்பிலிருந்து, மலர்ந்துவரும்

இப்புஷ்பத்தைக் கொய்து என்ன ரக்த வெள்ளத்தில் மிதக்கவிடப் போகிறேன்!" என்று தனக்குள் எண்ணினாள்.

ஆனால் வேறு யோசனைக்கு அது காலமன்று. சேடிகள் வழிகாட்டிச் செல்ல, நூறாயிரம் விளக்குகள் குலையாது ஒளி வீசி நிற்க அவைகளுக் கிடையே இவ்விருவரும் கனவில் போலே நடந்து சென்றார்கள். கடைசியாகப் படுக்கை யறையின் வாயிலுக்கருகில் ஒரு நிமிஷம் தாமதித்து அமீனா ஜூலீகாவைப் பார்த்து "அக்கா" என்றழைத்தாள்.

ஜூலீகா அமீனாவை இறுகக் கட்டிக் கொண்டு முத்தமிட்டாள்.

இருவரும் மெல்ல மெல்ல அறைக்குள் நுழைந்தார்கள்.

ராஜ உடைகளோடு அறையின் மத்தியில் மகமல் மெத்தையின்மேல் அரசன் உட்கார்ந்திருந்தான். அமீனா சங்கோசத்துடன் வாயிலுக் கருகிலேயே நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

ஜூலிகா முன்னே சென்று, அரசனுக்கு அருகில்போய்ப் பார்த்தாள். அரசன் அகக் களிப்புகொண்டு புன் முறுவலோடு வீற்றிருந்தான்.

ஜூலிகா படபடப்புடன் "தாளியா!" என்று கூவினாள். அமீனா மூர்ச்சித்து விழுந்தாள்.

தாளியா எழுந்திருந்து அடிபட்ட பக்ஷியைப்போல அவளை இரண்டு கைகளிலும் எடுத்துக்கொண்டு படுக்கையில் விட்டான். அமீனா மூர்ச்சை தெளிந்ததும் தன் மார்பிலிருந்த கைவாளை வெளியில் எடுத்து அக்காவின் முகத்தைப் பார்த்தாள். அக்காவும் தாளியாவின் முகத்தைப் பார்த்தாள், தாளியா ஒன்றும் சொல்லாமல் சிரித்த முகத்தோடு இருவரையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான், கை வாளும் உறையிலிருந்து கொண்டே தன் முகத்தைச் சிறிது வெளியில்காட்டி இக்கூத்தைக் கண்டு கடகட வென்று சிரித்துக்கொண்டிருந்தது.

பொன் வேட்டை.

ஆத்யநாத சக்கரவர்த்தியும் வைத்திய நாத சக்கரவர்த்தியும் தாயாதிகள். இருவருக் குள் வைத்தியநாதன் ஸ்திதி சற்று கேடுற் றிருந்தது. வைத்தியநாதன் தந்தையாகிய மகேச சந்திரனுக்கு உலக வியவகாரம் சிறிதும் தெரியாது: அவன் எல்லா விஷயங்களிலும் தமையன் சிவநாதனையே பொறுப்பாளியாகச் செய்திருந்தான். சிவநாதன் தம்பியிடத்தில் அதிக நட்புப் பாராட்டி அதற்கு பதிலாக அவ னுடைய உலக சம்பத்தை எல்லாம் தனதாக் கிக் கொண்டான். கேவலம் சோற்றிற்குமாத்

திரம் சில 'கும்பினி' பத்திரங்கள் * மிஞ்சின. கடல்போலக் கொந்தளிக்கும் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் இப்பத்திரங்களே தான் வைத்தியநாதனுக்கும் கிடைத்தன.

சிவநாதன் வெகு முயன்று தன்மகன் ஆத்யநாதனுக்கு ஒரு தனிகன்மகளை விவாகம் செய்துகொண்டு அதன் மூலமாகத் தன் தனவிருத்திக்கு மற்றொருவழி ஏற்படுத்திக்கொண்டான். மகேச சந்திரனை ஏழு பெண்களுடைய ஒரு தரித்திரபிராமணன்பேரில் இரக்கங்கொண்டு சீதனமாக ஒருகாசுகூட வாங்காமல் அவனுடைய முதல் குமாரியைத் தன் மகனுக்கு விவாகம் செய்துகொண்டான். அவ்வேழு பெண்களையும் தன் வீட்டிற்கு அவன் அழைத்துக்கொண்டு விடாததற்குக் காரணம் தனக்கு ஒருபிள்ளைக்குமேல் இல்லாததோடு

* ஆங்கில ஆட்சி இந்தியாவில் முதல் முதலில் ஒரு வியாபார சங்கமாகிய East India Company யால் நடைபெற்றபோது ஸர்க்கார் கடன்பத்திரங்களைக் கும்பினி பத்திரங்கள் என்பது வழக்கம்.

அவ்வேழை பிராமணன் அப்படிச்செய்யும்படி அவனைக் கேட்டுக்கொள்ளவுமில்லை. ஆனால் விவாகத்தின் காரணமாகத் தன் சக்திக்கு மீறி அவனுக்குப் பணஉதவி செய்தான்.

தந்தை இறந்ததும் வைத்தியநாதன் அந்தச் சொற்பப்பத்திரங்களை வைத்துக்கொண்டு வெகு திருப்தியுடனும் மனமகிழ்ச்சியுடனும் காலம் கழித்து வந்தான். தனக்கு ஒரு தொழில் வேண்டுமே என்பது அவன்மனதில் உதிக்கவே இல்லை. தன் வேலைகளுக்கிடையில் அவன் மரக்கிளைகளை வெட்டிவந்து உட்கார்ந்துகொண்டு வெகு அக்கரையோடு குச்சிகள் தயார்செய்து வைப்பான். ஊரிலுள்ள பையன்கள், வாலிபர்கள் எல்லாரும் இக்குச்சிகளுக்காக அவனிடம் வருவார்கள். அவனும் அவைகளை இலவசமாகவே கொடுத்து விடுவான். மேலும் சொல்லமுடியாத உற்சாகத்தோடு மீன் பிடிக்கும் தூண்டில், காற்றாடி முதலியவைகளைச் செய்வதிலேயே அவன் பெரும்பாலும் காலம் கழிப்பான். நன்றாகச்

சீவி சேர்மைபடுத்த எதற்கு அதிக முயற்சியும் அதிக காலமும் வேண்டுமோ, எதற்கு உலகரீதியில் அவ்வளவு முயற்சியும் காலமும் செலவிடுவது வீண் என்று கருதப்படுமோ அப்படிப்பட்ட வேலை ஒன்று கிடைத்து விட்டால் அவன் உற்சாகத்திற்கு அளவே இல்லை.

அக்கிரகாரத்தின் சண்டை சச்சரவுகளும், வம்புப் பேச்சுகளும் புனிதமான பெரிய கோயில் மண்டபத்தில் புகைபோலக் கிளம்பிப் பரவிவரும் சமயத்தில் வைத்தியநாதன் கையில் ஒரு கத்தியும் மரக்கிளையுமாகக் காலைமுதல் (மத்தியானபோஜனவேளையும் நித்திரைவேளையும் தவிரச்) சாயங்காலம் வரையிலும் தன் வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் தனியாகக் காலம் கழிப்பதைப் பலமுறை காணலாம்.

ஷஷ்டி * தேவியின் அருளால் சத்துருக்கள் வாயில் மண்ணைப்போட்டுவிட்டு வைத்திய

---

* ஷஷ்டி என்பது வங்காளத்தில் ஒருதெய்வம். அதன் அனுகிரகத்தால் புத்திர சம்பத்து கிடைக்கும் என்று அதைப் பூஜிப்பார்கள்.

நாதன் இரண்டு ஆண்குழந்தைகளையும் ஒரு பெண் குழந்தையையும் பெற்றான்.

அவன் மனைவி மோக்ஷதா சுந்தரியின் மனவருத்தம் மாத்திரம் நாள்தோறும் வளர்ந்து கொண்டே வந்தது. ஆத்யநாதன் வீட்டில் விசேஷங்கள் எப்படி நடைபெறுகின்றனவோ அப்படி ஏன் வைத்தியநாதன் வீட்டிலும் நடைபெறக்கூடாது? அவ்வீட்டு விந்திய வாஸினியின் நகைநட்டுகளும், காசி துப்பட்டாக்களும், வேடிக்கைப் பேச்சுகளும், மரியாதைகளும் அவ்வளவு விமரிசையோடு மோக்ஷதாவுக்கும் இல்லாமற்போனது பொது நியாயத்திற்கே விரோதமல்லவா! ஏனெனில் இருவர்களுடைய குடும்பமும் ஒன்றுதானே! தம்பியை வஞ்சித்துப்பெற்ற பொருளிருந்தல்லவா அவர்களுக்கு இவ்வளவு மேன்மை! இதை நினைக்க நினைக்க மோக்ஷதாவின் மனதில் தன் மாமனாரைக் குறித்தும், தன் மாமனாரின் ஒரே மகனைக்குறித்தும் அவமதிப்பும் இகழ்ச்சியும் பொங்கி வடியும். தன்

வீட்டில் எதுவும் அவளுக்குத் திருப்திகரமாக இருக்கவில்லை. ஒவ்வொன்றும் அருவருப்பும் மானக்கேடும் உண்டாக்கக் கூடியதாக இருந்தது. படுக்கும் கட்டில் செத்த பிணத்தைத் தூக்கக்கூடத் தகுதியற்றது; எழுதலைமுறை போயும் உறவினரில்லாத அநாதையான வௌவால் குஞ்சும் இந்தப் பாழடைந்த வீட்டில் வாசம் செய்ய விரும்பாது; வீட்டுத் தட்டு முட்டுகளைப்பார்த்தால் எல்லாம் துறந்த சன்னியாசிகள்கூடக் கண்ணீர்விடுவார்கள். ஒன்றைப் பத்தாக்கிச் சொல்லும் இப்பேச்சுகளை மறுத்துப்பேசப் புருஷர்களாகிய பயங்காளிகளுக்குச் சிறிதும் முடியாத காரியமாகையால் வைத்தியநாதன் வெளித்தாழ்வாரத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு இருமடங்கு கவனத்தோடு குச்சுகளைச் சீவுவான்.

ஆனால் மௌனவிருதம் தானாகவே கஷ்டத்தைப் போக்கிவிடாது. சில தினங்களில் கணவனைத் தன் சிற்பவேலை செய்யவொட்டாமல் மோக்ஷதா அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்து

முகத்தை ஒருபுறமாகத் திருப்பிக்கொண்டு வெகு கம்பீர தொனியில், "பால்காரனோடு சொல்லிப் பாலை நிறுத்திவிடுங்கள்," என்பாள்.

வைத்தியநாதன் சிறிதுநேரம் சும்மா இருந்து விட்டு, பயந்த குரலில், "பாலையா?— அதை நிறுத்திவிட்டு என்ன செய்கிறது?— குழந்தைகள் எதைக்குடிக்கும்!" என்று கேட்பான்.

"கஞ்சி," என்று பதிலளிப்பாள்.

வேறு சில நாட்களில் இதற்கு முற்றும் மாறாகப் பேச்சுகள் நடைபெறும் — அவள் வைத்தியநாதனைக் கூப்பிட்டுச்சொல்வாள்: "எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது, செய்ய வேண்டியதை எல்லாம் நீங்களே செய்யுங்கள்."

வைத்தியநாதன் சோர்ந்த முகத்தோடு, "செய்யவேண்டியது என்ன இருக்கிறது?" என்று கேட்பான்.

"இம்மாதத்திற்கு வேண்டிய கடைச் செலவு வாங்கிவாரும்," என்று சொல்லி அவள்

ஒரு பட்டியல் கொடுப்பாள். அதிலுள்ளவை களைக் கொண்டு ஒரு ராஜஸூய யாகம் ஆடம் பரமாக நடத்திவிடலாம் போலிருக்கும்.

வைத்தியநாதன் சிறிது தைரியங்கொண்டு "இவ்வளவு எதற்கு?" என்று கேட்பானே யாகில், "ஆனால் குழந்தைகள் பட்டினி கிடந்து சாகட்டும், நானும் போய்விடுகிறேன்; அப் பொழுது நீர் தனியாக இருந்துகொண்டு வெகு சிக்கனமாகவே குடும்பம் நடத்தலாம்," என்று அவள் உடனே பதில் சொல்வாள்.

இனிக் குச்சிகளைச் சீவிக் காலம் தள்ள முடியாது என்பது வர வர வைத்தியநாதனுக் குத் தெளிவாகிவிட்டது. ஏதாவது உபாயம் ஒன்று செய்தே தீரவேண்டும். உத்தியோக மாவது வியாபாரமாவது செய்வது வைத்திய நாதனுக்கு இயலாத காரியம். ஆகையால் குபேரன் பொக்கிஷத்திற்குச் செல்லக்கூடிய சுருக்குவழி ஒன்று கண்டுபிடிக்க வேண்டி யிருந்தது.

ஒருநாள் ராத்திரி படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டு வழி யேதுமின்றித் தெய்வத்தை அவன் வேண்டினான்: "தாயே! ஜகன் மாதா! தீராதநோய் ஒன்றுக்கு ஒரு ஸித்தௌஷதத்தைக் கனவில் சொல்லிக் கொடுப்பாயாகில் அதைப் பத்திரிகையில் விளம்பரப் படுத்தும் பொறுப்பை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன்."

அன்றிரவு அவன் சொற்பனத்தில் தன் மனைவி தன்மேல் வெறுப்புக்கொண்டு "நான் விதவா விவாகம் செய்துகொள்ளப் போகிறேன்," என்று சொல்லி ஒரே பிடிவாதமாயிருந்ததாகவும், பணமில்லாமல் அதற்குவேண்டிய ஆபரணங்கள் எப்படிக்கிடைக்கும் என்று தான் கேட்க, விதவைகளுக்கு ஆபரணங்கள் அவசிய மில்லை என்று அவள் பதில்சொல்லியதாகவும், இதற்கு ஏற்ற முடிவான மறுமொழி வேறொன்று இருப்பதாகவும், அது மனதிலிருந்து அப்பொழுது புத்திக்கு எட்டவில்லை என்றும் அவனுக்குத் தோன்றிற்று. இதற்குள் விழித்துக்கொண்டு விட்டான், பொழும் விடிந்

திருந்தது. தன் மனைவி என் விதவா விவாகம் செய்துகொள்ளக் கூடாதென்பது அவனுக்கு அப்பொழுது விளங்கிற்று; அதுபற்றி ஒரு வேளை அவன் சிறிது துயாமு முற்றிருக்கலாம்.

காலைக்கடனை முடித்துக்கொண்டு தனியே உட்கார்ந்து காற்றுடி நூலுக்குப் பிசின் தயார் செய்து வருகையில் ஒரு சன்னியாசி 'ஜய முண்டாகுக' என்று சொல்லிக்கொண்டு வாயிலில் வந்து நின்றான். அதே நிமிஷத்தில் ஐசுவரியத்தின் பளபளப்பான உருவம் வைத்தியநாதன் மனதில் மின்னல்போலத் தோன்றி மறைந்தது. சன்னியாசியை அவன் விசேஷ ஆதாவுடன் அழைத்து ஆகாரமிட்டான். எவ்வளவோ முயற்சி செய்தபிறகு, சன்னியாசிக்குப் பொன் செய்யத் தெரியும் என்பதும் அதை அவனுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கத் தடையில்லை என்பதும் தெரியவந்தது.

மனைவியும் வெகு உற்சாகத்தோடு எழுந்திருந்தாள். மஞ்சக் காமாலை நோய்கொண்ட

வர்கள் எப்படி எல்லாப்பொருள்களையும் மஞ்ச ளாகக் காண்கிறார்களோ, அப்படியே இவளும் பூமி முழுவதையும் அப்போது பொன் மய மாகக் கண்டாள். கற்பனையாகிய சித்திரக்கார னைக்கொண்டு படுக்கும் கட்டிலையும், மற்றத் தட்டுமுட்டுகளையும், வீட்டுச் சுவர்களையும் கூடப் பொன்னால் பூசிவிட்டாள். பிறகு இவைகளைக்காணத் தனக்குள்ளாகவே விந்திய வாசினியை அழைத்தாள்.

சன்னியாசியோ தினந்தோறும் இரண்டு சேர் பாலும் ஒன்றரைச் சேர் மோகனபாத்தும் சாப்பிட்டுக் கொண்டுவந்து வைத்தியநாத னுடைய கும்பினி பத்திரங்களைப் பசு கறப்பது போலக் கறந்து வெள்ளிமயமான பாலை எடுத் துச் செலவுசெய்து வந்தான்.

தூண்டில்களுக்கும், குச்சிகளுக்கும், தடி களுக்குமாக வரும் சிறுவர்கள் மூடியிருக்கும் வைத்தியநாதன் வீட்டுக் கதவைத் தட்டித் தட்டிப் பார்த்தும் திறக்காததனால் போய்விடு

வார்கள். வீட்டில் குழந்தைகளுக்கு வேளை யில் சோறு கிடைக்காது, கீழே விழுந்து அவர் களுக்கு மண்டை வீங்கிவிடும், அழுதால் ஆகாயத்தைப் பிளக்கும், புருஷனும் ஸ்திரீயும் கண்ணெடுத்துக் கூடப் பார்க்கமாட்டார்கள். அசைவற்று அக்னி குண்டத்தின் முன் உட் கார்ந்துகொண்டு மூசையை இருவரும் இமை கொட்டாமல் பார்த்திருப்பார்கள், வாய்ப் பேச்சே கிடையாது. ஆசை நிறைந்து சலன மற்று நோக்கிக்கொண்டிருக்கும் அவர்கள் கண்களில் இடைவிடாது நெருப்பு ஜுவாலை யின் பிரதிபிம்பம் பட்டுக்கொண்டிருந்த கனல் கண்மணிகள் சிந்தாமணியின் ஸ்பரிசமுண்டா னதுபோலப் பொன்மயமாகிவிட்டன. கண் பார்வையும் சாயங்கால சூர்யாஸ்தமன சமயத் தில் ஆகாய வெளியைப் போல நெருப்புக் கொழுந்தின் வர்ணத்தைப் பெற்றது.

இரண்டு கும்பினி பத்திரங்களைப் பொன் னுசையாகிய தீயில் எரித்துவிட்ட பிறகு ஒரு

நாள் சன்னியாசி தேறுதலாக, "பொன்னுக்கு நாளை வர்ணம் ஏறும்" என்றான்.

அன்றிரவு அவர்கள் தூங்கவேயில்லை; ஸ்திரீயும் புருஷனுமாகச்சேர்ந்து பொன் நகரம் ஒன்று கட்டத்தொடங்கினார்கள். அந்த விஷயத்திலுங் கூட இருவருக்கும் சிறிது சிறிது அபிப்பிராய பேதமும் தர்க்கமும் உண்டாயின வென்றாலும், ஆனந்தப்பெருக்கினால் அவர்களுடைய விவாதம் வெகு நேரம் நீடிக்கவில்லை. ஒருவர் மற்றொருவருக்காகத் தம்தம் கொள்கையில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் விட்டுக் கொடுக்கப் பின்வாங்கவில்லை, அன்றிரவு தம்பதிகளின் ஐகமத்தியம் அவ்வளவு நெருங்கி யிருந்தது.

மறுநாள் சன்னியாசியைக் காணவே காணோம். நாற்புறத்திலிருந்தும் பொன் வர்ணம் மாயமாய்ப் போய்விட்டது. சூரிய கிரணம் கூட இருண்டதாகக் காணப்பட்டது. இதிலிருந்து படுக்கும் கட்டிலும் தட்டுமுட்டுகளும் வீட்டுச்சுவர்களும் மும்மடங்கு ஏழ்மைத்

தனத்தையும் பாழடைந்த தன்மையையும் விளக்கிக்காட்டிக்கொண்டு நின்றன.

இது முதற்கொண்டு வைத்திய நாதன் வீட்டுக்காரியங்களில் எதாவது சாமானியமான அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டாலும் மனைவி இனிமையாகச் சொல்லுபவளைப்போல: "உம் முடைய புத்திசாலித்தனத்தை அதிகமாகக் காட்டி விட்டீர், சிறிது காலம் சும்மா இரும்," என்பாள். வைத்தியநாதனும் இந்த ஒரே பேச்சில் அடங்கி விடுவான்.

மோக்ஷதா பிறகு நடந்துகொண்ட மாதிரியைப்பார்த்தால் கானல் நீர்போலப் பொய்யான இந்த ரஸவாதத்தில் ஒரு நிமிஷம்கூடத் தான் நம்பிக்கை கொண்டிருந்ததில்லை என்று எண்ணிவிட்டாள் என்பது தெளிவாயிற்று.

குற்றவாளியான வைத்தியநாதன் மனைவியைச் சற்று சந்தோஷப்படுத்தப் பலவித உபாயங்களை தேடலானான். ஒருநாள் அவளுக்கு வெகுமானமாக ஒருபொருளைக் கொடுக்

கக்கருதி அதைச் சதுரமான பெட்டியொன்றில் மறைத்து வைத்துக்கொண்டு மனைவியிடம் வந்து சிரித்த முகத்துடன் வெகு சாமர்த்தியத்தோடு பலமுறை தலையை அசைத்து, "என்ன கொண்டு வந்திருக்கிறேன் சொல்லு பார்ப்போம்," என்றான்.

அதிலுள்ளதை அறியவேண்டும் என்னும் ஆசையை வெளியிடாமல் அம்மாது, "நான் எப்படிச் சொல்வேன்! நான் ஜோசியனல்ல!" என்று உதாஸீனமாய்ச் சொன்னாள்.

வைத்தியநாதன் அனாவசியமாய்ப் பொழுது போக்கிவிட்டு முதலில் மெதுவாக கயிற்றின் முடிச்சை அவிழ்த்தான். பிறகு வாயால் ஊதி காகிதத்தின்மேலிருந்த தூசிகளைப் போக்கினான். அதன் பின்பு வெகு ஸாவதானமாய் ஒவ்வொரு மடிப்பையும் பிரித்துக் காகிதப்பெட்டியைத்திறந்து சித்திர சாலையில் எழுதப்பட்ட தசமகா வித்தியா தேவியின் வர்ணப்படம் ஒன்றை எடுத்துத் தன்மனைவி முன் நல்ல பார்வையான இடத்தில் வைத்தான்.

விந்தியவாஸினியின் படுக்கை யறையி லிருந்த சீமை வர்ணப்படம் ஒன்று அவளுக்கு உடனே ஞாபகம் வந்தது—இகழ்ச்சி நிறைந்த தொனியில், "இதென்ன பிராணுபத்து! இதை உங்கள் கச்சேரி அறையில் வைத்துக்கொண்டு வேண்டியமட்டும் பார்த்துக்கொண்டிருங்கள். இது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை," என்ருள்.

வைத்தியநாதன், வெட்கமடைந்து தெய் வம் தனக்குப் பலிதத்திலும் சாமர்த்தியங் களைக் கொடாது வஞ்சித்ததைப்போல ஸ்திரீ கள் மனதைத் திருப்திசெய்யும் அரிய சூக்ஷ மத்தையும் கொடாது வஞ்சித்து விட்டது என்று தெரிந்துகொண்டான்.

சுற்றுப் புறத்திலிருந்த ஒவ்வொரு குறி சொல்வோனுக்கும் மோக்ஷதா தன் கையை யும் ஜாதகத்தையும் காட்டினுள். எல்லோரும் அவள் சுமங்கலியாகவே மரிப்பாள் என்று சொன்னர்கள். ஆனல் அவள் இப்பரமானந்த கரமான முடிவை அடைய அதிக ஆவலுடைய

வளாக இருக்கவில்லை, ஆகையால் இதிலிருந்து அவள் மனதுக்கு எவ்வித ஆறுதலும் உண்டாகவில்லை.

தனக்குப் புத்திர பாக்கியம் அதிகம் என்று கூட அவள் கேட்டிருந்தாள். வீடு நிறையப் பிள்ளைகளும் குட்டிகளும் சீக்கிரத்திலேயே உண்டாகி விடும்போலே இருந்தது; இதைக் கேட்டும் அவள் அதிக மனப்பூரிப்பு கொள்ளவில்லை.

கடைசியாக, யாரோ ஒரு ஜோசியன் வந்து இந்தவருஷத்திற்குள்ளாகவே வைத்திய நாதன் பணப்புதையல் ஒன்றை அடையாமற் போவானகில், அப்போதே தன் சாஸ்திரப் புத்தகங்களை எல்லாம் எரித்துச் சாம்பராக்கி விடுவதாகச் சொன்னன். ஜோசியனுடைய இக்கொடும் சபதத்தைக்கேட்டபிறகு மோக்ஷதாவின் மனதில் எள்ளளவு சந்தேகத்திற்கும் காரண மிருக்கவில்லை.

ஜோசியன் தக்க வெகுமதியோடு விடை பெற்றுச் சென்றான், ஆனல் வைத்தியநாதன்

பாடு வெகு கஷ்டமாய்விட்டது. தனம் சம்பா திப்பதற்குச் சாதாரணமாய்ப் பயிர்த்தொழில், உத்தியோகம், வியாபாரம், களவு, மோசம் ஆகிய வழக்கமான வழிகளிருக்கின்றன. ஆனால் பணப்புதையலை எடுக்க இப்படிப்பட்ட திட்டமான உபாயம் ஒன்றுமில்லை. இதன் பொருட்டு மோக்ஷதா வைத்தியநாதனை எவ்வளவு உற்சாகப்படுத்தியும் எவ்வளவு பயமுறுத்தியும் அவனுக்கு எந்தப்பக்கத்திலும் ஒருவழியும் கிடைக்கவில்லை. எந்த இடத்தில் போய்த் தோண்டிப்பார்ப்பது, எந்தக்குளத்தைத் தூர் எடுப்பது, வீட்டில் எந்தச்சுவரை இடித்துப்பார்ப்பது என்பதைப்பற்றி, எவ்வளவு யோசித்தாலும் அவனுக்கு ஸ்திரமாக ஒன்றுமே ஏற்படவில்லை.

மோக்ஷதா மிகவும் வெறுப்புகொண்டு கணவனைப்பார்த்து: "ஒரு புருஷன் மண்டைக்குள் மூளைக்குப்பதிலாக இவ்வளவு சாணி இருக்கும் என்று இதற்கு முன் நான் எண்ணினதே இல்லை. அங்குமிங்கும் போய்த்

தேடிப்பாருங்களேன்! ஆ என்று வாய்திறந்து கொண்டு சும்மா உட்கார்ந்திருந்தால் ஆகாயத்திலிருந்து பணமழைப் பெய்யுமா என்ன?" என்றாள்.

அது என்னமோ உண்மைதான். வைத்தியநாதனுடைய உள் தாற்பரியமும் அதுவே.

ஆனால் எந்தத்திக்கை நாடுவது, எதைக் கொண்டு தேடுவது என்பதைச் சொல்லிக் கொடுப்பார் யாருமில்லை! ஆகையால் தாழ்வாரத்தி லுட்கார்ந்துகொண்டு மறுபடிக் குச்சிகளைச் சீவத் தொடங்கினான்.

இப்படி யிருக்கையில் ஐப்பிசி மாதத்தில் துர்க்கா தேவியின் உற்சவம் * நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தது. சதுர்த்தியிலிருந்தே ஆற்றங்கரைத் துறைகளில் படகுகள் வர ஆரம்பித்தன. வெளியூர் சென்றிருந்தவர்கள் வீடு திரும்பினார்கள். கூடைகளில் மாவெள்ளிக் கிழங்கு பூசணி கொப்பரைத்தேங்காய் முத

---

* நவராத்திரிப் பண்டிகை.

லியனவும், தகரப்பெட்டியில் குழந்தைகளுக் காக ஜோடு குடை வேஷ்டிகளும், பிரியமனைவி மார்களுக்கு அத்தர் ஸோப்பு புதிய கதைப் புத்தகங்கள் வாசனை எண்ணெய் முதலியவை களை எல்லாம் அவர்கள் எடுத்து வந்தார்கள்.

மேகமற்ற ஆகாயத்தில் சாத்கால சூரிய கிரணமானது உற்சவதினத்தின் சிரிப்பைபோ என் னும்படி எங்கும் பரவிக்கிடந்தது, வயல்களில் முதிர்ச்சியடைந்துவரும் கதிர்கள் காகரவென்ற சத்தத்தோடு அசைந்து கொண்டிருந்தன, மழையினால் அலம்பப்பெற்றுப் பளபளப்பா யிருக்கும் தளிர்கள் புதிதாயடிக்கும் குளிர் காற்றில் சலசலத்துக் கொண்டிருந்தன— திரும்பி வந்த வழிப்போக்கர்களும் டாஸா பட் டில் தைத்த சீனச்சொக்காய்களைப் போட்டுக் கொண்டு கழுத்திலிருந்து தொங்கும் முருக் கின உத்தரீயத்தோடு மைதான வெளியில் வீடுநோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்களை வைத்தியநாதன் சும்மா உட் கார்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அவன்

இருதயத்தில் அடக்க ஒண்ணாத துக்கம் பெருகிற்று. உற்சவகுதூகலத்தோடுபலர்வந்துகூடும் ஆயிரக்கணக்கான வங்காள தேசத்து வீடுகளோடு, ஆனந்தமற்ற தன் வீட்டை ஒப்பிட்டுப் பார்த்துப் பெருமூச்செறிந்தான். "தெய்வமே என்னை ஏன் ஒருதொழிலு மில்லாமல் சிருஷ்டித்தாய்!" என்று தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொண்டான்.

சிறுவர்கள் பொழுது விடிந்ததும் எழுந்திருந்து பிரதிமை செய்வதைக் காணும் பொருட்டு ஆத்யநாதன் வீட்டு முன்கட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். சாப்பாட்டு வேளையான போது வேலைக்காரி அவர்களைப் பலவந்தமாக இழுத்துக்கொண்டுவந்தாள். அப்பொழுது வைத்தியநாதன் சும்மா உட்கார்ந்துகொண்டு எங்கும் பரவியுள்ள இந்த உற்சவக்கொண்டாட்டத்தில் தான் பயனற்றுக்கிடப்பதை நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். வேலைக்காரி கையிலிருந்து தன் இருகுழந்தைகளையும் விடுவித்து அவன் வெகு பிரியத்தோடு மடியில் வைத்துக்கொண்டு

பெரியவனைப்பார்த்து, "என் அடா, அலு, இந்த உற்சவ சமயத்தில் உனக்கு என்னவேண்டும் சொல்லு பார்ப்போம்" என்று கேட்டான்.

"கப்பல் ஒன்று எனக்குக் கொடு, அப்பா!" என்று அவிநாசன் சொன்னான்.

சின்னவனோ அண்ணனுக்கு எந்த விஷயத்திலும் தான் சிறிதும் குறைந்துவிடக்கூடாதென்ற எண்ணங்கொண்டவனாய் "எனக்கும் ஒருகப்பல் கொடு, அப்பா!" என்றான்.

தகப்பனுக்கு ஏற்ற பிள்ளைகள்! பயன் படாத சிற்பவேலைகொண்ட பொருள் ஒன்று கிடைத்துவிட்டால் வேறு எதையும் வேண்டார்கள். தந்தையும் அப்படியே ஆகட்டும் என்றான்.

இச்சமயத்தில் நவராத்திரி விடுமுறைக்காக மோக்ஷதாவின் மாமன் காசியிலிருந்து வீடுவந்திருந்தான். அவனுக்கு வக்கீல்தொழில். மோக்ஷதா அடிக்கடி அவன் வீட்டுக்குப் போவதும் வருவதுமாக இருந்தாள்.

கடைசியில் ஒருநாள் அவள் தன் கணவனை அழைத்து, "நீங்கள் காசிக்கு ஒருமுறை போகவேண்டி யிருக்கிறது" என்றாள்.

உடனே வைத்தியநாதன் தனக்கு ஏதோ மாரணகாலம் கிட்டிவிட்டதென்றும், ஜோசியன் அதை ஜாதகத்திலிருந்து எடுத்துக்காட்டவே ஸஹ தர்மிணியாகிய தன்மனைவி தனக்கு நற்கதி கிடைக்குமாறு இந்த யுக்தி செய்தாள் என்றும் எண்ணினான்.

காசியில் ஏதோ ஒரு வீடு இருப்பதாயும் அதில் பணப்புதையல் கிடைக்கும் என்ற ஊர் வதந்தி உலாவுவதாயும் பிறகு தான் அவன் கேள்விப்பட்டான்; அந்த வீட்டை விலைக்கு வாங்கி அதிலுள்ள பணத்தைத் தான் போய் எடுத்து வரவேண்டும் என்பதையும் அறிந்து கொண்டான்.

வைத்தியநாதன், "இதென்ன கேடுகாலம், என்னால் காசிக்குப்போக முடியாது!" என்றான்.

அவன் வீட்டைவிட்டு எங்கும் எப்பொழுதுமே போனது கிடையாது. கிருகஸ்தன்

ஒருவனை வீட்டைவிட்டு வெளியே போகும் படிச் செய்ய வேண்டுமானால் அதற்கு வேண்டிய வழிகளை ஸ்திரீகள் "கற்காமலே நன்கறிவார்கள்" என்று பழய சாஸ்திரக்காரர்கள் எழுதி யிருக்கிறார்கள். மோக்ஷதா வாய்ப் பேச்சினாலேயே வீட்டுக்குள் மிளகாய்ப் புகையை நிரப்பிவிடுவாள், இருந்தாலும் அதனால் நிர்ப்பாக்கியனான வைத்தியநாதன் கண்களிலிருந்து நீர் தான் வடியுமேயன்றி காசிக்குப்போகிறேன் என்ற வார்த்தை அவன்வாயில் வரவேயில்லை.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் கழிந்தன. வைத்தியநாதன் உட்கார்ந்துகொண்டு மரத்தை அறுத்து இழைத்து ஒன்றோடொன்றுசேர்த்து இரண்டு விளையாட்டுக் கப்பல்களைச் செய்தான். அவைகளில் பாய்மரத்தை நாட்டியதோடு துணியைக்கிழித்துப் பாய்களையும் கட்டினான்; சிவப்புச் சால்வையைக்கொண்டு கொடி ஒன்று பறக்கவிட்டான். சுக்கானையும் துடுப்புகளையும் அமைத்தான். சுக்கானைப் பிடிப்பதற்கும் எறிச்

செல்வதற்கும் கூட அவன் பொய்மைகளைச் செய்து வைக்காமல் போகவில்லை. அதில் பெருமுயற்சியும் ஆச்சரியமான சாமர்த்திய மும் காட்டினான். அக்கப்பலைக்கண்டு ஆசை மேலிடாதபடி மனதை அடக்கிக்கொள்ளக் கூடிய சிறுவன் இன்றைக்கும் கிடைப்பதரிது. ஆகையால் ஸப்தமிக்கு முன் இரவில் இவ் விரண்டு கப்பல்களையும் குழந்தைகள் கையில் கொடுத்தபோது அவர்கள் ஆனந்தத்தால் கூத் தாடினார்கள். விளையாடுவதற்கு வெறுங் கப் பல் ஒன்றே போதுமானது! அதோடுகூட சுக் கான் என்ன, துடுப்புஎன்ன, பாய்மரம் என்ன, பாய் என்ன, போதாததற்கு மாலுமி ஒன்று! இவையெல்லாம் அவ்வவற்றின் இடத்தில் வைக்கப்பட் டிருந்தபோது அவர்களுடைய பேராச்சரியத்துக்கு என்ன குறை!

குழந்தைகளின் சந்தோஷ ஆரவாரத் தைக்கேட்டு மோக்ஷதா அங்கு வந்து அவ் ஏழைத்தந்தை நவராத்திரிக்காகக் கொடுத்த வெகுமதியைக் கண்டாள்.

கண்டதும் கோபமுண்டு அழுது கையால் தலையிலடித்துக்கொண்டு அவ் விரண்டு விளையாட்டு கப்பல்களையும் பிடுங்கி சாளரத்தின் வழியாக வெளியில் வீசி எறிந்தாள். பொன் ஹாரத்தைக் காணோம், மகமல் உடையைக் காணோம், சரிகைத் தொப்பியைக் காணோம், வேறென்னவோ இரண்டு விளையாட்டுப் பொருள்களைக் கொடுத்து இந்தக் கதிகெட்டவன் தன் சொந்தக் குழந்தைகளையே வஞ்சித்து வருகிறான்! அவைகளுக்காக இரண்டு காசுகூடச் செலவிடவில்லை, தானே கையினால் செய்துவிட்டான்!

சின்னவன் கெட்டியாக அழ ஆரம்பித்தான். "மடப்பயலே" என்று சொல்லி மோக்ஷதா அவனை வீசி ஒரு அறை அறைந்தாள்.

பெரியவன் தந்தையின் முகத்தைப் பார்த்துத் தன் சொந்த துக்கத்தைக்கூட மறந்து விட்டான். சிரிப்பவனைப்போலப் பாசாங்கு செய்துவிட்டு அவன், "அப்பா, நாளைப்பொழுது

விடிந்ததும் நான்போய் அவைகளைப்பொறுக்கி எடுத்து வருகிறேன்.'' என்றான்.

இதற்கு மறுதினமே வைத்தியநாதன் காசிக்குப்போகச் சம்மதித்து விட்டான். ஆனால் பணம் வேண்டுமே! அவன் மனைவி தன் ஆபாணத்தை விற்றுப் பணம் சேர்த்துக் கொடுத்தாள். வைத்தியநாதன் பாட்டிகாலத்து நகை அது, அவ்வளவும் கெட்டிப்பொன், இப் படிப்பட்ட உயர்ந்தநகை இந்நாட்களில் கிடைக் கவே கிடைக்காது.

மாணத்தின் பொருட்டே தான் செல்வ தாக வைத்தியநாதன் எண்ணிவிட்டான். குழந்தைகளைத்தூக்கி மடியில்வைத்து முத்த மிட்டுவிட்டுக் கண்ணீர் சொரிந்துகொண்டே அவன் வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டான். அச் சமயத்தில் மோக்ஷதாவும் கூட அழுதாள்.

காசியில் வீட்டுக்குடையவன் வைத்திய நாதன் மனைவியின் மாமாவினுடைய கக்ஷிக் காரன். இது காரணமாகவோ என்னவோ

வீட்டை அதிக விலைகொடுத்து வாங்கவேண்டியிருந்தது. வைத்தியநாதன் தனியாகவே வீட்டில் வசித்துவந்தான். நதிக்கரையின் மேலேயே வீடு. அஸ்திவாரத்தின் மேலே மோதிக்கொண்டேதான் நீர் பெருகும்.

அன்றிரவில் வைத்தியநாதன் உடம்பு வெலவெலத்துப் போய்விட்டது. யாருமில்லாத அந்தவீட்டில் விளக்கு ஒன்றைத் தலைமாட்டில் வைத்துவிட்டு உத்தரீயத்தைவிரித்துப் போர்த்துக்கொண்டு அவன் படுத்தான்.

ஆனால் தூக்கம் சிறிதும் வரவில்லை. ஊர்ச் சந்தடியெல்லாம் அடங்கினதும் அந்தப்பேரிருளில் எங்கிருந்தோ ஜன்! ஜன்! என்ற சத்தம் ஒன்று கேட்டது, வைத்தியநாதன் திடுக்கிட்டுப்போய் எழுந்திருந்தான். சத்தம் மெதுவாக வந்தாலும் ஸ்பஷ்டமாக இருந்தது பாதாளத்தில் பலிசக்கிரவர்த்தியின் பொக்கிஷத்தில் பொக்கிஷக்காரன் உட்கார்ந்து ரூபாயை எண்ணும் சத்தம்போலே இருந்தது.

வைத்தியநாதன் அச்சமுற்று அது இன்னதென்று அறியவும் பயந்தான். கூடவே பண ஆசையும் அவன் மனதைக் கவர்ந்தது. கை நடுக்கத்தோடு விளக்கை எடுத்துக்கொண்டு அறை அறையாகப் போய்ப்பார்த்தான். இந்த அறைக்குப்போனால் சத்தம் அந்த அறையிலிருந்து வருவதாகத் தோன்றும், அந்த அறைக்குப்போனால் இந்த அறையிலிருந்து வருவதுபோலிருக்கும். வைத்தியநாதன் இரவெல்லாம் இந்த அறைக்கும் அந்த அறைக்கும் போவதிலேயே கழித்தான். தினப்பொழுதில் பாதாளத்தைப் பிளந்துவரும் அச்சத்தம் பல்வேறு சத்தங்களோடு கலந்து அடையாளமே யில்லாதபடி மறைந்துவிடும்.

இரவின் இரண்டாவது மூன்றாவது ஜாமங்களில் உலகமே தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் போது மறுபடி அதே சத்தம் கிளம்பும். வைத்தியநாதன் மனது வெகு சஞ்சலப்பட்டு விட்டது. எந்தத்திக்கில் போய்ப்பார்ப்பது என்று அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. நடுப்பாலைவனத

தில் சளசளவென்று ஜலம் ஓடும் சத்தம்போலே கேட்கும், ஆனல் எந்தத் திக்கிலிருந்து அது வருகிறது என்று நிர்ணயிக்க முடியாது. ஒரு முறை தவறுன வழியில் அடிவைத்துப் புறப் பட்டுவிட்டால் மறைந்திருக்கும் நீரூற்று எங்கு அடியோடு கிடைக்காமல் போய்விடுமோ என்ற பயம்மாத்திரம் இருக்கும். அப்போது தாகத் தால் பரிதவிக்கும் வழிப்போக்கன் அசைவற்று நின்று கொண்டு தன் பிராண சக்தி முழுவதை யும் சுரோத்திரேந்திரியத்தில் செலுத்தி வெகு கவனத்தோடு உற்றுக் கேட்டுக்கொண்டிருப் பான். நீர்வேட்கையும் மேலுக்குமேல் அதி கரித்துக்கொண்டே வரும். இதே நிலைமையிலே தான் இருந்தான் வைத்தியநாதனும்.

ஒன்றும் நிச்சயிக்க் முடியாமலே பல தினங்கள் கழிந்தன. தூக்கமற்றுப் போயிருந்த தாலும் வீணைசை மேலிட்டிருந்ததாலும் சந் தோஷமாயிருந்த வைத்தியநாதன் முகத்தில் கவலையின் ஆழமான திரைகள் படிந்தன. குழிவிழுந்து பதைபதைத்திருந்த அவன் கண்

களில் மத்தியானத்தில் பாலைவனத்து மணலில் வீசும் ஒளி தான் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஒருநாள் நடுப்பகலில் கதவுகளை எல்லாம் போட்டுவிட்டு ஒரு மண்வெட்டியைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு தரையை ஆங்காங்கு தட்டித் தட்டிப் பார்த்தான். ஒருபுறமா யிருந்த சிறு அறை யொன்றின் தரையைத் தட்டிப் பார்த்தபோது ஓட்டைச்சத்தம் கேட்டது.

அர்த்த ராத்திரியில் உலகமே உறங்கும் தருணத்தில் வைத்தியநாதன் தனியாக உட்கார்ந்துகொண்டு அந்த அறையின் தரையைத் தோண்டிக்கொண்டிருந்தான். இரவு முடிந்து வரும் சமயத்தில் தான் குழிவெட்டி முடிந்தது.

வைத்தியநாதன் குனிந்து பார்த்தான் கீழே ஒரு அறைபோலே இருந்தது—ஆனல் அதே இரவில் தீர ஆலோசிக்காமல் அதில் கால் வைக்க அவன் துணியவில்லை. குழியின்மேல் தன் படுக்கையை விரித்து மூடிவிட்டு அதன்

மேலே தானும் படுத்துக்கொண்டான். இப்பொழுது முன்கேட்ட சப்தம் வெகு தெளிவாக வந்தபடியால் சற்றுப் பயந்தவனாய் அவ்விடம் விட்டு எழுந்து வெளியே வந்தான்—ஆனால் ஒருகாவலுமின்றி வீட்டை விட்டுப் போக அவனுக்கு மனம் வரவில்லை. ஆசை ஒருபுறமும் பயம் ஒருபுறமுமாக இருந்து கொண்டு அவன் இருகாங்களையும் பற்றி இழுக்கலாயின. இரவும் முடிவுபெற்றது.

இன்று பகற்பொழுதிலும் கூடச் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டேதான் இருந்தது. வேலையாளை அறைக்குள்ளே போகவிடாமல் வெளியிலேயே தன் ஆகாராதிகளை அவன் முடித்துக் கொண்டான். சாப்பாடு முடிந்ததும் அறைக்குள் நுழைந்து கதவுகளைச் சாவியிட்டுப் பூட்டிவிட்டுத் துர்க்கையின் பெயரை உச்சரித்துக் கொண்டே குழிவாயிலிருந்து படுக்கையை எடுத்தான். ஜலத்தின் சளசள சத்தமும் உலோகங்களின் கணகண சத்தமும் வெகு பரிஷ்காரமாய் கேட்டன.

பயந்து பயந்து குழிக்கு அருகில் மெது வாய் வந்து எட்டிப்பார்த்தான், அதிக உயர மில்லாத சிறு அறை ஒன்றில் ஜலம் பெருகிக் கொண்டிருந்தது — இருட்டாக இருந்ததால் விசேஷமாய் ஒன்றும் தெரியவில்லை.

ஒரு நீண்ட கோலை விட்டுப் பார்த்ததில் ஜலம் முழங்காலுக்குமேல் இல்லை என்று தெரியவே ஒரு விளக்கும் தீக்குச்சிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆழமற்ற அவ்வறைக்குள் சுலபமாகவே அவன் குதித்து இறங்கினான். ஒருமுகூர்த்தத்தில் தன்னுடைய ஆசை எல் லாம் எங்கு வீணாய் விடுமோ என்ற சந்தேகத் தால் நெருப்புக்குச்சிகளைப் பற்றவைக்கும் போது கைகள் நடுங்கின. பலகுச்சிகளை வீணாக்கின பிறகு தான் விளக்கு ஏற்ற முடிந்தது.

கனத்த இருப்புச் சங்கிலி ஒன்று பெரிய தோர் செப்புக்கலசத்திற்குக் கட்டியிருப்பதைக் கண்டான். ஜலம் அதிகமாகப் பெருகும்போ

தெல்லாம் சங்கிலி கலசத்தின்மேல் படும் சத்தம் கிளம்பும்.

வைத்தியநாதன் தட்டித் தடுமாறிக் கொண்டு அந்தக் கலசத்தின் அருகில் சென்று அதற்குள் பார்த்தான். கலசம் காலியா யிருந்தது.

அப்படி இருந்தும் தன் கண்களையும் கூட அவன் நம்பாமல் கலசத்தை இருகைகளாலும் தூக்கிக் குலுக்கிப் பார்த்தான். உள்ளே ஒன்றையும் காணோம். அதைக் கவிழ்த்தான் ஒன்றும் கீழே விழவில்லை. கலசத்தின் கழுத்து உடைந்திருந்தது. ஒருகாலத்தில் இதே கலசத்தின் வாய் நன்றாக மூடப்பட்டிருந்திருக்க வேண்டும். யாரோ அதை உடைத்துத் திறந்திருக்கிறார்கள்.

பிறகு இரு கைகளையும் ஜலத்திற்குள் விட்டு வைத்திய நாதன் பைத்தியக்காரனைப் போலத் தடவித் தடவித் தேடினான். சேற்றுக்கிடையில் அவன்கையில் ஏதோ ஒன்று

கிடைத்தது எடுத்துப்பார்த்தான். அது ஒரு மண்டையோடு — காதுக்கருகில் அதைக் கொண்டுபோய்க் குலுக்கினன் — உள்ளே ஒன்றையும் காணேம். அதைத் தூர எறிந்து விட்டுப் பல முறை தேடினதில் மனித தேகத்தின் எலும்புகளைத் தவிர்த்து வேறு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை.

நதிப்புறமாக இருந்த சுவற்றின் பக்கம் சற்று இடிந்திருந்தது; இந்த வழியாகத் தான் நீர் உள்ளே வந்துகொண்டிருந்தது. எவன் ஜாதகத்தில் இப்புதையல் அகப்படும் என்று எழுதியிருந்ததோ அவன் இவ்வழியாகத்தான் வைத்தியநாதனுக்கு முன் அங்கு வந்திருக்க வேண்டும்.

கடைசியாக இனி ஆசைக்கு இடமில்லை என்று அறிந்து, "அம்மா" என்று சொல்லிக் கொண்டு நெஞ்சு பிளக்கும்படியான ஒரு பெரு மூச்செறிந்தான்—அதன் எதிரொலி பண்டைக் காலத்தில் ஆறுதலற்ற பற்பல பேர்களின்

பெருமூச்சுகளோடு ஒன்றுகலந்து பயங்கரமான காம்பீரியத்தோடு பாதாளத்திலிருந்து இடி முழக்கம்போலக் கிளம்பிற்று.

உடம்பெல்லாம் ஜலமும் சேறுமாக வைத்தியநாதன் மேமேலே ஏறிவந்தான்.

ஜனங்கள் நிறைந்த பெருத்த ஆரவாரத்தோடு விளங்கும் இப்பூமி அவனுக்கு முதலிலிருந்து கடைசிவரை வெறும் பொய்யாகவும், அந்தச் சங்கிலியில் கட்டுண்டு உடைந்துகிடந்த குடம்போலக் காலியாகவும் காணப்பட்டது.

அவனே இன்னும் மூட்டைக் கட்டவேண்டும், டிக்கெட்டு வாங்கவேண்டும், வண்டியேற வேண்டும், வீடுதிரும்பவேண்டும், மனைவியோடு விதண்டாவாதம் செய்யவேண்டும், தினந்தோறும் வயிறுவளர்க்கவேண்டும். இதொன்றும் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. நதியில் இடிந்துவிழும் கரை மண்ணைப்போலத் தானும் உடைந்து விழுந்து ஜலத்தில் கரைந்துபோய் விடவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டான்.

இப்படிக்கிருந்தும் அவன் தானாகவே மூட்டைக் கட்டினான், டிக்கெட்டு வாங்கினான், வண்டியும் ஏறினான்.

மாரிகாலத்தில் ஒரு நாள் சாயந்திரம் அவன் வீட்டுவாயிலண்டை வந்து சேர்ந்தான். ஐப்பிசி மாதத்தில் சரத் ருதுவின் விடியற்காலங்களில் வாயிற்படியண்டை உட்கார்ந்துகொண்டு வைத்தியநாதன் வெளியூர் சென்றிருந்த பலர் தம் வீடுகளுக்குத் திரும்புவதைக் கண்டிருக்கிறான். அப்படி வெளியூர் சென்று திரும்பும் சுகம் தனக்குக் கிடைக்காதா என்று அச்சமயங்களில் எண்ணிப் பெருமூச்சு விடுவான்— இன்றைய சாயங்காலத்திலிருந்த தன் நிலைமை அப்போது அவனுக்கு கனவிலும் கூட வந்ததில்லை.

வீட்டில் நுழைந்து முற்றத்தில் போட்டிருந்த விசிப்பலகையின்பேரில் பிரக்கினை தப்பினவனைப்போல உட்கார்ந்து கொண்டான். உள் கட்டிற்குப் போகவில்லை. முதல் முதலில் வேலைக்காரி அவனைப்பார்த்துச்சந்தோஷத்தால்

3700

ஆரவாரம் செய்தாள், குழந்தைகளும் அவளை விட்டு விட்டு ஓடிவந்தார்கள், வீட்டு எஜமானியும் கூப்பிட்டனுப்பினுள்.

வைத்தியநாதன் கோமானகட்டிலிருந்து விடுபட்டதும் அவனுடைய பழய நிலைமை அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

வாடின முகத்தில் ஒளியற்ற சிரிப்புடன் ஒரு குழந்தையை இடுப்பிலும் ஒருகுழந்தையைத் தோளிலுமாகத் தூக்கிக்கொண்டு அவன் உள் கட்டில் பிரவேசித்தான்.

அப்போது வீட்டில் விளக்கேற்றும் சமயம், இன்னும் இரவு ஆகவில்லை. மாரிகால மாகையால் அன்று மாலை இரவுபோலச் சந்தடியற்றிருந்தது.

வைத்தியநாதன் சற்றுநேரம் ஒன்றும் சொல்லாமல் சும்மா இருந்தான். பிறகு மெலிந்தகுரலில் மனைவியைப்பார்த்து "சௌக்கியம் தானே?" என்முன்.

அவள் அதற்கு ஒருபதிலும் சொல்லாது "என்னமாயிற்று?" என்று கேட்டாள்.

வைத்தியநாதன் மறுமொழியின்றி தலையில் அடித்துக்கொண்டான். மோக்ஷதாவின் முகம் கடுகடுத்தது.

இதிலிருந்து பெரும் துன்பம் விளையும் என்று அங்கிருந்தகுறிகளால் அறிந்துகொண்டு குழந்தைகள் மெதுவாக எழுந்து போய் விட்டார்கள். அங்கிருந்து வேலைக்காரியண்டைபோய் "முன்சொல்லிய அம்பட்டன் கதையைச் சொல்லு" என்று படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு அப்படியே தூங்கிவிட்டார்கள்.

இரவு நேரம் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. ஆனால் இருவரும் ஒருபேச்சுகூடப் பேசவில்லை. வீட்டில் பயங்கரமான சம்பவமொன்று நடைபெறும்போலே இருந்தது. மோக்ஷதாவின் இரு உதடுகளும் வயிரம்போல ஒன்றோடொன்று ஒட்டிக்கொண்டிருந்தன.

சற்றுநேரமானபிறகும் கூட மோக்ஷதா ஒருவார்த்தையும் சொல்லாமல் மெல்ல மெல்ல

படுக்கை அறைக்குள் போய் உட்புறத்திலிருந்த கதவை மூடிக்கொண்டாள்.

வைத்திய நாதனும் வாய்திறவாமல் வெளியிலேயே நின்றுகொண்டிருந்தான். வழக்கம்போலே கிராமக் காவற்காரன் சத்தமிட்டுக் கொண்டு சென்றான். சோர்வடைந்த பூமி தேவியும் ஆழ்ந்த நித்திரையிலமர்ந்தாள்.

ஆப்தபந்துக்கள் முதற்கொண்டு அனந்த ஆகாசத்திலுள்ள நக்ஷத்திரங்கள் வரை பாருமே இந்தத் துயிலற்ற குறிகளோடு நிற்கும் வைத்தியநாதனை விசாரிக்கவில்லை.

நள்ளிரவில், தான் கண்ட சொற்பனத்தாலோ அல்லது வேறெக்காரணத்தாலோ படுக்கையிலிருந்து எழுந்து வைத்திய நாதனுடைய மூத்தமகன் மெதுவாகத் தாழ்வாரத்திற்கு வந்து "அப்பா" என்று கூப்பிட்டான்.

அவன் அப்பா அப்போது அங்கிருக்கவில்லை. அடைத்திருந்த கதவுக்கு வெளியிலிருந்துகொண்டு இன்னும் உரத்தகுரலில்

"அப்பா" என்று மறுபடியும் கூவினான். ஆனால் பதில் ஒன்றுமே கிடைக்கவில்லை.

சற்று பயத்தோடு திரும்பிப் படுக்கையில் வந்து படுத்துக்கொண்டான்.

வழக்கம்போல வேலைக்காரி விடியற்காலத்தில் ஹுக்காவுக்குப் புகையிலைத் தயார்செய்து விட்டு அவனைத் தேடினாள். அவனை எங்கும் காணோம். பொழுது விடிந்ததும் அண்டை அயல் வீட்டுக்காரர்கள் வீடு திரும்பிய தம் நண்பனைக் கண்டுபோக வந்தார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு வைத்தியநாதன் கிடைக்கவேயில்லை.

புதையற் பணம்.

க

அமாவாசைப் பாதிராத்திரி. வெகுகால மாய்த் தன் குலதேவதையா யிருந்த ஜயகாளி யைத் தாந்திரிக மதப்படி மிருத்யுஞ்ஜயன் பூஜைசெய்துகொண்டிருந்தான். பூஜை முடித் துக்கொண்டு அவன் எழுந்தபோது பக்கத்தி லிருந்த மாந்தோப்பில் விடிந்து விட்டதற்கு அடையாளமாகக் காகம் ஒன்று கூவிற்று.

மிருத்யுஞ்ஜயன் திரும்பிப் பார்த்தான், தேவாலயத்தின் கதவு மூடியே இருந்தது. அவன் தேவியின் திருவடிகளில் தன் தலையை

வைத்து ஒருமுறை நமஸ்கரித்துவிட்டு அவளை ஆசனத்திலிருந்து தூக்கி எடுத்து அவ்வாசனத்துக் கடியிலிருந்த ஒரு பலாமரப் பெட்டியைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு தன் பூணூலில் கட்டியிருந்த சாவியால் அதைத் திறந்தான். அதைத் திறந்த மாத்திரத்திலேயே அவன் திடுக்கிட்டுப்போய்க் கையால் தன் தலையை அடித்துக் கொண்டான்.

மிருத்யுஞ்ஜயன் தோட்டத்தின் உட்புறத்தில் நாலு பக்கத்திலும் சுவர்கள் சூழ்ந்திருந்தன. அத்தோட்டத்தில் பெரிய பெரிய மரங்களின் நிழலால் இருண்டிருந்த ஒருபுறத்தில் தான் இருந்தது இச்சிறு கோயிலும். இதில் ஜயகாளியின் விக்கிரகம் தவிர வேறொன்றும் இருக்கவில்லை, உள்ளேபோக அதற்கு ஒரே வழிதான். மிருத்யுஞ்ஜயன் பெட்டியை எடுத்துப் பலமுறை குலுக்கிப் பார்த்தான். மிருத்யுஞ்ஜயன் திறக்குமுன் பெட்டி பூட்டியே இருந்தது—யாரும் அதை உடைத்திருக்கவில்லை. பிரதிமையைச் சுற்றி மிருத்யுஞ்ஜயன்

பலமுறை கையால் தடவித்தடவிப்பார்த்தான்-ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. பயித்தியக்காரனைப் போல கோயில் கதவுகளைப் படீர் என்று திறந்து போட்டான்—அப்பொழுது வைகறையின் ஒளி புஷ்பம் மலருவதைப்போல மலர்ந்து கொண்டு வந்தது. கோயிலின் நாற்புறத்திலும் வீணையால் தேடித்தேடித் திரிந்தான்.

பொழுது விடிந்து நன்றாக வெளிச்சமாய் விட்டபோது அவன் வெளி மண்டபத்தில் வந்து உட்கார்ந்து தலையில் கைவைத்துக் கொண்டு ஆழ்ந்த யோசனையிலிருந்தான். இரவெல்லாம் தூங்காமல் இருந்தபடியால் தேகம் சோர்வடைந்திருக்க அவன் சற்று அயர்ந்த போது "ஜயமுண்டாகுக" என்ற சத்தம் கேட்டதும் திடுக்கிட்டு எழுந்தான்.

எதிரில் ஜடாதாரியான சன்னியாசி ஒருவன் நின்றான். மிருத்யுஞ்ஜன் பூரண பக்தியோடு அவனுக்கு நமஸ்காரம் செய்தான். சன்னியாசி அவன் தலைமேல் கையைவைத்து ஆசிர்வாதம்செய்து—"அப்பா, நீ ஏன் மனதிற்

குள்ளேயே வீணாக சோகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று கேட்டான்.

இதைக்கேட்டு மிருத்யுஞ்ஜயன் ஆச்சரியத்தோடு,—"தாங்கள் எல்லாம் அறிந்தவர், இல்லாவிட்டால் என்சோகம் தங்களுக்கு எப்படித் தெரியவரும்? நானோ யாருக்கும் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை" என்றான்.

சன்னியாசி — "மகனே, நான் சொல்வதைக்கேள், நீ இழந்துவிட்டதைப்பற்றிச் சந்தோஷப்படு, சோகப்படவேண்டாம்"

மிருத்யுஞ்ஜயன் அவருடைய இருபாதங்களையும் சேர்த்துப் பிடித்துக்கொண்டு—"அப்படியானால் தங்களுக்கு எல்லாமே தெரிந்திருக்கிறது. அது எப்படி திருட்டுப்போயிற்று, அதை நான் எங்குபோய் மறுபடி அடைவேன் என்பதைச் சொன்னாலொழிய நான் தங்கள் பாதங்களை விடமாட்டேன்" என்றான்.

சன்னியாசி,—"உனக்கு நான் கெடுதியை விரும்புவேனானால் அப்பொழுதுதான் அதைச்

சொல்லேன். ஆனால் பகவதி உன்மேல் தயை வைத்து எதை உன்னை இழக்கும்படிச் செய்தாளோ அதற்காக நீ சோகப்படவேண்டாம்.'' என்றான்.

மிருத்யுஞ்ஜயன் சன்னியாசியின் அனுக்கிரகத்தைப் பெறுவதற்காக நாள்முழுவதும் பலவித உபசாரணைகளோடு அவனுக்குப் பணிவிடை செய்தான். மறுநாள் விடியற்காலத்தில் சொந்த மாட்டுக்கொட்டிலிலிருந்து லோடா நிறைபப் பாலைக் கறந்து நுரையோடு எடுத்துக் கொண்டு வந்து பார்த்தான், சன்னியாசியைக் காணோம்.

உ

மிருத்யுஞ்ஜயன் சிறு குழந்தையாயிருந்த போது அவன் பாட்டன் ஹரிஹரன் ஒருநாள் இதே வெளிமண்டபத்தில் உட்கார்ந்து ஹுக்கா பிடித்துக்கொண்டிருந்தான். அத்தருணத்தில் அங்கொரு சன்னியாசி ''ஜயமுண்டாகுக'' என்று சொல்லிக்கொண்டு எதிரில்வந்து

நின்றான். அவனைச் சிலதினங்கள் தன்வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு ஹரிஹரன் அவனுக்கு விதிப்படி செய்யவேண்டியவைகளை எல்லாம் செய்து சந்தோஷப் படுத்தினான்.

புறப்படும் சமயத்தில் சன்னியாசி — "மகனே, உனக்கு என்னவேண்டும்" என்று கேட்டபோது ஹரிஹரன் சொன்னான்: "ஐயா, தாங்கள் சந்தோஷங் கொண்டிருப்பது உண்மையானால் எங்கள் நிலைமையை ஒருமுறை கேட்டருளவேண்டும்! ஒருகாலத்தில் இதே கிராமத்தில் நாங்கள் எல்லாரையும்விடச் செல்வவான்களாக இருந்தோம். என்னுடைய முப்பாட்டனார் தூரத்திலிருந்து குலீனன்* ஒருவனை அழைத்து வந்து தன் பெண் ஒருத்தியை விவாகம் செய்து கொடுத்தார். அவருடைய பெண்வழியில் வந்த வமிசத்தார் எங்களவர்களையே மோசம்செய்துவிட்டுத் தற்காலத்தில் இதே கிராமத்தில் பெரிய மனிதர்களாய் இருக்

* வங்காளத்தில் உயர்ந்த பிராமண வகுப்பாருக்குக் குலீனர் என்று பெயர்.

கிறார்கள். எங்களுடைய நிலைமை நன்றாக இல்லை, ஆகையால் அவர்களுடைய அகங்காரத்தைச் சகித்து வந்தோம். ஆனால் இனிச் சகிக்க முடியாது. என்னசெய்தால் மறுபடி எங்கள் குடும்பம் மேலோங்குமோ அந்த ஒரு உபாயத்தைச் சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டும், அதே மாதிரி ஆசிர்வாதமும் செய்யவேண்டும்."

சன்னியாசி சிறிது புன்சிரிப்புடன், "அப்பா, சிறு நிலைமையிலேயே சுகமாயிரு. பெரிய பதவிக்காக முயல்வதில் நன்மையைக் காணேம்," என்றான்.

ஹரிஹரன் அப்பொழுதும் விடவில்லை. குடும்பம் உயர் பதவி பெறுவதற்காக என்ன நேர்ந்தாலும் அதை அனுபவிக்க அவன் தயாராக இருந்தான்.

அப்போது சன்னியாசித் துணியில் சுற்றியிருந்த பழயகாலத்துப் பழுப்புக் காகிதம் ஒன்றைத் தன்பையிலிருந்து வெளியில் எடுத்தான். அது நீண்டு ஜாதகப் பலன்கள் எழுதியுள்ள

பெரிய சுருணையைப்போலே இருந்தது. தரை யின்மேல் அதைச் சன்னியாசி விரித்து வைத்தான். அதில் பலவித சக்கரங்களும், சங்கேதக் குறிகளும் வரையப்பட்டிருந்ததை ஹரிஹரன் பார்த்தான். எல்லாவற்றிற்கும் அடியில் நீண்ட நொடி யொன்று எழுதி யிருந்தது. அதன் ஆரம்பம் பின்வருமாறு:

காலை விடு மூடா,
ரா கழிந்த ராதா
பின்னால் சேரு ரா
குளம் நாடி வா.
புளி ஆலின் மடியில்
செல்வாய் நேரே தெற்கில்.
ஈசானி மூலை ஈசுவரி
இடத்தைச் சொன்னேன் போக்கிலி.

முதலியன.

"ஐயா, இதில் எனக்கு ஒன்றும் விளங்க வில்லையே!" என்றான் ஹரிஹரன்.

சன்னியாசி. — "இதை நீ வைத்துக் கொண்டு தேவியைப் பூஜைசெய். அவள் அரு

ளால் உன் வமிசத்தில் யாராவது ஒருவன் இதில் எழுதியுள்ள செல்வத்தைப் பெறுவான். இச்செல்வத்திற்கு உலகத்தில் இணையே இல்லை," என்ருன்.

ஐயா, ஏதாவது கொஞ்சம் சொல்லிக் கொடுக்கலாகாதா? என்று ஹரிஹரன் கெஞ்சிக் கேட்டான்.

சன்னியாசி.-இல்லை, அது முடியாது. நீயே உபாசனையின் மூலமாக அதைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

இத்தருணத்தில் ஹரிஹரன் தம்பி சங்கரன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனைக்கண்டதும் ஹரிஹரன் பரபரப்புடன் காகிதத்தை மறைக்க முயன்ருன். சன்னியாசி புன்சிரிப்புடன்,"உயர்பதவிக்குப் போகும் வழியிலுள்ள துக்கம் இப்போதே ஆரம்பித்து விட்டதே! ஆனல் இதை நீ மறைக்கவேண்டிய அவசியமில்லை, ஏனெனில் இதன் ரகசியம் கேவலம் ஒருவனுக்குத்தான் விளங்கப்போகிறது. ஆயி

ரம்பேர் இதற்காக முயன்றாலும் ஒருபயனையும் பெறமாட்டார்கள்! உங்களுக்குள் யார் அதை அடைவான் என்பது கூட தெரிந்துகொள்ள முடியாது. ஆகையால் எல்லோர் முன்பாகவும் நீ இதைத்திறந்து வைத்திருக்கலாம்" என்றான்.

சன்னியாசி புறப்பட்டுப் போய்விட்டான். ஆனால் ஹரிஹரனால் இக்காகிதத்தை மறைத்து வைத்துக் கொள்ளாமல் இருக்க முடியவில்லை. இதனால் வேறு யாராவது லாபமடைந்து விட்டால் என்செய்வது என்றும், தம்பி சங்கரன் இதனால் கிடைக்கக்கூடிய பொருளைப்பெற்று விடுவானோ என்றும் பயந்து இக்காகிதத்தைப் பலாமரப்பெட்டி ஒன்றில் வைத்துப் பூட்டி தன் குலதெய்வமாகிய ஜயகாளியின் ஆசனத்துக்கடியில் மறைத்துவைத்தான். ஒவ்வொரு அமாவாசையிலும் நள்ளிரவில் தேவிபூஜை செய்து விட்டு அவளருளால் காகிதத்தில் எழுதியுள்ளதின் அர்த்தம் தனக்கு விளங்குகிறதா என்று அறிய அதை ஒரு முறை திறந்து பார்ப்பான்.

சில தினங்களுக்குப் பிறகு சங்கரன், "அண்ணு, அக்காகிதத்தை நான் ஒரு தடவை நன்ருகப் பார்க்கவேண்டும் கொடுக்கமாட்டாயா?" என்று கெஞ்சிக் கேட்டான்.

ஹரிஹரன், "போடா பயித்தியம்! அந்தக் காகிதம் எங்கிருக்கிறது! அந்த மோசக்காரச் சன்னியாசி கண்டதைக் கிறுக்கிவிட்டு என்னை ஏமாற்றிவிட்டுப் போனுன் — நான் அதை அப்போதே நெருப்பிலிட்டுக் கொளுத்தி விட்டேன்" என்ருன்.

சங்கரன் சும்மா இருந்துவிட்டான். திடீரென்று ஒருநாள் அவனை வீட்டில் காணேம். அன்றையிலிருந்து அவன் செய்தி ஒன்றுமே தெரியவில்லை.

ஹரிஹரனுடைய வியவகாரங்கள் யாவும் கேடுற்று வந்தன—புதையல் ஐசுவரியத்தைப் பற்றின எண்ணம் அவனை ஒரு நிமிஷம் கூட விட்டகல வில்லை.

மரணகாலம் கிட்டினபோது தன் மூத்த மகன் சியாமபாதனை அழைத்துத் தான் சன்னி

யாசியிடம் பெற்ற இக்காகிதத்தைக் கொடுத்து விட்டு இறந்தான்.

இக்காகிதம் கிடைக்கவே சியாமபாதன் உத்தியோகத்தை விட்டு விட்டான். ஜயகாளியின்பூஜையில் ஒருமனப்பட்டவனாய் இக்காகிதத்திலிருப்பதைப்படித்துப்படித்து ஆராய்ந்து கொண்டு தன் வியவகாரங்கள் போனவழி தெரியாமல் காலங்கழித்து வந்தான்.

மிருத்யுஞ்ஜயன் சியாமபாதனுடைய மூத்தமகன். தந்தை காலஞ்சென்றதும் சன்னியாசி கொடுத்த அக்காகிதத்திற்கு அவன் அதிகாரியானான். அவன் நிலைமையும் வர வர க்ஷீணிக்கவே பின்னும் அதிக ஆக்கிரகத்தோடு தன்முழுகவனத்தையும் அக்காகித விஷயத்தில் அவன் செலுத்திவந்தான். இப்படி யிருக்கையில் சென்ற அமாவாசை இரவு பூஜை முடிந்ததும் காகிதத்தைக் காணவில்லை—சன்னியாசியும் எங்கேயோ அந்தர்தானமாய் விட்டான்.

இச் சன்னியாசியை நான் விடப்போகிறதில்லை. எவ்வித முயற்சிகளைச் செய்தாவது

அவனை அடைவேன் என்று சொல்லிமிருத்யுஞ் ஜயன் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு அவனைத் தேடிக்கொண்டு ஒரு வருஷகாலம் வழிகளில் ஆங்காங்கு தங்கிச்சென்றான்.

ரு

கிராமத்தின் பெயர் தாராகுளம். அங்கு மிருத்யுஞ்ஜயன் ஒரு பலசரக்குக்கடையில் உட்கார்ந்து ஹுக்கா பிடித்துக்கொண்டு எதை எல்லாம் பற்றியோ ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தான். சற்று தூரத்தில் மைதானத்தின் ஓரமாக யாரோ சன்னியாசி ஒருவன் சென்றான். முதல் முதலில் மிருத்யுஞ்ஜயன் கவனம் அதில் செல்லவில்லை. சற்று நேரத்திற்கெல்லாம், எதிரில் சென்றவன் அதே சன்னியாசி தானே என்று அவனுக்குத் தோன்றிற்று. பரபரப்புடன் ஹுக்காவை வைத்துவிட்டுக் கடைக்காரன் திடுக்கிடும்படி ஒரே ஓட்டமாய்க் கடையிலிருந்து அவன் வெளியே ஓடினான். ஆனால் சன்னியாசியைக் காண முடியவில்லை.

அப்பொழுது மாலையிருள் பரவிக்கொண்டு வந்தது. முன்பின் தெரியாத ஊரில் சன்னியாசியை எங்கு தேடிச்செல்வது என்பது அவனுக்குவிளங்கவில்லை. கடைக்குத்திரும்பிவந்து, "இதோ, எதிரில் தெரிகிறதே ஒரு அடர்ந்த வனம், அதில் என்ன இருக்கிறது?" என்று கடைக்காரனைக் கேட்டான்.

கடைக்காரன் சொன்னான்: இந்த வனம் முன் ஒருகாலத்தில் ஒரு நகரமாக இருந்தது, ஆனால் அகஸ்திய முனியின் சாபத்தால் அங்கிருந்த அரசனும் பிரஜைகளும் கொள்ளை நோயால் பீடிக்கப்பட்டு இறந்தார்கள். அங்கு போய்த்தேடினால் தனமும் ரத்தினங்களும் இன்றைக்கும் கிடைக்கின்றனவென்று ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் பட்டப்பகலில் கூட இவ்வனத்தில் யாரும் துணிந்து செல்வதில்லை. அப்படி யாராவது போனால் அவர்கள் மறுபடி திரும்பி வருவதில்லை.

மிருத்யுஞ்ஜயன் மனம் பதைபதைத்தது. இரவு முழுதும் பலசரக்குக் கடையில் பாயின்

மேல் படுத்துக் கொசுக்கடியினால் உடம்பெல்லாம் கையாலடித்துக்கொண்டு இந்த வனத்தைப் பற்றியும், சன்னியாசியைப் பற்றியும், திருட்டுப்போன அந்தக்காகிதத்தைப் பற்றியும் எண்ணின வண்ணமாக இருந்தான். பல முறைபடித்திருந்தபடியால் அக்காகிதத்திலுள்ளவை மிருத்யுஞ்ஜயனுக்கு மனப்பாடமாயிருந்தன—மேலும் தூக்கம்வராத இத்தருணத்தில் அவை அவன் மண்டைக்குள் சுழன்றுகொண்டிருந்தன—

காலை விடு மூடா,
ரா கழிந்த ராதா
பின்னால் சேரு ரா
குளம் நாடி வா.

தலை வெகு உஷ்ணமாயிருந்தது — என்ன செய்தும் இந்தச் சிக்கானத் தொடக்கு மனதை விட்டகலவில்லை. கடைசியாக விடியுமுன் அவன் சற்று அயர்ந்திருந்தபோது கனவில் இந்நான்கு வரிகளின் பொருள் வெகு சுலபமாகவே விளங்கலாயிற்று. "ரா கழிந்த ராதா" அதாவது

"ராதா" என்பதில் "ரா" என்ற எழுத்தைக் கழித்துவிட்டால் "தா" மிஞ்சுகிறது — "பின்னால் சேரு ரா" அதாவது மிஞ்சியுள்ள "தா" வுக்குப் பின்னால் "ரா" என்பதைச்சேரு, அது "தாரா" ஆகிறது — "குளம் நாடிவா", என்பதை முன்புள்ளதோடு சேர்த்துப் படித்தால் "தாராகுளம் நாடி வா". — இப்பொழுது வந்திருக்கும் இடத்தின் பெயரும் "தாராகுளம்" அல்லவா!

கனவிலிருந்து மிருத்யுஞ்ஜயன் குதித்துக்கொண்டு எழுந்திருந்தான்.

ச

நாள்முழுதும் வனத்தில் திரிந்து திரிந்து பொழுதுபோனதும் வெகு கஷ்டப்பட்டு வழிதேடிக்கொண்டு ஆகாரமின்றி சாகக்கிடப்பவனைப்போல மிருத்யுஞ்ஜயன் கிராமத்திற்குத் திரும்பி வந்தான்.

மறுநாள் அங்கவஸ்திரத்தில் அவல் கட்டிக்கொண்டு இன்னொரு முறை அவ்வனத்தில்

புகுந்து சுற்றிக்கொண்டிருந்தான். பிற்பகலில் ஒரு குளக்கரைக்குவந்து சேர்ந்தான். குளத்திற்கு மத்தியில் சுத்தமான ஜலம், கரைக்குக் கரை நாற்புறத்திலும் துறைகளும் அல்லிக் காடுகளுமாக இருந்தன. துறைகளில் கட்டியிருந்த கற்படிகள் இடிந்து பாழாய்க்கிடந்தன. அங்கு தண்ணீரில் அவலை நனைத்துச் சாப்பிட்டு விட்டு குளத்தின் நாற்புறங்களையும் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தான்.

குளத்தின் மேற்குக்கரைப்புறமாக நின்று மிருத்யுஞ்ஜயன் ஏதோ வேடிக்கையாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். புளியமரத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு ஆலமரம் ஒன்று வளர்ந்திருந்ததைக் கண்டான்.

புளி ஆலின் மடியில்
செல்வாய் நேரே தெற்கில்.

என்பது அவனுக்கு உடனே மனதில் தோன்றிற்று.

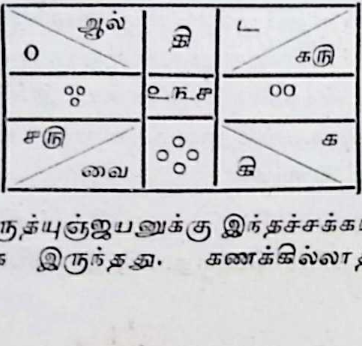
தெற்கே சற்றுதூரம் போனதும் அங்கு அடர்ந்திருந்த புதர்களில் சிக்கிக்கொண்டான்.

அங்குள்ள பிரம்புச்செடிகளை விலக்கிக்கொண்டு முன்னே செல்ல அவனால் கூடவில்லை. எப்படி இருந்தாலும் இம்மரத்தின் குறிப்பை விட்டு விடுவதில்லை என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான்.

மறுபடி அம்மரத்தை நோக்கி வர முயலும்போது மரங்களுக்கிடையில் கிட்டத்தில் ஒரு கோயிலின் ஸ்தூபி காணப்பட்டது. அதே திக்கைநோக்கி மிருத்யுஞ்ஜயன் சென்றபோது பாழடைந்த ஒரு கோயிலுக்கு வந்து சேர்ந்தான். பக்கத்தில் ஒரு அக்கினி குண்டமும் கொள்ளிக்கட்டைகளும் சாம்பரும் இருந்தன. உடைந்த கதவுகளின் வழியாக மிருத்யுஞ்ஜயன் கோவிலுக்குள் வெகு ஜாக்கிரதையாக எட்டிப்பார்த்தான். அங்கு ஒருவரையும் காணோம், விக்கிரகம் ஒன்று கூட இல்லை, ஒரு கம்பளமும் கமண்டலுவும் காஷாய உத்தரீயமும் தான் இருந்தன.

அச்சமயத்தில் பொழுதுபோய் விட்டிருந்தது; கிராமமோ வெகுதூரம்; இருளில் வனத

தில் வழிதேடிக்கொண்டு போக யாரால் முடியும்; ஆகையால் மனிதனிருக்கும் குறிப்புகளை இவ்வாலயத்தில் மிருத்யுஞ்ஜயன் கண்டதும் சந்தோஷமடைந்தான். கோவில் மதிலிலிருந்து பிரம்மாண்டமான கல்லொன்று உடைந்து வாயிலுக்கருகில் விழுந்து கிடந்தது; அக்கல்லின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டு யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில் மிருத்யுஞ்ஜயன் கல்லின் மேற்புறத்தில் ஏதோ சில எழுத்துக்களிருப்பதாகக் கண்டான். குனிந்துபார்த்தான் அதில் சக்கரம் ஒன்று வெட்டப்பட்டிருந்தது. அதற்குள் சில எழுத்துக்கள் தெளிவாகவும் சில தேய்ந்துமிருந்தன.

மிருத்யுஞ்ஜயனுக்கு இந்தச்சக்கரம் மனப்பாடமாக இருந்தது. கணக்கில்லாத அமா

வாசை ராத்திரிகளில் பூஜை அறையில் தூபத்தின் நறுமணம் கமழும்போது நெய் விளக்கின் ஒளியில் பண்டைக்காலத்துப் பழுப்பேறின காகிதத்தில் வரைந்திருந்த இதே சக்கரத்தை அவன் கண்டிருக்கிறான். "அதிலுள்ள ரகசியத்தைத் தனக்குப்புலப்படுத்த வேண்டுமென்று," அதன்மேல் குனிந்து உற்று நோக்கிக்கொண்டு எவ்வளவோ முறை ஜயகாளியைப் பிரார்த்தித்திருக்கிறான்! அவன் கோரிக்கை நிறைவேறும் காலம் வெகு நெருக்கத்தில் இருந்தபடியால் அவன் தேகமெல்லாம் ஒருவித நடுக்கமுற்றது. கரைக்கிட்டவந்து முழுகிப்போகும் படகைப் போல எங்கு ஆகிவிடுமோ, சிறுபிழையொன்று நேர்ந்துவிட்டால் எல்லாம் எங்கு அடியோடு போய்விடுமோ, அந்தச் சன்னியாசி தனக்கு முன்வந்து அங்குள்ளதை எல்லாம் எங்கே எடுத்துப்போய் விடுவானே என்ற சமுசயங்கள் அவன் நெஞ்சைப் பிளந்துகொண் டிருந்தன! இப்பொழுது என்னசெய்ய வேண்டும் என்பதைப்பற்றி அவனுக்கு ஒன்றுமே

தோன்றவில்லை. தான் இப்பொழுது அந்தத் தனத்தின் மேலேயே ஒருவேளை உட்கார்ந்திருக்கலாமோ என்னவோ என்றும் அவன் எண்ணினான். அவனால் எதையும் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

அப்படியே உட்கார்ந்துகொண்டு காளியின் நாமங்களை ஜபம் செய்யலானான்; மாலை இருள் முற்றிக் காடாந்தகாரமாகி விட்டது; அக்காட்டு வெளியில் சில்வண்டுகள் சத்திக்கலாயின.

௫

அச்சமயத்தில் சற்று தூரத்திலே அடர்ந்த செடிகளுக்கிடையில் நெருப்பின் ஜுவாலை ஒன்று தெரிந்தது. மிருத்யுஞ்ஜயன் கல்லாசனத்தை விட்டெழுந்து அந்த ஜுவாலையை நோக்கிப் போனான்.

வெகுகஷ்டப்பட்டுச் சற்றுதூரம் சென்று ஒரு அரசமரத்தின் மறைவிலிருந்து பார்த்தான். அவன் பார்த்த சன்னியாசியே நெருப்

பின் வெளிச்சத்தில் ஒரு பழுப்புக்காகிதத்தை விரித்து வைத்துக்கொண்டு வெகு கவனத்தோடு கரியால் ஏதேதோ கணக்குகள் போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

மிருத்யுஞ்ஜயன் வீட்டில் பரம்பரையாய் இருந்து வந்த அதே காகிதம் தான் அது! அட மோசக்காரச்சன்னியாசி! அட திருடா! இதற்காகத்தானா துக்கப்படவேண்டாம் என்று மிருத்யுஞ்ஜயனுக்குப் போதித்தாய்? பேஷ்!

சன்னியாசி ஒருமுறை கணக்குப்போட்டு முடிந்ததும் அளவுகோல் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு பூமியை அளப்பான்,—சற்று தூரம் அளந்ததும் அது சரிப்படாமல் தலையை அசைத்துக்கொண்டு மறுபடி வந்து கணக்குப் போட ஆரம்பிப்பான்.

இரவு முடியும்வரை இம்மாதிரி செய்துவிட்டு, காட்டு மரங்களின் உச்சியிலுள்ள இளந் தளிர்களை வைகறைக்காற்று சலசலவென்று அசைக்க ஆரம்பித்தபோது சன்னியாசி காகிதத்தைச் சுருட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

மிருத்யுஞ்ஜயனுக்கு இன்னது செய்கிற தென்று தெரியவில்லை. ஆனால் இதுமாத்திரம் அவனுக்குத் தெளிவாகப் புலப்பட்டுவிட்டது, அதாவது சன்னியாசியின் உதவியின்றி அக் காகிதத்திலுள்ள ரகசியத்தை அறியத் தன்னால் முடியாது என்பதே. பேராசைகொண்ட அச்சன்னியாசி மிருத்யுஞ்ஜயனுக்குச் சகாயம் செய்யமாட்டான் என்பதும் நிச்சயம். ஆகையால் மறைவாகச் சன்னியாசியைக் கண் காணித்து வருவதைவிட வேறு வழியில்லை. பகலில் கிராமத்திற்குப்போகாவிட்டால் சோறு கிடைக்காது; ஆனபடியால் கடைசியாக அதி காலையில் ஒருமுறையாவது கிராமத்திற்குப் போயே தீரவேண்டும்.

இருள் நீங்கிவரும் தருணத்தில் அவன் இருந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்து சன்னியாசி கணக்குப்போட்டுக்கொண்டிருந்த இடத்திற்கு வந்து வெகு கவனமாய் உற்றுப்பார்த்தான், அவனுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. நாற் புறத்திலும் சுற்றிப்பார்த்தான், அடர்ந்த காடு

களைத் தவிர வேறு எவ்வித குறிப்பையும் காணேம்.

பொழுது நன்ருக விடிந்ததும் மிருத்யுஞ் ஜயன் வெகு ஜாக்கிரதையாக நாற்புறத்திலும் உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு கிராமத்தை நோக்கிச்சென்ருன். ஒருவேளை தன்னைச் சன்னியாசி கண்டுவிடுவானே என்ற பயம் அவனுக்கு இருந்தது.

அவன் தங்கியிருந்த கடைக்கருகில் ஒரு காயஸ்த* சுமங்கலி ஒரு விரதத்தை முடித்துப் பிராமண போஜனம் செய்வித்தாள். அந்த இடத்தில் போய் மிருத்யுஞ்ஜயன் தன் ஆகாரத்தை முடித்துக்கொண்டான். சில தினங்களாகச் சரியான ஆகாரமில்லாததனுல் அன்றைக்கு அவன் சாப்பாடு சற்றுப் பலமாகவே இருந்தது. அப்படி நன்ருகச் சாப்பிட்ட பிறகு ஹுக்கா பிடித்துவிட்டுக் கடையில்விரித்திருந்த பாயின்மேல் சற்றுப் படுத்தான். சென்ற இர

---

* தமிழ் நாட்டு வெள்ளாளர்களையும் வன்னியர்களையும்போல காயஸ்தர் வட தேசத்தில் ஒரு பிரபல ஜாதியார்.

வெல்லாம் விழித்திருந்தபடியால் மிருத்யுஞ் ஜயனுக்கு நல்ல தூக்கம் வந்து விட்டது.

இன்று உணவைச் சீக்கிரம் முடித்துக் கொண்டு பொழுதுடனேயே புறப்பட்டு விட வேண்டுமென்று அவன் எண்ணிக்கொண்டிருந் தான். அதெல்லாம் அடியோடு மாறிவிட்டது. அவன் தூங்கி எழுந்தபோது சூரியன் அஸ்த மித்துவிட்டிருந்தான். அப்படியிருந்தும் மிருத் யுஞ்ஜயன் சிறிதும் பின்வாங்கவில்லை. அந்த இருட்டிலேயே அவன் காட்டுக்குள் நுழைந்து சென்றான்.

பார்த்திருக்கையிலேயே இருளடர்ந்து விட்டது. மரங்களின் நிழலில் ஒன்றுமே தெரிய வில்லை. சில இடங்களில் புதர்களுக்கிடையில் வழி அடைந்துகிடக்கும். எந்தப்புறம் திரும்பி னானோ எங்கு சென்றானோ அது ஒன்றுமே அவனுக்கு விளங்கவில்லை. காட்டின் ஒருபுறத் தில் ஒரே இடத்தில் தான் இரவெல்லாம் அவன் சுற்றிச் சுற்றி வந்துகொண்டிருந்தான் என் பது அவனுக்கு இரவு முடிந்ததும் தெரிந்தது.

காக்கையின் கூட்டம் கா! கா! என்று கத்திக்கொண்டு கிராமத்தைநோக்கிப் பறந்து சென்றது அவைகள் தன்னைச் சிச்சி! என்று இகழ்ந்து விட்டுப் போவதுபோல அவனுக்குப் பட்டது.

௬

கணக்குகள் அடிக்கடி பிசகிப்போகும். அவைகளைப் பலமுறை திருத்திக்கொண்டு கடைசியாகச் சன்னியாசி சுரங்கத்துக்கு வழி கண்டுபிடித்துவிட்டான். அவன் தீவட்டி ஒன்று எடுத்துக்கொண்டு சுரங்கத்தினுள் நுழைந்தான். கீழே தளவரிசையின்பேரில் பாசிப் படர்ந்திருந்தது சில இடங்களில் ஜலமும் சொட்டிக்கொண் டிருந்தது. இடத்துக்கிடம் தவளைகள் ஒன்றோடொன்று செறிந்து கோபுரபோலக் குவிந்து தூங்கின. கால் வழுக்கும் இப்பாதையில் சிறிது தூரம் சென்றதும் அது அடைபட்டிருப்பதைச் சன்னியாசி கண்டான். குறுக்கே ஒரு சுவர் நிற்கவே முன்னுக்குப் போக அவனுக்கு வழி தெரியவில்லை. இரும்புத்தடி ஒன்றைக்கொண்டு சுவர் முழுவதும்

பலமாகத் தட்டித் தட்டிப்பார்த்தான். ஓட்டைச் சத்தம் எங்குமே கேட்கவில்லை. ஒரு சிறு தொளைகூட எங்கும் காணும் — இப்பாதை இதோடு தான் முடிந்து விட்டது என்பதற்குச் சந்தேகமே இல்லை.

மறுபடி அதே காகிதத்தை விரித்து, தலை மேல் கை வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்து யோசிக்கலானுன். அன்றிரவு முழுதும் இப்படியே கழிந்தது.

அடுத்த நாள் மறுபடி கணக்கு போட்டுக் கொண்டு சுரங்கத்தில் பிரவேசித்தான். ரகசியமானதொரு சங்கேத முறைப்படி குறித்த இடத்திலிருந்து ஒரு கல்லைப் பிடுங்கினுன். அங்கொரு கிளை வழி போயிற்று. அதைத் தொடர்ந்து போகப்போக மறுபடி ஓரிடத்தில் வழி அடைபட்டிருந்தது.

கடைசியாக ஐந்தாம் இரவில் சுரங்கத்திற்குள் பிரவேசித்து, — இன்று எனக்கு வழி கிடைத்துவிட்டது, இனி ஒரு தவறும் நேராது என்று சன்னியாசி சொல்லிக்கொண்டான்.

வழியோ வெகு சிக்கலாயிருந்தது; கிளை வழிகளுக்கும் கொடி வழிகளுக்கும் முடிவே இல்லை — சில இடங்களில் படுத்துக்கொண்டு தான் நகர்ந்து போகமுடியும், வழி அவ்வளவு குறுகினதாயிருந்தது. வெகு கஷ்டத்தோடு தீவட்டியை எடுத்துக்கொண்டு சன்னியாசி ஒரு வட்டமான அறைபோலிருந்த ஓரிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். அவ்வறைக்கு மத்தியில் பெரியதோர் கிணறு. விளக்கு வெளிச்சத்தில் அதன் அடிப்பக்கம் தெரியவில்லை. அறையின் மச்சிலிருந்து கனத்த இரும்புச் சங்கிலி யொன்று கிணற்றில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. சன்னியாசி தன் முழு பலத்தையும் கொண்டு இச்சங்கிலியைச் சற்று அசைத்த மாத்திரத்தில் 'கணீர்' என்று ஒரு சத்தம் கிணற்றின் ஆழத்திலிருந்து கிளம்பி அறை முழுவதையும் எதிரொலியால் நிரப்பிவிட்டது. சன்னியாசி உச்ச சுவரத்தில் "கிடைத்துவிட்டது" என்று கத்தினன்.

அப்படிக் கத்தின நிமிஷத்திலேயே அறையின் உடைந்த சுவரிலிருந்து ஒரு கல் உருண்டு விழுந்தது. அதோடுகூட ஏதோ ஒரு உயிருள்ள பொருளும் 'தப்' என்று விழுந்து 'கீச்' என்று கத்திற்று. எதிர்பாராத இச்சத்தத்தைக்கேட்டுச் சன்னியாசி திடுக்கிட்டு எழுந்தபோது கைவிலிருந்த தீவட்டி விழுந்து அவிந்து போயிற்று.

எ

"நீ யார்?" என்று கேட்டான் சன்னியாசி. ஒரு பதிலும் கிடைக்கவில்லை. அவன் இருட்டில் தடவிப்பார்த்தான், மனித தேகம் ஒன்று கையில் பட்டது அதை அசைத்து, "நீ யார்?" என்றான்.

ஒரு பதிலுமில்லை. அந்த மனிதன் ஸ்மரணை தப்பி யிருந்தான்.

சன்னியாசி சக்கிமுக்கிக் கல்லைத்தட்டி, கஷ்டப்பட்டு தீவட்டியை மறுபடி ஏற்றினான்.

இதற்குள் அம்மனிதனுக்கும் ஸ்மரணை வரவே அவன் எழுந்திருக்க முயன்று நோவு தாளாமல் கதறினன்.

"இதென்ன மிருத்யுஞ்சயனு நீ! உனக்கு இந்த யோசனை எப்படி வந்தது?" என்றான் சன்னியாசி.

"ஐயா மன்னிக்கவேண்டும். பகவானே என்னைத் தண்டித்துவிட்டார். கல் எறிந்து உன்னைக் கொல்லப்போனேன், என்னுல் சமாளித்து நிற்க முடியவில்லை—கால் நழுவி விடவே நானும் கல்லோடு விழுந்துவிட்டேன். என் கால் உண்மையாகவே முறிந்துபோய் விட்டது" என்றான் மிருத்யுஞ்ஜயன்.

"என்னைக் கொல்வதனுல் உனக்கென்ன லாபம்?" என்று சன்னியாசி கேட்டான்.

"லாபத்தைப்பற்றி நீயா கேட்கிறுய்! என் பூஜையறையிலிருந்து இக்கடிதத்தைத் திருடி வந்து இச்சுரங்கத்தில் அலைந்து திரியும் நீயா? நீ திருடன்! நீ வஞ்சகன்! என் பாட்டனரிடம்

இதே கடிதத்தைக் கொடுத்த சன்னியாசி எங்கள் வமிசத்தில் ஒருவனுக்குத்தான் இதில் உள்ள சங்கேதம் அர்த்தமாகும் என்று சொல்லியிருந்தார். புதைந்து கிடக்கும் இவ்வைசுவரியம் எங்கள் குடும்பத்தையே சேர்ந்தது. ஆகையால் சென்ற சில நாட்களாக உணவின்றி, தூக்கமின்றி, நிழலைப்போல உன்னை நான் பின் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். "கிடைத்து விட்டது" என்று நீ கூவின பிறகு என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை. நானும் உன் பின்னாலேயே வந்து இச்சுவற்றின் பொந்திற்குள் ஒளிந்திருந்தேன். அங்கிருந்து ஒரு கல்லைப் பிடுங்கி உன்னைக்கொல்லப் போனேன்—ஆனால் தேகமோ பலவீனமா யிருந்தது, தரையும் அதிக வழுவழுப்பு—ஆகையால் தான் விழுந்து விட்டேன். இப்பொழுது நீ என்னை அடித்துக் கொன்றுவிடு அதுதான் உத்தமம் — நான் பூதமாக வந்து இந்தநத்தைக் காத்து நிற்பேன் —நீ இதை எவ்விதத்திலும் கொண்டுபோக முடியாது—அது நிச்சயம்! இதை எடுக்க முய

னுவாயானால், நான் பிராமணன், உன்னைச் சபித்து விட்டு இதே கிணற்றுக்குள் குதித்துப் பிராணனை விடுவேன். இந்த தனம், உன்மட்டில் பிராம்மண ரக்தம்போலவும் பசு ரக்தம் போலவும் தொடக்கூடாததாய்ப் போய்விடும் —இதைக்கொண்டு நீ என்றைக்கும் சுகம் அனுபவிக்க முடியாது. என் தந்தையும் பாட்டனாரும் இந்தத் தனத்தின் பேரிலேயே முழுமனதையும் வைத்து இறந்தார்கள்—இதே தனத்தைப்பற்றி எண்ணி எண்ணித்தான் நானும் தரித்திரனாகி விட்டேன்—இதே தனத்தைத் தேடுவதற்காக வீட்டில் மனைவி மக்களை அநாதைகளாக விட்டுவிட்டு ஊண் உறக்கமின்றி அவலக்ஷணம் பிடித்த பயித்தியக்காரனைப் போல இங்குமங்கும் அலைந்து திரிந்தேன்—என் கண்முன்பாக இத்தனத்தை நீ எடுக்க ஒரு நாளும் முடியாது!" என்று மிருத்யுஞ்ஜயன் வெகு ஆத்திரத்தோடு சொன்னான்.

அ

" அப்படியானால் மிருத்யுஞ்ஜயா, இதைக் கேளு! கதை முழுவதையும் உனக்குச் சொல்லி விடுகிறேன்!" என்றான் சன்னியாசி.

"உன் பாட்டனாருக்குத் தம்பி ஒருவன் இருந்தது உனக்குத் தெரியுமல்லவா, அவன் பெயர் சங்கரன் தானே?"

" ஆமாம், ஆனால் கண்ணுக்கு அகப்படாத படி எங்கோ அவன் வெளியே போய் விட்டானே!" என்றான் மிருத்யுஞ்ஜயன்.

"நான் தான் அந்த சங்கரன்," என்று சன்னியாசி சொன்னதும் மிருத்யுஞ்ஜயன் தான் கொண்ட ஆசையெல்லாம் வீணாயிற்றே என்று பெருமூச்செறிந்தான். எந்த வமிசத்தின் தனி உரிமையைக் கொண்டு இந்தப் புதையற்பணம் தன்னைச் சேரவேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தானோ அந்த வமிசத்திலிருந்தே தாயாதி ஒருவன் வந்து அவ்வெண்ணத்தைப் பாழாக்கி விட்டான்.

சன்னியாசிசொல்லுகிறன்: "அண்ணு துற வியிடம் காகிதத்தைப்பெற்ற சமயத்திலிருந்து அதை, வேண்டுமென்றே, எனக்குக்காட்டாமல் மறைத்து வைத்தார். அவர் மறைக்கமறைக்க என் அவாவும் மேல்மேல் வளர்ந்தது. அவர் காளி தேவியின் ஆசனத்திற்கடியில் ஒரு பெட் டியில் இக்காகிதத்தை ஒளித்து வைத்தது எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. பெட்டிக்கு மாறு சாவி ஒன்று தயாரித்து நாள்தோறும் சிறிது சிறிதாகக் காகிதத்தில் எழுதியிருந்த யாவற்றை யும் பெயர்த்து எழுதிக்கொண்டு விட்டேன். எழுதி முடிந்த அன்றே இப்பணத்தைத் தேடிக் கொண்டு வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்டேன். என் வீட்டிலும் கூட ஒரு ஸ்திரீயும் கைக்குழந்தை ஒன்றும் அப்போது அநாதைகளாக இருந்தார் கள். அவர்களில் யாருமே இப்பொழுது உயி ரோடில்லை.

"எந்தெந்த தேசங்களில் எல்லாம் போய்த்திரிந்தேன் என்பதை விரித்துச்சொல் வதில் பயனில்லை. சன்னியாசி கொடுத்த இக்

காகிதத்திலுள்ளதை யாராவது ஒரு சன்னியாசி எனக்கு நிச்சயமாய்ச் சொல்லிக்கொடுக்கக்கூடும் என்று எண்ணிப் பல சன்னியாசிகளை நாடி உபசரித்தேன். பல வஞ்சக சன்னியாசிகள் இக்காகிதம் என்னிடத்தி லிருப்பதை அறிந்து அதைத் திருட முயன்றார்கள். இப்படி எவ்வளவோ வருஷங்கள் கழிந்தன. என் மனதில் ஒரு நிமிஷமாவது சுகம் கிடையாது, சாந்தி கிடையாது.

"கடைசியாக பூர்வ புண்ணிய பலத்தால் குமாயூன் மலையில் சுவரூபானந்த சுவாமியின் திருவடி சம்பந்தம் கிடைத்தது. அவர் என்னைப்பார்த்து, அப்பா, ஆசையைத் தூரத் தள்ளு அப்பொழுதுதான் எங்கும் பரந்துள்ள குன்றாச் செல்வம் உன்னைத் தானகவே வந்தடையும், என்றார்.

"அவர் தான் என் மனதிலுள்ள தாகத்தைப்போக்கினர். அவருடைய அருளால்வான ஒளியும் பூமியின் பசுமையும் எனக்கு ஒரு

ராஜ சம்பத்தைப்போல விளங்கின. குளிர்ந்த மாலைப்பொழுதில் ஒரு நாள் மலைமேல் பரமஹம்ஸ சுவாமியின் அக்கினி குண்டத்தில் நெருப்புப் பிரகாசித்துக்கொண் டிருந்தது— அந்த நெருப்பில் என் காகிதத்தை அர்பணம் செய்து விட்டேன். அதைக்கண்டு சுவாமி சற்றுப் புன்னகை கொண்டார். அப்புன்னகையின் அர்த்தம் அப்பொழுது விளங்கவில்லை இப்பொழுது தான் விளங்கிற்று அவர் நிச்சயமாய் இதைத்தான் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார், காகிதத்தைச் சாம்பராக்கி விடுவது சுலபம்தான். ஆனல் மனதிலுள்ள சம்ஸ்காரம் இவ்வளவு சுலபமாகச் சாம்பராய்விடாது!

"காகிதத்தின் அடையாளம் சிறிதுமில்லாமல் போனதும் நாற்புறத்திலும் சுற்றியிருந்த ஒரு நாக பாசத்திலிருந்து பரிபூரணமாய் விடுபட்டவனைப்போல ஆனேன். முக்தியின் அபூர்வமான ஆனந்தம் என் மனதில் நிறையலாயிற்று. இனி எனக்கு ஒரு பயமுமில்லை என்று எண்ணிக்கொண்டேன்—உலகத்

தில் எதிலும் எனக்கு ஆசையற்றுப்போ யிருந்தது.

"இதற்குச் சில காலத்திற்கெல்லாம் எப்படியோ பரமஹம்ஸ சுவாமியிடத்திலிருந்து நான் பிரிந்துவிட்டேன். அவரை நான் எங்கெங்கு தேடியும் அவர் கிடைக்கவில்லை.

"அப்பொழுது நானும் சன்னியாசம் எடுத்துக்கொண்டு பற்றற்றவனாய்த் திரிய ஆரம்பித்தேன். பலவருஷங்கள் கழிந்தன—அந்தக் காகிதத்தின் பேச்சைக்கூட அனேகமாய் மறந்து விட்டிருந்தேன்.

"இப்படி யிருக்கையில் ஒரு நாள் இந்தத் தாராகுளத்தின் வனத்தில் நுழைந்து இங்குள்ள ஒரு பாழடைந்த கோயிலில் தங்கினேன். இரண்டொருநாள் தங்கினதும் கோயிற்சுவரில் இடத்துக்கிடம் பலவித அடையாளங்கள் வரையப்பட்டிருந்ததைக் கண்டேன். இவ்வடையாளங்கள் யாவும் எனக்கு முன்னமேயே தெரிந்தவை.

"எதைத்தேடிக்கொண்டு ஒரு சமயத்தில் வெகு நாட்கள் அலேந்து திரிந்தேனே அது இப்பொழுது கிட்டிவிட்டது என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் சந்தேகம் இருக்கவில்லை. இனி இங்கு தங்கலாகாது, இவ்வனத்தைவிட்டுப் போய்விட வேண்டுமென்று எண்ணிக்கொண்டேன்.

"ஆனல் நான் அதை விட்டுப்போகவில்லை. என்ன இருக்கிறது என்று பார்ப்பதில் கெடுதி என்ன! என்று எண்ணலானேன். வீணுன இவ்வெண்ணத்தை ஓரே அடியாய்த் தொலைத்து விட்டிருப்பேனேயாகில் வெகுநன்மையாயிருக்கும். அவ்வடையாளங்களை வைத்துக்கொண்டு பலவழிகளில் யோசித்தேன்; பயன்படவில்லை. அந்தக்காகிதத்தைவனேகொளுத்திவிட்டேன்! என்று அடிக்கடி மனதில் தோன்றும். அதை வைத்திருந் திருப்பேனேயாகில் என்ன தீங்கு விளைந்து விட்டிருக்கும்! என்றும் கூட எண்ணினேன்.

"அப்பொழுது ஒருமுறை நான் பிறந்த கிராமத்திற்குப்போனேன். நம்முன்னோர்களின் வீடு வெகு பாழடைந்திருந்தது. நானோ சன்னியாசி, எனக்குப் பொன்னாலும் வைரங்களாலும் ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லை, ஆனால் இவ்வேவமைகள் கிருகஸ்தர்களாயிற்றே, அப்புதையற் பணத்தை இவர்கள்பொருட்டு எடுத்துக்கொடுத்தால் அதில் என்ன தப்பிதம் என்று நானே சொல்லிக்கொண்டேன்.

"அந்தக்காகிதம் இருக்குமிடம் எனக்குத் தெரியும். அதை எடுத்துக்கொள்வது எனக்கு ஒரு பெரிய காரியமாக இருக்கவில்லை.

"அதன் பிறகு ஒரு வருஷகாலம் இக்காகிதத்தை வைத்துக்கொண்டு நிர்ஜனமான இக்காட்டில் கணக்குகளைப் போட்டுத் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். மனதில் வேறொரு எண்ணமும் இருக்கவில்லை. அடிக்கடி தடைபடத் தடைபட என் ஆக்கிரகம் மேலுக்குமேல் வளர்ந்தது—பேய்பிடித்தவனைப்போல இரவும்

பகலும் இந்த ஒரு முயற்சியிலேயே ஆழ்ந்து கிடந்தேன்.

"இதற்கிடையில் நீ என்னை எப்பொழுது பின் தொடர ஆரம்பித்தாயோ அது எனக்குத் தெரியாது. நான் சகஜ நிலைமையில் இருந்திருக்கும பட்சத்தில் உன்னால் ஒரு போதும் என்னிடத்திலிருந்து மறைந்து கொண்டிருக்க முடியாது; ஆனால் நான் தன்மயம் ஆகிவிட்டிருந்தேன்; வெளி விஷயம் எதுவும் என் கண்ணில் படவில்லை.

"நான் தேடிவந்த பொருளுக்கு வழி இன்று இம்மட்டுத்தான் கிடைத்திருக்கிறது. இவ்விடத்தில் இருக்கிற தனத்தவ்வளவு பூமியிலுள்ள எந்த ராஜ ராஜேசுவரன் பொக்கிஷங்களிலும் கிடையாது. இன்னும் ஒரே ஒரு ரகசியம் இருக்கிறது. அதைத் தெரிந்துகொண்டு விட்டால் இவ்வளவு தனத்தையும் பெற்று விடலாம்.

"அந்த ரகசியம் வெகு கஷ்டமானது. ஆனால் அதை நான் மனதிற்குள்ளேயே பகுத்

தறிந்து வைத்திருக்கிறேன். ஆகையால் தான் "கிடைத்துவிட்டது" என்று மனக்களிப்பின் மிகுதியால் கெட்டியாகச் சொல்லிக்கொண்டேன். நான் இஷ்டப்பட்டால் இன்னும் ஒரு நாழிகைக்குள் பொன்னும் மாணிக்கமும் நிறைந்த அந்தப் பொக்கிஷ அறையில்போய் நின்றுவிடுவேன்!"

இப்படிச் சங்கரன் சொல்லி முடித்ததும் மிருத்யுஞ்ஜயன் அவன் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டு, "ஹே சன்னியாசி பணத்தால் உமக்கு ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லை—என்னை அந்த பொக்கிஷ அறைக்குள் அழைத்துச் செல்லவேண்டும்! என்னை ஏமாற்றிவிட வேண்டாம்," என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

சங்கரன், "இன்று என்னுடைய கடைசித் தளைகளும் முறிந்துபோயின! நீ எந்தக்கல்லால் என்னை அடித்துக்கொல்ல முயன்றாயோ அந்தக்கல்லின் அடி என் தேகத்தில் படவில்லை, ஆனால் என்னைச்சுற்றி யிருந்த மோகவலையைத் தாக்கி அதைக் கிழித்துவிட்டது. பண ஆசை

யின் கொலை பாதக ரூபத்தை இன்று நான் கண்டுவிட்டேன்! என் குரு பரமஹம்ஸ தேவரின் பொருள் செறிந்த சாந்தமான புன்சிரிப்பு இவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு எனக்குள் ஒளி குன்றாத ஒரு மங்கள தீபத்தை ஏற்றி விட்டது," என்றான்.

மிருத்யுஞ்ஜயன் சன்யாசியின் கால்களைப்பிடித்துக் கொண்டு, "நீர் முக்த புருஷன், நான் முக்தனன்று, நான் முக்திக்கு ஆசைப்படவில்லை, என்னை இக் கனவிஷயத்தில் ஏமாற்றி விடவேண்டாம்," என்று கெஞ்சினான்.

சன்னியாசி, "மகனே அப்படியானால் உன் காகிதத்தை நீயே எடுத்துக்கொள்! கனத்தைத்தேடி உன்னால் அடைய முடியுமானால் நீயே பெற்றுக்கொள்," என்று சொல்லி அக் காகிதத்தையும் ஒரு தடியையும் மிருத்யுஞ்ஜயனருகில் வைத்துவிட்டு அவன் புறப்பட்டுப் போனான்.

"என்மேல் தயை வைக்க வேண்டும் என்னை விட்டு விட்டுப் போய்விடவேண்டாம்—

எனக்கு அந்தத் தனத்தைக் காட்டும்," என்று மிருத்யுஞ்ஜயன் கதறினன்.

பதில் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை.

அப்போது மிருத்யுஞ்ஜயன் தடியை ஊன்றிக்கொண்டு கையால் தடவித் தடவிச் சுரங்கத்தின் வெளியே போக முயன்றான். ஆனால் வழி வெகு சிக்கலாக இருந்தது, இராவணன் கோட்டையைப்போல எப்படிப்போனலும் வழி தடைபட்டிருந்தது. கடைசியில் சுற்றிச்சுற்றி ஓய்ந்துபோய் ஓரிடத்தில் படுத்துக்கொண்டான். தூக்கமும் வெகு சீக்கிரத்திலேயே வந்துவிட்டது.

அவன் தூக்கத்திலிருந்து விழித்தபோது இரவா, பகலா, என்ன நாழிகை என்பதை அறிய ஒரு வழியையும் காணேம். பசி அதிகமாக இருந்தபடியால் அங்கவஸ்திரத்திலிருந்து அவன் அவல் கொஞ்சம் எடுத்துச் சாப்பிட்டான். ஆகாரம் முடிந்ததும் கையால் தடவிக் கொண்டுச் சுரங்கத்திலிருந்து வெளியேற வழி

தேடலானன். ஒவ்வோரிடத்திலும் வழி தடைபடவே அவன் சும்மா உட்கார்ந்து கொண்டு கீச்சிட்டுக் கூவினன்: ஓகோ! சன்னியாசி! எங்கே இருக்கிறீர்?

இக்கூச்சலின் எதிரொலி சுரங்கத்தின் ஒவ்வொரு மூலையிலிருந்தும் பலமுறைக்கேட்டது. கிட்டத்திலிருந்தே பதில் வந்தது, "நான் உன்னருகிலேயே இருக்கிறேன் — உனக்கு என்னவேண்டும் சொல்!"

மிருத்யுஞ்ஜயன் வருந்தின குரலில், "பணம் எங்கே இருக்கிறது? அதை எனக்கு தயவுசெய்து காட்டிக்கொடும்," என்றான்.

அதற்கு மறுமொழி ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. மிருத்யுஞ்ஜயன் மறுபடி மறுபடி கூவினன், பதிலே கிடைக்கவில்லை.

நாழிகை ஜாமம் என்று வகுக்கப்படாத இப்பூமி நடுவின் நீண்ட இருளில் மிருத்யுஞ்சயன் மறுபடி ஒருமுறை தூங்கலானன். திரும்பவும் அதே இருளில் கண் விழித்தெழுந்து

உச்ச சுவரத்தில் கத்தினன்—“ஓஹோ! எங்கே இருக்கிறீர்?”

கிட்டத்திலிருந்தே பதில் கிடைத்தது— “இங்கேயே தான் இருக்கிறேன், என்ன வேண்டும்?”

“எனக்கு வேறொன்றும் வேண்டாம்— என்னை இச் சுரங்கத்திலிருந்து வெளியே அழைத்துச் செல்லும்,” என்றான் மிருத்யுஞ்ஜயன்.

“உனக்குப் பணம் வேண்டாமா? என்று சன்னியாசி கேட்டான்.”

மிருத்யுஞ்ஜயன்: “இல்லை, வேண்டாம்.”

அப்போது சக்கிமுக்கிக் கல்லின் சத்தம் கேட்டது, சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் விளக்கு ஒன்று பிரகாசமாய் எரிந்தது. “அப்படியானல் வா, மிருத்யுஞ்சயா, இச்சுரங்கத்தை விட்டு வெளியே போவோம்,” என்றான் சன்னியாசி.

மிருத்யுஞ்சயன் பரிதாபகரமான குரலில்: “இவ்வளவு செய்ததும் வெறும் வியர்த்தமாய்ப்

போகிறதே? இவ்வளவு கஷ்டத்தின் பிறகும் தனத்தை நான் பெறலாகாதா?" என்று கெஞ்சிக்கேட்டான்.

உடனே தீவட்டி அவிந்துபோயிற்று. "ஐயையோ, என்னகொடுமை," என்றுசொல்லிக்கொண்டே மிருத்யுஞ்சயன் உட்கார்ந்து யோசிக்கலானான். இன்ன வேளை என்று சொல்ல முடியாது. இருட்டிற்கோ முடிவே இல்லை. தன்னுடைய முழு சரீரபலத்தையும் மனோபலத்தையும் கொண்டு அக்கொடிய இருளை இடித்துப் பொடியாக்கி விடவேண்டுமென்று மிருத்யுஞ்ஜயன் ஆசைப்பட்டான்.— வெளிச்சத்திற்காகவும் வானத்திற்காகவும் விதம் விதமாய் சித்திரிக்கப்பெற்ற உலக வனப்பிற்காகவும் அவன் மனம் பதைபதைத்தது. "ஓகோ! சன்னியாசி, ஓ கொடிய சன்னியாசி! எனக்குப் பணம் வேண்டாம், என்னைக் காப்பாற்றிவிடும்."

"பணம் வேண்டாமா! ஆனல், என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு என் கூட வா," என்றான் சன்னியாசி.

இம்முறை விளக்கு ஏற்றவில்லை. ஒரு கையில் தடியையும் ஒருகையில் சன்னியாசியின் உத்தரீயத்தையும் பிடித்துக் கொண்டு மிருத்யுஞ்ஜயன் மெல்ல மெல்ல நடந்தான். வெகு நேரம் தட்டித் தடுமாறி இங்குமங்கும் போய்க் கடைசியாக ஓரிடம் வந்ததும் சன்னியாசி, "நில்" என்றான்.

மிருத்யுஞ்ஜயன் நின்றான். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் துருவேறின இரும்பு கதவுகளைத் திறந்த சத்தம் கேட்டது. சன்னியாசி மிருத்யுஞ்ஜயன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, "வா" என்றான்.

மிருத்யுஞ்ஜயன் முன்புறமாகச் சென்று ஒரு அறைக்குள் நுழைந்தான். அப்போது சக்கிமுக்கிக் கல்லின் சத்தம் கேட்டது. சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் தீவட்டி கொளுத்தப்பட்ட போது மிருத்யுஞ்ஜயன் ஒரு ஆச்சரியமான காட்சியைக் கண்டான். அறையின் மேற்புறத்திலும் சுற்றுப் புறத்திலும் கனத்த பொன் தகடுகள் போட்டிருந்தன. அவைகளின் ஒளி

யானது சூரிய ஒளியின் கதிர்களைப் பூமியின் கர்பகோசத்தில் வரிசை வரிசையாக அடைத்து வைத்திருந்ததைப்போல இருந்தது. மிருத்யுஞ் ஜயனுடைய இரு விழிகளும் பளபளவென்று ஜொலித்தன.—"இவ்வளவு பொன்னும் என் னுடையது, என்ன செய்தாலும் நான் இதை விட்டுப் போக மாட்டேன்," என்று அவன் பைத்தியக் காரனைப்போலச் சொல்லிக் கொண் டான்.

சன்னியாசி: "நல்லது, நீ இதைவிட்டுப் போகவேண்டாம், இதோ தீவட்டி இருக்கிறது, இதோ பொரிமாவும் அவலும் பானை நிரம்பத் தண்ணீரும் கூட வைத்து விட்டுப் போகி றேன்."

மிருத்யுஞ்ஜயன் பார்த்துக் கொண்டிருக் கையிலேயே சன்னியாசி வெளியே போய்ச் சுவர்ணப் பொக்கிஷத்தின் இரும்புக் கதவுகளை பூட்டிக் கொண்டான்.

மிருத்யுஞ்ஜயன் அங்கிருந்த பொற்கட்டி களைப் பலமுறையும் தொட்டுத் தொட்டுப்

பார்த்துக்கொண்டு அறையைச் சுற்றிச்சுற்றி வருவான். சிறு சிறு பொன் துணுக்குகளை எடுத்துத் தரையில் வீசி எறிவான், சிலவற்றை மடியில் எடுத்து வைத்துக்கொள்வான். ஒரு துண்டை மற்றொரு துண்டின்மேல் தட்டிச்சத்தம் செய்வான். தேகமுழுதும் அவைகளால் தடவிக்கொள்வான். கடைசியாக ஓய்ந்துபோய் சில பொன் தகடுகளைப் பரப்பி அவைகளின் மேல் படுத்துத் தூங்கிவிட்டான்.

விழித்தெழுந்தபோது நாற் புறத்திலும் பொன் பளிச் பளிச் என்று மின்னிக்கொண்டிருந்தது. பொன்னைத்தவிர வேறேதுவும் கிடையவே கிடையாது.

பூமியின் மேலிருந்தால் இப்பொழுது காலைப்பொழுதாக இருக்கும்—எல்லா ஜீவ ஜந்துக்களும் ஆனந்தமாய் விழித்தெழு மல்லவா என்று மிருத்யுஞ்சயன் எண்ணலானான்.

அவன் வீட்டுக் குளத்தங்கரைத் தோட்டத்திலிருந்து வீசும் காலைக்காற்று இனிமை

யான ஒருவித வாசனையோடு அவன் மூக்கில் வந்து படுவதாக அவனுக்கு தோன்றிற்று. வாத்துகள் சத்தமிட்டுக் கொண்டு அசைந்து அசைந்து காலை வேளையில் குளத்தின் ஜலத்தில் இறங்குவதும், வீட்டு வேலைக்காரி பாமா முந்தாணியை இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு வலது தோளின் பேரில் பித்தளைத் தட்டுகளையும் வெண்கலக் கிண்ணங்களையும் அடுக்காக எடுத்துக் கொண்டு குளத்தங் கரைக்கு வந்து சேர்வதும் அவன் கண்களில் வெகு நன்றாகத்தெரிவதுபோ லிருந்தது.

மிருத்யுஞ்ஜயன் கதவைத்தட்டி உரக்கக் கூப்பிட்டான்: "ஓஹோ! சன்னியாசிப் பெருமானே! எங்கே இருக்கிறீர்?.

கதவு திறந்தது, "என்ன வேண்டும்?" என்றான் சன்னியாசி.

மிருத்யுஞ்ஜயன்:—"நான் வெளியே போக வேண்டும் — கூட இரண்டொரு பொன் தகடுகளை எடுத்துக்கொண்டு போகலாகாதா?"

சன்னியாசி அவனுக்குப் பதில் ஒன்றுமே சொல்லாமல் புதிய தீவட்டி ஒன்றைக்கொளுத்தினான் — கமண்டலு நிறைபத் தண்ணீரும், உத்தரீயத்திலிருந்து கொஞ்சம் அவலும் தரைமேல் வைத்துவிட்டு வெளியே போய்விட்டான். கதவும் மூடப்பட்டது.

மிருத்யுஞ்சயன் இலேசான பொன் தகடுகளை எடுத்து முறுக்கித் துண்டு துண்டாக உடைத்து அறையின் நாற்புறத்திலும் மண் கட்டிகளைப் போல வீசி எறிவான். சில துண்டுகளைப் பல்லால் கடித்துக் கோடுகள் அமையும்படி செய்வான். சில சமயம் பொன் தகட்டை மண்ணில் போட்டுக் காலால் மிதிப்பான். பூமிமேல் என்னைப்போல பொன்னை இப்படி வீசி எறியக்கூடிய சக்ரவர்த்தி யாராவது உண்டா? என்று தனக்குள் எண்ணிக் கொள்வான். மிருத்யுஞ்ஜயனுக்குப் பெருங்கோபம் வந்துவிடும். குவிந்து கிடக்கும் இப்பொன் ராசியைப் பொடி பொடியாக்கித் தூசியைப்போலக் காற்றில் பறக்க விடவேண்டும் என்று எண்ணு

வான் — பணத்தாசை பிடித்துத் திரியும் பூலோக ராஜ மகாராஜாக்களை யெல்லாம் அற்பப் பேதைகள் என்று சொல்லித் தனக்குள்ளேயே இகழ்வான்.

இப்படி யெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டே சிறிது நேரம் கழிந்ததும் பொன் தகடுகளை ஒன்றேடொன்று சேர்த்து அவைகளின் மேல் படுத்துத் தூங்கிவிட்டான். தூக்கம் நீங்கி எழுந்ததும் அதே பொற்குவியல்கள் தான் நாற்புறத்திலும் கிடக்கக் கண்டான். அப்போது அவன் கதவைத்தட்டிக்கூவி, "ஓகோ! சன்னியாசி எனக்கு இப்பொன் வேண்டாம், பொன் வேண்டாம்!" என்று கதறினான்.

ஆனால் கதவு திறக்கவில்லை. கூவிக் கூவி மிருத்யுஞ்ஜயனுக்குத் தொண்டை உடைந்து போயிற்று, கதவு என்னவோ திறக்கவில்லை. ஒவ்வொன்றாகப் பொன் துண்டுகளைக் கதவின் பேரில் வீசி எறிந்தான், அதனால் ஒரு பயனையும் காணோம். மிருத்யுஞ்ஜயனுக்கு நெஞ்சடைத்தது — ஒருவேளை சன்னியாசி இனி

வரமாட்டாளோ! இப் பொற்சிறையில் துளித் துளியாக நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் துக்கப்பட்டுக் கொண்டே சாகத்தான் வேண்டியிருக்குமோ! என்றஞ்சினான்.

பொற் குவியல்களைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் அவன் மனதில் பலவித எண்ணங்கள் தோன்றலாயின. நாற்புறத்திலும் குவிந்து கிடந்த இப் பொன் ராசிகள் சத்தமின்றி பயங்கரமான கொடியதொரு புன்சிரிப்பு சிரிப்பது போலிருந்தது—அவைகளுக்குள் சலனமில்லை, மாறுதலில்லை. மிருத்யுஞ்ஜயன் மனதில் படபடப்பும் கவலையும் தோன்றும், அக்குவியல்களில் அப்படிப்பட்டதொன்றையும் காணோம். வேதனை என்பதே அவைகளுக்குத் தெரியாது. இப்பொற்பிண்டங்கள் சூரிய ஒளிக்காக ஆசைப் படுவதில்லை, வான வெளிக்காகப் பறப்பதில்லை; அவைகள் காற்றை விரும்புவதில்லை, பிராண சக்தியை வேண்டுவதில்லை, முக்தியை அவாவுவதில்லை. இவைகள் இந்நீண்ட இருளில் வெகு

காலமாய்த் தம் குறுகின ஒளியோடும் தம் இறுகின தன்மையோடுமே விழுந்து கிடக்கின்றன!

பூமியின்மீது இச்சமயம் பசுக்கள் வீடு திரும்பும் மாலைப்பொழுது அல்லவா? ஆஹா அம்மாலைப்பொழுதே பொன் ஆயிற்றே! இங்கிருக்கும் பொன்னை ஒரு கணப்பொழுதுக்குக் கண்களை மயக்கிவிட்டு, துக்கத்தோடு இருளில் போய் மறைந்து விடுகிறது! அதோ வீட்டின் முற்றத்தில் ஒரு தனி நக்ஷத்திரம் காணப்படுகிறது. மாட்டுக்கொட்டிலில் விளக்கேற்றிவிட்டு மருமகள் வீட்டு மாடத்தில் விளக்கை வைக்கிறாள். கோயிலில் தீபாராதனையின் மணியோசைக் கேட்கிறது, என்று சொல்லிக்கொண்டு அவன் விசன முறுவான்.

கிராமத்திலும் வீட்டிலும் நடந்தேறும் மிக அற்பமான விஷயங்களும் கூட இன்று மிருத்யுஞ்ஜயனுடைய கற்பனையாகிற கண்களில் மேன்மையான ஒளியுடன் ஜொலித்தன. வீட்டின் முன்புறத்தில் சாயங்காலம் வரையில் படுத்துறங்கும் சோம்பேறி நாய் அவன் நினை

விற்கு வந்தபோது அவன் அதை மறுபடியும் காண்பதற்கில்லையே என்று வருந்துவான். தாராகுள கிராமத்தில் அவன் எந்தக்கடையில் சிலதினங்கள் தங்கினனோ அந்தக் கடைக் காரன் இந்த ராத்திரி வேளையில் விளக்குகளை அவித்துவிட்டுக் கடை கட்டிக்கொண்டு மெல்ல மெல்ல கிராமத்தில் தன் வீட்டுக்குப் போய் போஜனம் செய்துகொண்டிருப்பா னல்லவா என்ற எண்ணம் அவன் மனதில் தோன்றவே, கடைக்காரன் எவ்வளவு பாக்கியசாலி! என்று எண்ணினன். இன்றைக்கு என்ன கிழமையோ தெரியவில்லையே! ஞாயிற்றுக்கிழமையா யிருக் கும் பக்ஷத்தில் இச்சமயத்தில் ஜனங்கள் சந்தையிலிருந்து தம் தம் நண்பர்களோடு வீடு திரும்புவார்கள், தம்மோடுகூடவந்து கும்பலில் பிரிந்துவிட்டவர்களை உரக்கப் பெயர்சொல்லிக் கூப்பிட்டுக்கொண் டிருப்பார்கள். கூட்டம் கூட்டமாகப் படகுகள் நதியைக்கடந்துகொண் டிருக்கும். குடியானவர்கள் தலையில் மூட்டை யோடு கையில் ஓரிரண்டு மீன்களைத் தொங்க

விட்டுக்கொண்டு இராக்காலத்தில் வானம் நிறைந்த நக்ஷத்திரங்களின் மங்கலான ஒளி யில், மைதான ஓரமாய் செல்லும் பாதை களின்மேலும், வயல்களின் வரப்புகளின் மேலும், குப்பங்களில் உலர்ந்த மூங்கில் இலை களும் சாகுகளும் உதிர்ந்துகிடக்கும் முற்றங் களின் மேலும் நடந்துபோய் தத்தம் கிராமங் களை அடைவார்கள்.

பூமியின்மேல் நடைபெற்றுவரும் விசித் திரமான, மகத்தான, என்றும் மாறி மாறிப் பெருகுகிற இவ்வுலக வாழ்க்கையின் பிரவாகத் தில் அற்பமான தன் எளிய வாழ்க்கையையும் கொண்டுவந்து கலக்கும்படி, நூறு மண் அடுக் குகளைத் தொளைத்துக்கொண்டு ஜன சமூகத் தின் குரல் தன்னை அழைப்பதுபோல மிருத்தி யுஞ்ஜயனுக்குத் தோன்றிற்று. அந்த வாழ்க் கையும் அந்த வானமும் அந்த ஒளியும் பூமியி லுள்ள எல்லா மாணிக்கங்களையும் விட எவ் வளவோ விலையுயர்ந்த தென்பது அவனுக்குத்

3700

தெரியவந்தது. "ஒருக்ஷண காலமாவது அப் பசுமை வாய்ந்த தாய் நாட்டின் தூசி நிறைந்த மடியிலிருந்துகொண்டு, எங்கும் பரந்த ஒளி யுள்ள நீலாம்பரத்தின் கீழ் புற்பூண்டுகளின் வாசனையோடு வீசும் அக்காற்றை நான் சாகும் தருணத்திலாவது என் மார்பு நிறைய ஒரு முறை சுவாசிப்பேனேயாகில் அப்பொழுது தான் என் உயிர்வாழ்க்கைப் பயனுடையதா கும்," என்று அவன் எண்ணி எண்ணித் தனக் குள் கலங்கினான்.

அச்சமயத்தில் கதவு திறந்தது. சன்னி யாசி அறையில் நுழைந்து, "மிருத்யுஞ்ஜயா, உனக்கு என்ன வேண்டும்?" என்று கேட் டான்.

"எனக்கு வேறொன்றும் வேண்டாம்— இச்சுரங்கம், இவ்விருள், இந்த வழியற்ற இரா வணன் கோட்டை, இப் பொற் சிறை ஆகிய இவைகளிலிருந்து என்னை வெளியே அழைத் துப் போகவேண்டும்! எனக்கு ஒளிவேண்டும்,

ஆகாயம் வேண்டும், விடுதலை வேண்டும்!" என்று மிருத்யுஞ்ஜயன் கெஞ்சினான்.

"இப்பொன் பொக்கிஷத்தைவிட எவ்வளவோ விலையுயர்ந்த இரத்தின பொக்கிஷம் ஒன்று இங்கிருக்கிறது அதற்குள் ஒருமுறை போய் பார்க்கிறாயா?" என்று சன்னியாசி கேட்டான்.

—"வேண்டாம், வேண்டவேவேண்டாம்."

—"ஒரு முறை வேடிக்கையாய் பார்த்து வரலாம் என்ற ஆசைகூட இல்லையா?"

—"இல்லை அதைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக்கூட எனக்கு இச்சையில்லை. நான் கோவணாண்டியாய் பிச்சை எடுத்துத் திரியவேண்டி வந்தாலும் சரி, இனி இங்கு ஒரு க்ஷணம்கூடத் தங்க எனக்குப் பிடிக்கவில்லை."

சன்னியாசி:—"நல்லது ஆனால் வா."

மிருத்யுஞ்ஜயன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு சன்னியாசி அவனை அந்த ஆழமான

கிணற்றுக்கருகில் அழைத்து வந்தான். அவன் கையில் அந்தக் காகிதத்தைக் கொடுத்து "இதைக் கொண்டு நீ என்ன செய்யப் போகிறாய்," என்று கேட்டான்.

மிருத்யுஞ்ஜயன் அக்காகிதத்தைத் துண்டு துண்டாகக் கிழித்துக் கிணற்றுக்குள் போட்டு விட்டான்.

பிராயச்சித்தம்.

க

சுவர்க்கலோகத்திற்கு மனித உலகத்திற்கும் இடையில் வரையறையற்ற அராஜகமான ஸ்தானம் ஒன்று, அதில் தான் திரிசங்கு ராஜா மிதந்து சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கிருன். அங்கு ஆகாயப் புஷ்பங்கள் எப்பொழுதும் பூத்துக்கொண்டே இருக்கும். ஆகாயக் கோட்டைகளால் சூழப்பெற்ற அம்மகாதேசத்தின் பெயர் "நேர்ந்தாலும் நேரக்கூடும்." பெரிய பெரிய செயல்களைச் செய்து அமரத்துவத்தை அடைகிறவர்கள் மகா பாக்கிய சாலிகள். அப்படிக்கின்றி தமக்குள்ள சாமானிய சக்திகளைக்கொண்டு சாதாரண மனி

தர்களுக்கிடையில் நாள் தோறும் குடும்பங்களில் சாதாரணமாய் நடக்கவேண்டியவைகளில் யார் யார் உதவி புரிந்துவருகிறார்களோ அவர்களும் கூட பாக்கியசாலிகளே. ஆனால் துரதிருஷ்டத்தினால் இவ் விருதிறத்தாரின் நிலைமைகளுக்கு இடையில் யார் அகஸ்மாத்தாய் விழுந்து விடுகிறார்களோ அவர்களுக்கு ஒரு வழியும் கிடைப்பதில்லை. அவர்களால் ஏதாவது ஒரு நன்மை நேர்ந்தாலும் நேரக்கூடும். ஆனால் நேரக்கூடும் என்னும் இக்காரணத்தாலேயே அவர்கள் மூலமாக ஒரு சிறிய காரியம் நடைபெறுவது கூட அசாத்தியமாகி விடுகிறது.

நம்முடைய அநாதபந்து அந்நடு தேசத்தில் தான் உலாவி வந்தான். அவன் விதியினால் வஞ்சிக்கப்பட்ட ஒரு சிறுவன். முயன்றால் எதையும் அவன் சாதித்து விடுவான் என்பது எல்லாருடைய நம்பிக்கையும். ஏதாவது ஒன்றுக்கு அவன் ஒருபோதும் முயன்றதும் கிடையாது, எதையும் அவன் ஒருபோதும் சாதித்த

தும் கிடையாது; ஆகையினாலேயே அவனைப் பற்றி யாவரும் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயமும் மாறாமலே இருந்துவந்தது. அவன் பரீக்ஷையில் முதலாகத் தேருவான் என்று எல்லாரும் சொன்னார்கள். அவனோ ஒரு பரீக்ஷைக்கும் போகவே இல்லை. அவனுக்கு எந்த உத்தியோகம் கிடைத்தாலும் அதில் மேலான பதவிக்கு அவன் கஷ்டமின்றி வந்து விடுவான் என்று யாவரும் எண்ணினார்கள். அவன் எந்த உத்தியோகத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. சாமானிய மனிதர்களைக் கண்டால் அவனுக்கு இகழ்ச்சி அதிகம்; அதற்குக் காரணம், அவர்கள் வெகு சாமானியர்கள் என்பதே. கெட்டிக்காரர்களிடத்தில் கூட அவனுக்கு மதிப்பில்லை. காரணம், மனமிருந்தால் அவர்களைக் காட்டிலும் தான் கெட்டிக்காரனாய்விட முடியும் என்பதே.

அநாதபந்துவினுடைய கீர்த்தி, செல்வாக்கு, சுகம், சம்பத்து முதலிய எல்லாச் சௌபாக்கியங்களும் காலதேசங்களோடு சம்பந்தப்படாத அசம்பவங்கள் நிறைந்த பொக்கிஷங்க

ளில் தான் குடி கொண்டிருந்தன. இந்நிஜ உலகத்தில் பிரம்மதேவன் அவனுக்குத் தேவலம் ஒரு பணக்கார மாமனாரையும், நல்லொழுக்கமுள்ள ஒரு மனைவியையுமே தான் கொடுத்திருந்தான்! மனையாளின் பெயர் விந்தியவாஸினி.

அநாதபந்துவுக்கு அவள் பெயர் அவ்வளவு ரஸமானதாகப் படவில்லை. ரூபத்திலும் குணத்திலும் கூட அவளைத் தன் தகுதிக்கு ஏற்றவள் என்று அவன் எண்ணவில்லை. ஆனால் விந்தியவாஸினி தன் புருஷன் விஷயத்தில் பாராட்டிவந்த பெருமைக்கு அளவே இல்லை. மற்றெல்லா ஸ்திரீகளின் கணவர்களையும் விடத் தன் புருஷன் எல்லா விஷயங்களிலும் மேம்பட்டவன் என்பதில் அவளுக்குச் சிறிதும் சந்தேகம் இருக்கவில்லை. அவளுடைய புருஷனும் தன்னைப்பற்றினமட்டில் அப்படியே தான் எண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அவனைச் சூழ்ந்திருந்தவர்களின் நம்பிக்கையும் அந்த எண்ணத்திற்கு அனுகூலமாகவே இருந்தது.

தன் கணவனிடத்தில் தான் வைதிருந்த மதிப்பிற்கு ஒரு குறையும் ஏற்படக்கூடாதென்று விந்திய வாஸினி வெகு கவனமாயிருந்தாள். இக்கௌரவ பதவியிலேயே தன் கணவனை வைத்து நிரந்தரமாய் பூஜை செய்து கொண்டு காலம் கழிக்க வேண்டுமானுல் அவள் அவனைத் தன் இருதயத்தில் வானளாவிக்குலேவின்றி நிற்கும் பக்தி மலையின் சிகரத்தில் பிரதிஷ்டை செய்து மூடர்கள் நிறைந்த இம்மானிட உலகின் பார்வைக்கு எட்டாதபடி காக்க வேண்டும். ஆனுல் இம்மண் உலகில் வெறும் பக்தியினுல் மாத்திரம் ஒன்றை எப்பொழுதுமே உயர்த்திவைத்திருக்க முடியாது; மேலும் அநாதபந்துவும் அவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்தவனன்று என்று எண்ணினவர்களுக்குக் குறைவுமில்லே. இது காரணமாக விந்திய வாஸினியும் பலமுறை துயரப்படவேண்டி வந்தது.

கலாசாலேயில் படித்து வந்தவனாயில் அநாதபந்து மாமனுர் வீட்டிலேயே வாசம் செய்து வந்தான். பரீக்ஷை நடந்தபோது அவன்

பரீக்ஷைக்குப் போகவில்லை. அதற்கு மறு வருஷம் அவன் கலாசாலைக்கும் போகாது நின்று விட்டான்.

இதன் பொருட்டு விந்திய வாஸினிக்குச் சாமானிய மனிதர்கள் கண் முன்பு கூடத் தலை காட்ட வெட்கமாயிருந்தது. ஒரு நாள் ராத்திரி அவள் அநாதபந்துவோடு, பரீக்ஷைக்குப் போவதே உசிதம், அல்லவா? என்றாள்.

அநாதபந்து இகழ்ச்சி நிறைந்த சிரிப்போடு, "பரீக்ஷைக்குப்போய் விட்டால் நாலு கைகள் உண்டாய் விடுமா என்ன? ஒன்றுக்கும் உதவாத நம் கேதாரன் கூட அல்லவோ அப்பரீக்ஷையில் தேறிவிட்டான்," என்றான்.

விந்தியவாஸினிக்கு மனது சற்றுச் சமாதான மடைந்தது. ஊரிலுள்ள குதிரை கழுதைகளும் போய் தேறும் இப்பரீக்ஷைக்குப் போவதனால் அநாதபந்துவுக்கு என்ன கௌரவம் அதிகமாய் விடப்போகிறது என்று அவளும் கூட எண்ணலானாள்.

பாலிய தோழியாகிய அண்டை வீட்டுக் கமலா சந்தோஷ சமாசாரம் ஒன்றைச் சொல்ல அங்கு வந்தாள். அவள் தம்பி ரமேசன் இம் முறை பரீக்ஷையில் தேரி உபகாரச்சம்பளமும் பெற்றுவிட்டான். விந்திய வாஸினிக்கு இதைக் கேட்டபோது காரணமின்றிக் கோபம் வந்தது. கமலாவின் சந்தோஷம் முற்றும் பரிசுத்த மானது தான் என்று அவளுக்குப் படவில்லை. அதில் தன் கணவனைப்பற்றியதொரு இலே சான மறைபொருள் இருப்பதாக அவள் எண் ணினுள். ஆகையால் தன் தோழியின் மனக் களிப்பில் தானும் கூடிக்களிக்காமல் அவள் கடு கடுத்துக்கொண்டு சண்டை செய்யும் தொனி யில், எப்-ஏ. பரீக்ஷையை ஒரு பரீக்ஷையாகக் கணக்கிடுவதே இல்லை என்றும், சீமையில் எந் தக் கலாசாலையிலும் பி-ஏ. பரீக்ஷைக்குக் கீழான பரீக்ஷயே கிடையாது என்றும் சொன்னுள். இந்த விஷயங்களை எல்லாம் விந்தி தன் கணவனிடத்திலிருந்து அறிந்து கொண்டி ருந்தாள் என்பதைச் சொல்வது அனுவசியம்.

சந்தோஷ சமாசாரத்தைச் சொல்ல வந்த கமலா தன் பிராண சகியிடத்தில் இவ்விதமான சுடு சொற்களைக் கேட்டதும் முதலில் சற்று வியப்புற்றாள். ஆனால் அவளும் மனுஷிதானே, ஒரு நிமிஷத்தில் விந்திய வாஸினியின் மனப் பான்மையை உணர்ந்து விட்டாள். தன் சகோதரனை அவமானப் படுத்தியதைச் சகியாமல், நாக்கு நுனியில் ஒரு துளி விஷத்தோடு, "நாங்கள் சீமைக்குப் போனதுமில்லை, துரைகளைக் கலியாணம் செய்து கொண்டதுமில்லை, அம்மா; இவ்வளவு சமாசாரம் எங்களுக்கு எங்கிருந்து கிடைக்கும்? பேதைப் பெண்களாகிய எங்களுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் இது தான்: வங்காளிப் பிள்ளைகளைக் கலாசாலையில் எப்-ஏ. பரீக்ஷைக்கு அனுப்புகிறார்கள்; அதிலும் கூட எல்லாரும்போய் தேரி விடுகிறதில்லை," என்று கொஞ்சங்கூடப் படபடப்பின்றி இனிய தோழமையோடு சொல்பவளைப் போலச் சொல்லிவிட்டுக் கமலா புறப்பட்டுப் போனாள். சண்டைக்கு இழுக்கப் பிரியப்படாத விந்தியா பதிலொன்

மும் சொல்லாமல் தன்னறைக்குள் போய் அழலானுள்.

சிறிது நாட்களுக்குள் வேறொரு சம்பவம் நடந்தது. வெகு தூரத்திலிருந்து பணக்காரனை ஒரு பந்து குடும்ப சகிதம் கல்கத்தாவுக்கு வந்து விந்தியவாஸினியின் தந்தை வீட்டில் தங்கினுன். விருந்தாளிகளின் பொருட்டு அவள் தந்தையாகிய ராஜகுமார பாபுவின் வீட்டில் யாவும் வெகு ஆடம்பரத்துடன் நடந்தேறின. அவர்களுக்கு விசேஷமான மரியாதை காட்டுவதற்காக, முன் கட்டில் தன் வசமிருந்த கச்சேரி அறையை அவர்களுக்கு விட்டுவிட்டு மாப்பிள்ளை மாமாவின் அறையில் வந்து சில நாட்கள் தங்கவேண்டியதாயிற்று.

இதனுல் அநாதபந்து தனக்குப் பெரிய அவமானம் ஏற்பட்டு விட்டதாக எண்ணிக் கோபத்தால் பொங்கி வடிந்தான். முதலில் தன் மனைவியிடம் போய் அவள் தந்தையைக் கண்டபடி திட்டிவிட்டு, அவரை இதற்காகச்

சும்மா விடுவதில்லை என்று சொல்லி அவன் அவளை அழும்படி செய்தான். பிறகு உணவு மறுத்தல் முதலியதுபோன்ற இன்னும் பல உபாயங்களைக் கொண்டு தன்னுடைய கோபத்தைப் படிப்படியாய் வெளியிட்டான். இதைக் கண்டதும் விந்தியவாஸினிக்கு வெகு வெட்கமாய் விட்டது. அவள் இயற்கையாகவே மானி.; இப்படிப்பட்ட சந்தருப்பங்களில் சுவாபிமானத்தால் கோபத்தை வெளியிடுவது தனக்கே வெட்கக்கேடன்றி வேறில்லை என்பதை உணர்ந்தாள். கணவனுடைய கைகால்களைப் பிடித்து அழுது அழுது கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டு வெகு கஷ்டப்பட்டு அவனைச் சாந்தப் படுத்தினாள்.

விந்தியா நல்ல விவேகமுடையவள், ஆகையால் தன் தாய் தந்தையர்களின் மீது அவள் எவ்வித தோஷமும் கூறவில்லை — இது ஒரு அற்ப விஷயம் என்றும், ஸர்வ சாதாரணமாய் நடக்கக்கூடியது தான் என்றும் அவளுக்குத் தெரியும். ஆனால் இதுவும் அவளுக்குப் புலப்

படாமற் போகவில்லை, தன் கணவன் மாமனார் வீட்டிலியே இருந்து வருவதனால் மாப்பிள்ளை மரியாதை குறைந்துகொண்டே வருகிறது என்பது.

அன்றுமுதல் அவள், "என்னை உன் வீட்டுக்கு அழைத்துப்போ, நான் இங்கிருக்கமாட்டேன்" என்று தன் கணவனைத் தொந்தரை செய்து வந்தாள்.

அநாதபந்துவிடத்தில் வேண்டிய மட்டும் அகங்காரம் இருந்ததேயன்றி தன்மதிப்பு சிறிதுமிருக்கவில்லை. தன் தாய் தந்தையர்களிருக்கும் ஏழைமையான நிலைமைக்குத் திரும்பிப்போக அவனுக்குச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் அவன் மனைவி சற்றுப் பிடிவாதமாய், "நீ போகாவிட்டால் நானே தனியாகப்போய் விடுகிறேன்," என்றாள்.

கல்கத்தாவுக்கு வெளியில் சற்று தூரத்திலிருக்கும் ஒரு பட்டிக்காட்டிலுள்ள மண் சுவரும் கூரைவீடுமான தன் தாய் வீட்டிற்குத் தன்

மனைவியை அழைத்துச் செல்லவேண்டிய ஏற்பாடுகளை அறை மனதோடு அநாதபந்து செய்தான். புறப்படும் சமயத்தில் ராஜகுமார பாபுவும் அவர் மனைவியும், இன்னும் சிறிது காலம் தம் வீட்டில் தங்கி இருந்து போகும்படி தம் மகளைப் பலவிதமாய் வேண்டினார்கள். பெண் தலை குனிந்துகொண்டு கம்பீரமாய் வாய் திறவாமலிருந்து விட்டாள். இப்படி அவள் மௌனம் சாதித்ததிலிருந்து— "இல்லை அது முடியாது" என்று அவள் மனதில் கொண்டிருந்த எண்ணம் அவர்களுக்குத் தெளிவாய் விட்டது.

இம்மாதிரி திடீரென்று அவள் புறப்படத் தீர்மானித்துக் கொண்டதற்குக் காரணம், ஒருவேளை தமமையறியாமலே அவள் மனம் புண்படும்படி ஏதாவது தாம் செய்திருக்கலாமோ என்ற சந்தேகம் அவர்களுக் குண்டாயிற்று. ராஜகுமார பாபு துயருற்ற முகத்தோடு, "அம்மா, நாங்கள் தெரியாமல் ஏதாவது செய்துவிட்டதனால் உனக்கு மனவருத்தம் உண்டாயிருக்கிறதோ ?" என்று கேட்டார்.

விந்தியவாஸினி தன் பிதாவின் முகத்தை இரக்கத்தோடு பார்த்துச் சோகமுற்று: "அப்படி ஒரு நாளுமில்லை. இந்த அகத்தில் வெகு சுகமாகவும் வெகு ஆதரவுடனும் தான் என் நாட்கள் கழிந்தன," என்று சொல்லிக் கண்ணீர் சொரிந்தாள். ஆனால் தான் கொண்ட எண்ணத்தை மாத்திரம் அவள் விடவில்லை.

தாய் தந்தையர்கள் பெருமூச்செறிந்து கொண்டு, எவ்வளவு அன்போடும் ஆதரவோடும் வளர்த்தாலும் விவாகமாய் விட்டாலே ஒரு பெண் வேருகி விடுகிருள், என்று தமக்குள் எண்ணிக் கொண்டார்கள்.

கடைசியாகக் கண்ணும் கண்ணீருமாய் எல்லாரிடமும் விடைபெற்றுக்கொண்டு தான் பிறந்தது முதல் நேசித்துவந்த தந்தை வீட்டையும் சுற்றத்தாரையும் தோழிமார்களையும் விட்டுவிட்டு விந்தியவாஸினி பல்லக்கில் ஏறிச் சென்ருள்.

உ

கல்கத்தாவிலுள்ள ஒருபணக்காரன் வீட்டுக்கும் கிராமத்திலுள்ள ஒருகிருகஸ்தன் வீட்டுக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம். ஆனால் விந்தியவாஸினி தன் நடத்தையாலாவது தன் செய்கையாலாவது தன் நிலைமையிலாவது அருவருப்பு கொண்டதாக ஒருநாள்கூடக் காட்டவில்லை; வீட்டுவேலைகளில் மனமுவந்து மாமியாருக்கு உதவி புரிந்து வந்தாள். புக்ககத்தாரின் தரித்திர நிலைமை அறிந்து அவள் தந்தை தன் செலவிலேயே ஒரு வேலைக்காரியை அவளோடு அனுப்பியிருந்தார். தன் மாமியார் வீட்டு ஏழைத்தனத்தைக் கண்டு பெரிய மனுஷாள் வீட்டு வேலைக்காரி ஒவ்வொரு நிமிஷமும் முகம் கோணல் செய்வாள் என்ற சந்தேகம் உண்டாகவே விந்தியவாஸினிக்கு அவளை அங்கு வைத்திருக்கச் சகிக்கவில்லை; கணவன் வீட்டுக்கு வந்தவுடனே வேலைக்காரிக்குச் செல்வு கொடுத்தனுப்பி விட்டாள்.

மாமியார் அன்பினல் விந்தியாவைக் கஷ்டமான வேலைகள் செய்ய வொட்டாமல் தடுக்க முயன்ருள். ஆனல் விந்தியா சோம்பலாவது சோர்வாவது அடையாமல் சிரித்த முகத்தோடு காரியங்களை எல்லாம் செய்து கொண்டு மாமியாரின் இருதயத்தைக் கவர்ந்தாள். கிராமத்திலுள்ள ஸ்திரீகளும் அவளுடைய குணத்தைக் கண்டு பெருமகிழ்ச்சி கொண்டார்கள்.

இவ்வளவெல்லாம் செய்து வந்ததின் பயன் முற்றும் சந்தோஷ காமனதாக இருக்கவில்லை. ஏனெனில் முதற் பாட புஸ்தகங்களில் பண்டித பாஷையில் எழுதியுள்ள நீதியுபதேசங்களைப் போலன்று உலக தர்மம். விளையாட்டு குணமுள்ள கொடிய பேய் ஒன்று குறுக்கே வந்து நீதி சூத்திரங்களை எல்லாம் திரித்துச் சடையாக முறுக்கிவிடுகிறது. ஆகையால் தான் நற்செய்கைகள் உடனுக்குடனே சுத்தமான நன்மைகளைப் பயப்பதில்லை. இருந்தாற்போலிருந்து நடுவில் ஒரு குழப்பம் உண்டாகி விடுகிறது.

அநாதபந்துவுக்கு இரண்டு சிறு தம்பிகளும் ஒரு அண்ணனும் இருந்தார்கள். அண்ணன் அயலூரில் உத்தியோகம் செய்து ஏதோ ஒரு ஐம்பது ரூபாய் சம்பாதித்து வந்தான். அத்தொகையைக் கொண்டு தான் சம்சாரச் செலவுகளும் தம்பிகளுக்குப் படிப்பும் நடக்க வேண்டும்.

இந்நாட்களில் மாதம் ஐம்பது ரூபாயினால் ஒரு சம்சாரத்தில் செல்வம் பெருகி விடாது என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். ஆனால் அண்ணா மனைவி சியாமசங்கரி தற்பெருமையால் இறுமாப்படைவதற்கு அத்தொகை போதுமானதாயிருந்தது. வருஷம் முழுதும் கணவன் உழைத்துச் சம்பாதிப்பதனால் அவன் மனைவியாகிய தனக்கு வருஷ முற்றும் வேலை செய்யாமலிருக்க அதிகாரமுண்டு என்று அவள் எண்ணினாள். வீட்டுவேலை எதையுமே அவள் செய்யமாட்டாள். அதோடு அவள் நடந்து கொண்ட மாதிரியில், சம்பாதிக்கும் சக்தியுடையவனுக்குத் தான் வாழ்க்கைப்பட்ட கார

ணத்தாலேயே அக்குடும்பத்தார் தனக்குக் கடமைபட்டிருக்கிருர்கள் என்று அவள் எண்ணினதாகக் காணப்பட்டது.

விந்திய வாஸினி மாமியார் வீட்டுக்கு வந்து கிருக லக்ஷ்மியைப்போலே இராப்பகல் வீட்டு வேலைகளைச் செய்து வந்தது சியாமசங்கரியின் குறுகிய மனதில் குறுகுறுத்துக் கொண்டே இருந்தது. இதன் மூலகாரணத்தை அறிவது கஷ்டம். சிறிய மருமகள் பணக்கார வீட்டுப் பெண்ணாயிருந்தும் குடும்பத்தி லுள்ள இழிவான வேலைகளைச் செய்வது அண்டை அயலார் மெச்சும் பொருட்டோ அல்லது பெரிய மருமகளாகிய தன்னை அவர்கள் இகழட்டும் என்று தானே அப்படிச் செய்கிருள் அவள் என்று சியாமசங்கரி எண்ணியிருக்கக்கூடும். எது எப்படியிருந்தாலும் சரி ஐம்பது ரூபாய் சம்பளக்காரன் மனைவி பணக்கார வீட்டுப் பெண்ணாகிய தன் ஓரகத்தியைக் கூட வைத்துக்கொண்டு குடும்பம் நடத்த சகிக்கவில்லை. ஏனெனில் அவள் இவளுடைய வ்ணக்

கத்திலும் கூட சகிக்கமுடியாத அகங்காரக் குறிகளிருப்பதாக எண்ணினாள்.

இதற்கிடையில் அந்தக் குக்கிராமத்துக்கு வந்ததும் அநாதபந்து ஒரு புஸ்தகாலயம் (லைப்பிரெரி) ஸ்தாபித்தான். ஒரு பத்து இருபது மாணவர்களைச்சேர்த்து ஒரு சபை ஏற்படுத்தித் தான் அதற்கு அக்கிராசனாதிபதியாக இருந்து பத்திரிகைகளுக்குத் தந்திகள் அனுப்பி வந்தான். ஏதேதோ இங்கிலீஷ் பத்திரிகைகளுக்கு விஷயதானம் செய்து வந்து கிராமவாசிகள் தன்னைக்கண்டு வியப்புறும்படி செய்தான். ஆனால் தரித்திர தசையிலுள்ள அவனுடைய குடும்பத்திற்கு அதனால் ஒரு காலணா கூடக் கிடைக்கவில்லை. இதற்குப் பதிலாக பல வீண் செலவுகள் ஏற்பட்டன.

ஏதாவது ஒரு உத்தியோகம் செய்து கொள்ளும்படி விந்திய வாஸினி அவனை விடாது தொந்தரை செய்து வந்தாள். அதற்கு அவன் காதுகொடுக்கவேயில்லை. மனைவியோடு,

தனக்குத் தகுந்த உத்தியோகங்கள் சில இருக்கின்றன, ஆனால் பக்ஷபாதம் பார்க்கும் இங்கிலீஷ் அரசாங்கம் அவைகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் இங்கிலீஷ் காரர்களையே கொண்டு வந்துவிடுகிறது; வங்காளி ஒருவன் ஆயிரம் மடங்கு தகுதியுள்ளவனாக இருப்பினும் அவனுக்கு அவைகளில் ஆசைவைக்க இடமேதருவதில்லை, என்று அவன் சொல்வான்.

இகழ்ச்சி நிறைந்த விஷச் சொற்களை சியாமசங்கரி தன் மைத்துனனைப் பற்றியும் தன் ஓரகத்தியைப்பற்றியும் அவர்கள் எதிரிலும் பின்புறத்திலும் இடைவிடாது பிரயோகித்து வந்தாள். தங்கள் தரித்திர தசையைப் பற்றி வெகு கர்வத்தோடு பெருமை பாராட்டிக்கொண்டு, "நாங்களோ ஏழைகள்; பெரிய மனுஷாள் வீட்டுப் பெண்ணையும், பெரிய மனுஷாள் வீட்டுமாப்பிள்ளையையும் நாங்கள் எப்படி போஷணை செய்ய முடியும்? அவர்கள் வீட்டில் எல்லாம் சீராக நடக்கும், அங்கொரு கஷ்டமும் அவர்களுக்கு இராது — இங்கு

வெறும் பருப்பும் சோறும் தின்று விட்டு அவர்கள் ஏன் இவ்வளவு கஷ்டப்படவேண்டும்?" என்பாள்.

மாமியாருக்குப் பெரிய மருமகளிடத்தில் பயம் அதிகம். ஆகையால் பலவீனர்களுக்காகப் பரிந்து பேச அவள் துணியவில்லை. சிறிய மருமகளோ, ஐம்பது ரூபாய் சம்பளத்தின் பருப்புஞ் சோற்றையும் அதற்குரிய ஓரகத்தியின் காரமான கடுஞ்சொற்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு ஓசைப்படாமல் ஜீரணம் செய்து கொண்டுவந்தாள்.

இதற்குள் அண்ணன் விடுமுறைக்காகச் சில நாள்களுக்கு வீடு வந்தபோது அவன் மனைவி அவனோடு கோப மூட்டக்கூடிய ஆத்திரமான பல பேச்சுகளைச் சொன்னாள். கடைசியாகத் தூக்கம் பிடிக்காதபடி அவள் தொந்தரை ஒவ்வொரு இரவும் மேலிட்டுவரவே அவன் அநாதபந்துவைக் கூப்பிட்டு, சாந்தமாக சிநேகிதன்போல, "நீ ஒரு உத்தியோகம்

தேடிக்கொள்ளு நான் ஒருவனுகவே எப்படி சம்சாரத்தை நடத்துவேன்?" என்ருன்.

அநாதபந்து காலில் மிதிபட்ட பாம்பைப் போலே சீறிக்கொண்டு, "இரண்டு வேளை இரண்டு பிடி சாப்பிடமுடியாத மட்டை அரிசிச் சோறு போடுவதற்காக இவ்வளவு கொடிய பேச்சுக்களைக் கேட்டுக்கொண்டு என்னல் சகித்திருக்கமுடியாது," என்று விட்டு உடனே மனைவியை அழைத்துக்கொண்டு தன் மாமனுர் வீட்டுக்குப் போவதாகச் சொன்னுன்.

ஆனல் மனைவி அதற்குச் சிறிதும் சம்மதிக்கவில்லை. அண்ணன் சோற்றுக்கும், அண்ணியின் வசைச் சொற்களுக்கும், குடும்ப ரீதியில் தம்பிக்குச் சர்வ அதிகாரமுமுண்டு. ஆனல் மாமனுர் வீட்டுக்குப்போவது வெகு அவமானகாமானது. விந்திய வாஸினி தன் மாமனுர் வீட்டில் ஏழையைப்போலே தலைகுனிந்து வசித்து வந்தாலும் தன் தந்தை வீட்டில் மரியாதையைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு தலைதூக்கி நிற்கவேண்டுமென்று விரும்பினுள்.

இச்சமயத்தில்கிராமத்தில்'என்ட்ரென்ஸ்' பள்ளிக்கூடத்தில் மூன்றும் உபாத்தியாயரின் இடம் காலியாக இருந்தது. அநாதபந்துவின் தமையனும் விந்தியாவும் அந்த வேலைக்குப் போகும்படி அவனை வெகு தொந்தரை செய் தார்கள். அதிலும் கூட அவர்கள் சொன்ன ஹிதப் பேச்சு அவனுக்கு விரோதமாகப் பட் டது. தன் சொந்த அண்ணனும் தன் ஒரே தர்ம பத்னியும்கூட இப்படிப்பட்ட ஒரு துச்ச உத்தியோகத்தைத் தனக்குத் தகுதியான தென்று எண்ணி விட்டார்களே என்று அடக்க வொண்ணுத வருத்தம் அவனுக்கு உண்டாய் விட்டது. சம்சார சம்பந்தமான விஷயங்களி லெல்லாம் அவனுக்கு முன்னே இருந்ததைப் பார்க்கிலும் நாலு மடங்கு விரக்தி அதிகமாய் விட்டது.

அப்போது அண்ணன் அவனுடைய கையைப் பிடித்துக்கொண்டு கெஞ்சி பலவித நல்ல வார்த்தைகளால் அவனை சாந்தப்படுத் தினன். அவனுக்கு இனி என்ன சொல்லியும்

காரியமில்லை, அவன் இப்பொழுது எப்படி யாவது வீட்டில் இருந்தால் அதுவே க்ஷேமகரம் என்று எல்லாரும் நினைத்தார்கள்.

வீடுமுறை முடிந்ததும் அண்ணன் உத்தியோக ஸ்தலத்திற்குப் போய்விட்டான். சியாமசங்கரி தன் ஆக்ரோஷம் வீணாய்போனதைக்கண்டு முகத்தை சுளித்துக் கோணலான சக்ராயுதம்போலச் செய்து முணு முணுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அநாதபந்து விந்திய வாஸினியிடம் வந்து, தற்காலத்தில் சீமைக்குப் போகாவிட்டால் உயர்ந்த உத்தியோகம் கிடைப்பதரிது, நான் சீமைக்குப்போக எண்ணியிருக்கிறேன், நீ உன் தந்தையிடத்திலிருந்து ஏதாவது சாக்குச் சொல்லிக் கொஞ்சம் பணம் வாங்கு என்று சொன்னான்.

முதலில் சீமைக்குப் போகும் பேச்சைக் கேட்டதே விந்தியாவின் தலையில் இடி விழுந்தாற்போலாயிற்று; பிறகு தந்தையிடமிருந்து என்ன சொல்லிப் பிச்சை கேட்பது என்பது

அவளுக்கு விளங்கவில்லை. அதை நினைக்கும் போதெல்லாம் அவள் லஜ்ஜைப்பட்டு சாவாள்.

மாமனாரிடத்தில் நேரில் பணம் கேட்கிற தற்குத் தான் அநாதபந்துவின் அகங்காரம் குறுக்கிட்டதே யொழிய, தந்தையிடமிருந்து பெண் ஒருத்தி நயத்திலோ பயத்திலோ பணம் ஏன் வாங்கக்கூடாது என்பது அவனுக்கு விளங்கவில்லை. இது காரணமாக அநாதன் பலவிதமாய் தன் கோபத்தைக்காட்டி ஏற்க னவே நேர்ந்திருக்கும் விந்திய வாஸினியைக் கண்ணீர் சொரியும்படி செய்து வந்தான்.

இப்படி குடும்பத்தில் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டும் மனம் நொந்துகொண்டும் சில நாட் கள் கழிந்தன.

கடைசியாகச் சரத் காலத்தில் நவராத் திரி பண்டிகை நெருங்கிவிட்டது. பெண்ணை யும் மருமகனையும் வெகு மரியாதையோடு அழைத்துவர ராஜ குமார பாபு வெகு ஆடம் பரத்தோடு பல்லக்குகளையும் குதிரைகளையும்

அனுப்பினுர். ஒரு வருஷத்திற்குப் பிறகு பெண் தன் புருஷனேடு வீட்டுக்கு வந்திருக்கிருளே என்று முன்பு அநாதபந்து பொருமைப் படும்படி பணக்கார பந்துவுக்குக் காட்டிய ஆதரவைவிட பல மடங்கு அதிக ஆதரவோடு மாப்பிள்ளையை வீட்டில் நடத்தினுர்கள். விந்திய வாஸினியோ வெகு காலத்திற்குப் பிறகு தாய் வீட்டிலுள்ள சுதந்தரத்தால் முக்காடிடாமல் தன் சுற்றத்தாரோடும் சகிகளோடும் கூடியாடிக்கொண்டு உற்சவக் கொண்டாட்டத்தில் இராப்பகல் முழுகி யிருந்தாள்.

இன்றைக்கு ஷஷ்டி, நாளைக்கு ஸப்தமி, அன்று பூஜை ஆரம்பிக்கும். வீட்டில சம்பிரமத்திற்கும் கோலாகலத்திற்கும் எல்லேயே இல்லே. தூரபந்துக்களும் நெருங்கிய பந்துக்களும் ஞாதிகளும் பரிஜனங்களும் மாடியில் ஒவ்வொரு அறையிலும் நிறைந்திருந்தார்கள்.

அன்றிரவு விந்திய வாஸினி மிகவும் அயர்ந்துபோயிருந்தபடியால் மெய் மறந்து

தூங்கிவிட்டாள். முன் தடவையில் அவளுக்குக் கொடுத்திருந்த படுக்கை யறை இதன்று; இம்முறை விசேஷ ஆதரவு காட்டுவதற்காக மாமியார் மருமகனுக்குத் தன் அறையையே விட்டுக் கொடுத்திருந்தாள். அநாதபந்து எப்பொழுது படுக்க வந்தான் என்பது கூட விந்தியாவுக்குத் தெரியாது. அவள் அவ்வளவு ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருந்தாள்.

நன்றாகப்பொழுது விடிந்ததும் வாத்தியங்கள் கோஷிக்கலாயின. ஆனால் அயர்ந்திருந்த விந்திய வாஸினி துயில் நீங்கவில்லை. தோழிகளாகிய கமலாவும் புவனாவும விந்தியாவின் படுக்கை அறைவாயிலண்டை வெகு நேரமாய் காத்திருந்தும் பயன் படாமற்போய் விடவே வெளியிலிருந்து கொண்டே உச்சசுரத்தில் பரிகாசம் செய்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்; அப்பொழுது விந்தியா தடபுடலாய் எழுந்திருந்து பார்த்தாள்; அவள் கணவன் எப்பொழுது எழுந்து சென்றானோ அது கூட அவளுக்குத் தெரியாது. வெட்கத்தோடு

படுக்கையை விட்டு எழுந்து குனிந்து பார்த்தாள்; தாயின் இரும்புப் பெட்டி திறந்திருந்தது, அதற்குள் இருந்த தன் தந்தையின் பணப்பெட்டியைக் காணோம்.

முதனாள் சாயங்காலம் தாயின் கொத்து சாவி கெட்டுப்போயிற்றென்று வீடெல்லாம் குழப்பமாயிருந்தது அப்போது அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அந்தக் கொத்துசாவியைத் திருடிக்கொண்டு எவனோ ஒரு திருடன் தான் இக்காரியம் செய்திருக்கிறான் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. அப்போது மனதில் திடீரென்று ஒரு சந்தேகம் பிறந்தது; அதே திருடன் ஒரு வேளை தன் கணவனையும் அடித்துக் காயப்படுத்தி யிருப்பானோ என்று தோன்றிற்று; மார்பு படபடவென்று அடித்தது உடலெல்லாம் நடுங்கிற்று; படுக்கைக்கு அடியில் தேடினபோது கட்டில் காலுக்கருகில் தன் தாயின் கொத்துசாவிக்குக் கீழ் ஒரு கடிதம் மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்ததை அவள் கண்டாள்.

3700

கடிதம் அவளுடைய கணவன் கையெழுத்திலிருந்தது. திறந்து படித்துப் பார்த்தாள். யாரோ ஒரு பந்துவின் சகாயத்தால் அவள் கணவன் சீமைக்குப் போகக் கப்பற்செலவு பெற்றதாகவும், அங்கு தற்பொழுது செலவுக்கு எந்த வழியில் தேடியும் ஒன்றும் கிடைக்காததனுல் மாமனர் பணத்தை அபகரித்துக்கொண்டு தாழ்வாரத்தைக் கடந்து ஏணிமூலமாய் உள் தோட்டத்தில் இறங்கி சுவரைத் தாண்டி அவன் ஓடிவிட்டதாகவும் அவளுக்குத் தெரிய வந்தது. இன்று விடியற்காலத்திலேயே கப்பல் புறப்பட்டுவிட்டது.

கடிதத்தைப் படித்ததும் விந்திய வாஸினியின் ரக்தம் பனிக்கட்டிபோல உறைந்துவிட்டது. கட்டில் காலைப் பிடித்துக்கொண்டு அவள் அப்படியே உட்கார்ந்துவிட்டாள். நிச்சப்தமான நள்ளிருளில் கேட்கும் சில் வண்டுகளின் ஒலியைப் போன்றதொரு சத்தம் அவள் தேகத்துக்குள்ளிருந்து கிளம்பி அவள் காதைத் தொளைத்து வந்தது. இதோடு கூட

முன் கட்டிலிருந்தும் அண்டை வீடுகளிலிருந்தும் தொலையிலிருந்த மாளிகைகளிலிருந்தும் பலவித நாகசுரங்கள் பல்வேறு ராகங்களை வாசித்தன. வங்கதேசம் முழுதும் அச்சமயத்தில் ஆனந்தத்தால் மதிமயங்கி இருந்தது.

சாத்கால உற்சவக்களிப்பினுல் ரஞ்சிக்கப்பெற்ற சூரிய கிரணம் வேடிக்கையாக இப்படுக்கை யறைக்குள் நுழைந்தது. இவ்வளவு நாழிகை ஆகியும் கூட உற்சவ தினத்தன்று கதவு மூடியிருந்ததைக கண்ட புவனுவும் கமலாவும் கெட்டியாகச் சிரித்துக்கொண்டு கும் கும் என்று கதவைக் கையினுல் குத்தினுர்கள். அப்பொழுது கூட ஒரு பதிலும் கிடைக்காமற் போகவே சற்று பயந்து "விந்தீ," "விந்தி," என்று உரக்கக் கூப்பிட்டார்கள்.

விந்திய வாஸினி உடைந்த குரலில், "நான் வருகிறேன், நீங்கள் இப்பொழுது போங்கள்!" என்ருள்.

அவர்கள் தங்கள் தோழிக்கு உடம்பு அசௌக்கியமோ என்னவோ என்று சந்தேகப்

பட்டு அம்மாவை அழைத்து வந்தார்கள். அம்மா வந்து "விந்து, உனக்கு என்ன அம்மா, உடம்பு; இப்போது கதவை ஏன் சாத்திக் கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று கேட்டாள்.

விந்தியா பொங்கி வரும் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு, "அப்பாவைக் கொஞ்சம் கையோடு அழைத்துவா," என்றாள்.

தாய் மிகவும் பயந்துபோய் உடனே ராஜகுமார பாபுவை அழைத்துக்கொண்டு கதவண்டை வந்து சேர்ந்தாள். விந்தியா கதவைத் திறந்து அவர்களை உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு மறுபடி படீரென்று சாத்தித் தாளிட்டுவிட்டாள்.

பிறகு விந்தியா தரையில் புரண்டு தந்தையின் காலைப் பிடித்துக்கொண்டாள். பலமுறை மார்பிலடித்துக் கொண்டு அழுதுகொண்டே, "அப்பா, என்னை மன்னிக்கவேண்டும், நான் உம்முடைய பெட்டியிலிருந்த பணத்தைத் திருடிவிட்டேன்," என்றாள்.

அவர்கள் ஒன்றும் சொல்ல இயலாமல் படுக்கையின்மேல் அப்படியே உட்கார்ந்துவிட்டார்கள். இப்படிச் செய்தது தன் கணவன் சீமைக்குப்போய் படித்துவருவதற்காகத்தான் என்று விந்தியா சொன்னாள்.

"எங்களிடத்தில் அதை ஏன் சொல்லவில்லை?" என்று அவள் தந்தை கேட்டார்.

விந்தியவாஸினி, "சீமைக்குப் போவதில் ஒரு வேளை உமக்கு இஷ்டமில்லாமலிருக்குமோ என்றுதான்," என்றாள்.

ராஜ குமார பாபுவுக்கு வெகு கோபம் வந்துவிட்டது. தாய் அழத் தொடங்கினாள், மகளும் அழுதாள். இந்த அழுகைச் சத்தத்தோடு கல்கத்தாவின் நாற்புறங்களிலுமிருந்து வரும் ஆனந்தகரமான வாத்திய கோஷங்கள் கலந்தன.

தன் தந்தையிடத்திலும் கூடப்பணம் யாசிக்க ஒருபோதும் ஒப்புக்கொள்ளாத இந்த விந்தியா, தன் கணவன் மானத்தைப் பிராண

லைக்கொடுத்தும் கூடத் தன் நெருங்கிய உற வினர்களிடத்திலிருந்து காக்க முயன்ற இம் மனைவி, இன்று உற்சவத்தில் வந்து கூடிய கும் பலின் கண்முன் தன் பத்தினியபிமானத்தை யும், பெரிய வீட்டுப்பெண் என்னும் கௌரவத் தையும், தனக்குள்ள மரியாதையையும் பொடி யாக்கிவிட்டு, பிரியமுள்ளவர்கள், பிரியமில்லாத வர்கள், தெரிந்தவர்கள், தெரியாதவர்கள் ஆகிய எல்லாருடைய கால்களிலும் விழுந்து கால்தூசி யைப் போலப் புரளவேண்டியதாயிற்று. முன் னதாகவே ஆலோசித்து, சூழ்ச்சிசெய்து, சாவி யைத்திருடி, மனைவியின் சகாயத்தால் ராத்திரி யிலேயே அநாதபந்து சீமைக்கு ஓடி விட்டான் என்ற பேச்சு சகல பந்துக்களும் நிறைந்த வீட் டில் பரவி விடவே எங்கு பார்த்தாலும், அட! அட! என்ற முழக்கம் கேட்டது. கதவண்டை நின்றுகொண்டு புவனு, கமலா, பல சுற்றத்தார் கள், அண்டை வீட்டுக்காரர்கள், வேலைக்காரர் கள், வேலைக்காரிகள் ஆகிய எல்லோரும் கேட் டுக்கொண்டிருந்தார்கள். கதவடைத் திருந்த

மருமகன் அறைக்குள் வீட்டு எஜமானனும் எஜமானியும் அழுதுகொண்டே நுழைவதைக் கண்டு யாவரும் பயந்து, இன்னதென்று அறிய விரும்பி, அங்கு வந்திருந்தார்கள்.

விந்தியவாஸினி யாருடைய முகத்தையும் பார்க்கவேயில்லை. கதவை சாத்திக்கொண்டு சாப்பிடாமல் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டிருந்தாள். இந்தச் சோக தசையில் அவள் என்ன பாடுதான் படவில்லை. இந்தச் சதியாலோசனைக் காரியின் துஷ்ட புத்தியைக்கண்டு இப்படியும் உண்டோ! என்று சொல்லாதவர் பாவம். விந்தியாவின் யோக்கியதை இவ்வளவு காலம் தெரியாமலிருந்ததற்குக் காரணம் சந்தருப்பம் நேரிடாததுதானே ஒழிய வேறொன்றுமில்லை என்று பலர் எண்ணினார்கள். ஆனாந்த மற்ற இவ்வீட்டில் நவராத்திரி பண்டிகை ஏதோ ஒருவாறு முடிவுபெற்றது.

ரு

அவமானத்தாலும் துயரத்தாலும் தலை குனிந்தவளாய் விந்தியா புக்ககத்துக்குத்

திரும்பி வந்தாள். அங்கு மகனைப்பிரிந்து வருந்தும் விதவையான மாமியாருக்கும் கணவனைப் பிரிந்து துன்புறும் மருமகளுக்கும் கூட்டுறவு வெகு பலப்பட்டு வந்தது. இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் பக்கத்தில் இருந்துக்கொண்டு வாய்திறவாமல் இத் துயரத்தில் வெகு பொருமையுடன் வீட்டிலுள்ள சின்னஞ்சிறு வேலைகளையும் தம் கைகளினலேயே செய்து முடிப்பார்கள். அவளுக்கு மாமியார் எவ்வளவு கிட்டக் கிட்ட நெருங்கினளோ அவ்வளவு தூரதூரப் போனர்கள் அவள் தாய் தந்தையர்கள். விந்தியா தன் மனதிற்குள், மாமியாரும் ஏழை நானும் ஏழை, இருவரும் ஒரே துக்கத்தில் கட்டுண்டு கிடக்கிறோம், என் தாய் தந்தையர்களோ செல்வவான்கள், எங்கள் நிலைமைக்கும் அவர்கள் நிலைமைக்கும் வெகுதூரம் என்று எண்ணிக்கொண்டாள். எளிமைஎன்னும் ஒரு காரணத்தாலேயே விந்தியா அவர்களுக்கு வெகு தூரத்தி லிருக்க வேண்டியவள், அதோடு திருடினதாக வேறு ஒப்புக்கொண்டிருக்கிற படியால் அவள் இன்

னும் எவ்வளவோ தாழ்ந்த நிலைமையில் விழுந்து விட்டாள். இவ்வளவு பெரிய வித்தியாசத்தின் சுமையை அன்பினால் ஏற்படும் கட்டு தனியாகத் தாங்கி நிற்குமா இல்லையா என்பது யாருக்குத் தெரியும்.?

அநாத பந்து சீமைக்குப் போய் முதல் முதலில் மனைவிக்கு கிரமமாகக் கடிதம் எழுதி வந்தான். ஆனால் படிப்படியாக கடிதங்கள் வருவது அரிதாய்விட்டன, அப்படி வருகிற ஓரிரண்டு கடிதங்களில்கூட அவமதிப்பும் அலக்ஷியமும் காணப்பட்டது. படிப்பற்று வீட்டே கதியாய்க்கிடக்கும் அவன் மனைவியை விட வித்தை புத்திரூப குணங்களில் மேம்பட்ட பல இங்கிலீஷ் கன்னிகைகள் அநாதபந்துவைத் தகுதி யுடையவனென்றும் யோக்கியதையும் அழகும் கூட வாய்ந்தவனென்றும் கொண்டாடி வந்தார்கள். இந்நிலைமையில் ஒற்றைத்துணி யுடுத்து முக்காடிட்டு வெண்மை நிறமற்ற தன் மனையாளைத் தனக்குச் சமயோக்கியதை யுடை

யவளாக அவன் கருதவில்லை என்பதில் ஆச்சரியம் என்ன ?

இப்படிக்கெல்லாமிருந்தாலுங்கூட, பணக்கஷ்டம் ஏற்பட்டபோது ஆதாரவற்ற இந்த வங்காளிப் பெண்ணுக்குத் தந்தி யனுப்புவதில் அவனுக்கு எவ்வித சங்கோசமும் உண்டாகவில்லை. இந்த வங்காளிப் பெண்ணும் இரு கைகளிலும் இரண்டு கண்ணாடி வளையல்களை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு தேகத்திலணிந்திருந்த சமஸ்த ஆபரணங்களையும்விற்றுப் பணமனுப்பினாள். பட்டிக்காட்டுக் கிராமத்தில் பயமின்றி வைத்திருக்க இடமில்லை என்று அவளுடைய விலையுயர்ந்த நகைகள் யாவும் தந்தை வீட்டிலேயே இருந்தன. கணவனுடைய பந்துக்கள் வீட்டில் தன்னை அழைத்திருப்பதாக சாக்குச் சொல்லிப் பலவித உபாயங்களால் விந்தியவாஸினி ஒவ்வொன்றாகத் தன் நகைகளை எல்லாம் வரவழைத்துக்கொண்டாள். கடைசியாக, கைவளை, வெள்ளிக்காப்பு, காசி துப்பட்டா முதலியவைகளையும் தன் சால்வையையும்

கூட விற்றுவிட்டு வெகு வினயத்தோடு தன் தலைமேல் ஆணையிட்டு, கண்ணீரால் கடிதத்தின் ஒவ்வொரு வரியையும் நனைத்து, விந்தியா தன் கணவனைத் திரும்பி வரும்படி பிரார்த்தித்து எழுதினாள்.

அவன் புருஷன் தலைமயிரைக் கத்திரித்துக்கொண்டு, முக க்ஷவரம் செய்துகொண்டு சொக்காயும் நிஜாரும் உடுத்து பாரிஸ்டராகத் திரும்பி வந்து ஒரு 'ஓட்ட'லில் இறங்கினான். சொந்த வீட்டில்போய் வாசம்செய்வது முடியாத காரியம். முதல்முதலில் அது தகுந்த இடமன்று; இரண்டாவது குக்கிராமத்தில் வசிக்கும் ஒரு ஏழைக் குடித்தனக்காரன் ஜாதியிழந்துவிட்டால் அவன் கதியற்றுப்போய் விடுவான். மாமனார் வீட்டார் ஆசார சீலர்கள், பரம ஹிந்துக்கள், ஜாதிகெட்டவனுக்கு அவர்கள் இடம் கொடுக்க மாட்டார்கள்.

பணக்குறைவினால் வெகு சீக்கிரத்திலேயே ஓட்டலிலிருந்து ஒரு தனியிடத்திற்கு அவன் இறங்கவேண்டியதாயிற்று. சீமை

யிலிருந்து வந்ததும் மனைவியையும் தாயையும் ஓரிரண்டு நாள் பகல் வேளையில் போய் பார்த்து வந்தான், பிறகு அவர்களைக் காணவேயில்லை.

சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்ட இருமாதர்களுக்கும் ஒரே ஒரு ஆறுதல் தான் இருந்தது. அநாதபந்து சுவதேசத்தில் பந்துக்களுக்கருகில் ஓரிடத்தில் இருக்கிறானே என்பது தான். படிப்படியாக அநாதபந்துவின் அசாதாரண பாரிஸ்டர் பட்டத்தின் கீர்த்தியில் அவர்கள் கொண்ட பெருமைக்கு அளவே இல்லை. விந்திய வாஸினி தன் கீர்த்தி சாலியான கணவனுக்குத் தான் தகுந்த மனைவியல்லவென்று தன்னையே இகழ்ந்து கொள்வாள்; இப்படி தன்னைத் தகுதியற்றவளென்று எண்ணிக் கொண்டதனால் தன் கணவனிடத்தில் தான் வைத்திருந்த மதிப்பு அதிகரித்தது.

அவள் துக்கத்தினால் நலிக்கப்பட்டும் கர்வத்தினால் பூரித்துமிருப்பாள். மிலேச்ச ஆசாரங்களை அவள் வெறுப்பாள், இருந்தாலும் தன் கணவனைக் கண்டு தனக்குள்ளாகவே நினை

த்துக்கொள்வாள்: "இக்காலத்தில் எவ்வளவோ பேர் துரைகளாகிவிடுகிருர்கள், ஆனுல் அது யாருக்கும் இவ்வளவு எற்றதாக இல்லை.—முற்றும் இவன் சுவச்சமான சீமை துரை! வங்காளி என்று சொல்லவே முடியாது!"

வீட்டுச் செலவுக்குப் பணம் தட்டுப்படவே அநாதபந்து அருவருப்போடு, இப்பாழும் பாரத தேசத்தில் யோக்கியதையைக் கேட்பார் கிடையாது. நம்மோடு கூடத் தொழில் செய்து வருபவர்களே பொருமையால் நம்மை மேலேறவிடாமல் தடுத்து வருகிருர்கள், என்று எண்ணலானுன்.

அவன் உணவுப் பொருள்களில் இறைச்சி குறைந்துகொண்டும் காய்கறிகள் அதிகரித்துக் கொண்டும் வந்தன. பொரித்த சாவலின் கௌரவ ஸ்தானத்தில் வறுத்த எரல்மீன் தான் பரிமாறப்பட்டது; ஆடையாபரணங்களின் பளபளப்பும் க்ஷவரம்செய்யப்பட்ட முகத்தின்வழவழப்பும் குறைந்துகொண்டே வந்தன. இப்படி

அவன் வாழ்க்கையாகிற வீணையின் தந்திகள் படிப்படியாக உச்ச ஸ்தாயியிலிருந்து மத்திய மத்திற்கு இறங்கிக் கொண்டிருக்கையில் ராஜ குமார பாபுவின் குடும்பத்தில் நேர்ந்த பெரிய தோர் கொடிய சம்பவம் அநாதபந்துவின் கஷ்ட ஜீவனத்தை அடியோடு மாற்றிவிட்டது. ராஜகுமார பாபுவின் ஒரே மகனான ஹாரகுமார பாபு தன் மனைவியோடும் தன் புத்திரனோடும் கங்கைக் கரையோரமாக விருந்த தன் மாமன் வீட்டுக்குப் போய் திரும்பும் போது படகு புகைக்கப்பலோடுமோதினதால் அவனும் அவன் மனைவியும் அவன் சிறுவனும் நதியில் மூழ்கி இறந்தார்கள். இச் சம்பவத்தால் ராஜகுமார பாபுவின் வம்சத்தில் மகளாகிய விந்திய வாஸி னியைத் தவிர வேறு யாருமில்லாது போய்விட் டார்கள்.

இக்கொடிய துக்கத்திலிருந்து ஒருவாறு ஆறுதலடைந்ததும் ராஜகுமார பாபு அநாதபந் துவினிடம்போய், “அப்பா உனக்குப் பிராயச் சித்தம் செய்து ஜாதியில் சேர்த்து விடுகிறேன்.

உன்னைத் தவிர்த்து எனக்கு யாருமில்லை," என்று வெகு நயமாகச் சொன்னார்.

அநாதபந்து உற்சாகத்துடனே இப்பேச்சுக்கு இணங்கினான். 'பார்—லைப்ரேரி' யிலுள்ள சுதேச பாரிஸ்டர்கள் தன்னிடத்தில் பொறாமைகொண்டு தன்னுடைய அசாதாரண புத்தி கூர்மையைத் தக்கபடி மதிக்காததற்காகப்பழிவாங்க இது நல்ல உபாயமாக இருக்கும் என்று எண்ணினான்.

ராஜகுமார பாபு இவ்விஷயத்தில் சாஸ்திரங்களின் விதி எப்படி என்று பண்டிதர்களைக் கேட்டார். அநாதபந்து கோமாம்ஸம் (மாட்டு இறைச்சி) சாப்பிடாமல் இருந்திருந்தால் தான் அவனை ஜாதியில் திரும்பவும் சேர்த்துக் கொள்ள வழி யுண்டு என்று அவர்கள் சொன்னார்கள்.

வெளி நாட்டில் மேற் கூறிய நாற்கால் ஜந்துவின் இறைச்சி தன்னுடையப் பிரியமான உணவுகளில் ஒன்றாக இருந்தாலும் அதை

"இல்லை" என்று ஒரு வாய்ப்பேச்சால் மறுப்பதில் எவ்விதக் கெடுதியும் இருப்பதாக அநாதன் நினைக்கவில்லை. தனக்கு வேண்டியவர்களிடத்தில் அவன் சொன்னதாவது: "ஒரு கூட்டத்தார் வேண்டுமென்றே பொய் கதையைக்கேட்க ஏற்றுக்கொள்ளும்போது வாய்பேச்சால் அவர்களைத் திருப்தி செய்வதில் கெடுதி ஒன்றும் நான் காண்பதில்லை. கோமாம்ஸம் தின்ற நாக்கை கோமயம், பொய் பேச்சு என்று சொல்லப்படும் இரண்டு இழிவான பொருள்களைக் கொண்டு சுத்தப்படுத்தி விடலாம் என்பது தற்காலத்தில் நம்முடைய சமூகத்தாரின் கோட்பாடு; இக் கோட்பாட்டுக்கு மீறி நடக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை."

பிராயச் சித்தம் செய்து ஜாதியில் சேர்க்க ஒரு சுப தினம் குறித்தார்கள். இதற்கிடையில் அநாதபந்து வேஷ்டி உத்திரீயம் தரித்தது மாத்திரமன்றி பல காரணங்களாலும் நற்போதனைகளாலும் மேல் நாட்டு ஜனங்களின் வழக்க ஒழுக்கங்களை இகழ்ந்தும் ஹிந்துக்க

ளின் வழக்க ஒழுக்கங்களைப் புகழ்ந்தும் பேசி வந்தான். அதைக் கேட்டு எல்லோரும் வெகு சந்தோஷப் பட்டார்கள்.

பிரீதி என்னும் கள் நிறைந்த விந்திய வாஸினியின் இளம் நெஞ்சம் ஆனந்தத்தா லும், கர்வத்தாலும் பூரித்தது. அவள் எண் ணிக்கொண்டாள்: சீமையிலிருந்து எவ்வ ளவோ பேர் வருகிறார்களே, அவர்கள் ஒரே அடியாய் சீமை துரைகளாய் விடுகிறார்கள், பார்த்தால் வங்காளி என்று கூட அறிய முடி வதில்லை; ஆனால் என் கணவன் சிறிதும் மாற்ற மின்றியே திரும்பி வந்துவிட்டான்; மேலும் அவனுக்கு ஹிந்து தர்மத்தில் பக்தி முன்னை விடப் பல மடங்கு அதிகமாய் விட்டது.

குறித்த தினத்தில் பிராமணப் பண்டிதர் கள் ராஜகுமார பாபுவின் வீட்டில்வந்து நிறைந் தார்கள். பணச் செலவிற்குக் குறைவே இல்லை. ஆகாரங்கள் தானங்கள் இவைகளுக்குத் தக்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன.

ஸ்திரீகளுக்குள்ளும் கொண்டாட்டத்திற்கு அளவேயில்லை. அழைக்கப்பட்டிருந்த சுற்றத்தார்களுக்குத் தங்குவதற்கும் உபசாணைக்காகவும் வீட்டில் ஒவ்வொரு அறையிலும் முற்றத்திலும் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. இப்பெரும் கோலாகலத்தில் ஓடியாடிக்கொண்டிருந்த விந்திய வாஸினி தன் மலர்ந்த முகத்தோடு சாத்கால சூரிய கிரணங்களால் இலேசாய் பூசப்பெற்ற மேகக்கூறு ஒன்று காலைக்காற்றில் மிதந்து செல்வதைப் போல மிதந்து சென்றுள். இன்று நடக்கும் சடங்குகளிலெல்லாம் அவள் கணவனல்லவா முக்கிய புருஷன்! இவன் பொருட்டு வங்கதேசமே ஒரு நாடக மேடையைப்போல ஆகிவிடவில்லையா! இந்நாடகத்தில் திரை தூக்கினதும் காண்போர் கவனத்தையெல்லாம் தன்னந்தனியாய் அநாதபந்து தானே கவர்வான்! என்று அவள் மனம் பூரித்தாள். இப்பிராயச் சித்தமானது செய்த அபராதத்தை மனங்கசிந்து ஒப்புக்கொள்ளும் சடங்காகக் காணப்படவில்லை,

ஏதோ தயவினால் தான் அவள் கணவன் அதைச் செய்துகொள்ள ஒப்புக்கொண்டான் போலிருந்தது. அநாதன் சீமையிலிருந்து வந்து ஹிந்துக்களின் சமூகத்தில் சேர்வதனால் அவர்களையே கௌரவப்படுத்தும் பெருமை வாய்ந்தவனாகக் காணப்பட்டான். அப்பெருமையின் ஒளி நாலா பக்கத்திலிருந்தும் பல் வேறு கிரணங்களோடு பாவி பிரேமையினால் களித்திருந்த விந்திய வாஸினியின் முகத்தின்மேல் அருமையானதொரு மகிமையின் காந்தியை வீசிற்று. வறுமையினால் இதுவரையில் அநுபவித்த சகல துக்கங்களையும் அவமானத்தையும் தூரத் தள்ளிவிட்டு இன்று பந்துக்களெல்லாம் ஒன்று கூடியிருக்கும் தந்தை வீட்டில் அவர்களுடைய கண் முன்பு தலை தூக்கிக்கொண்டு கௌரவமான உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் அவள் வீற்றிருந்தாள். கணவன் தன் மகத்துவத்தால் மனைவியின் தகுதியின்மையைப் போக்கி உலகத்தார் காண அவளைச் சன்மானித்து விட்டான்.

சடங்குகள் பூர்த்தியாக நடைபெற்றன. அநாதபந்துவும் ஜாதியில் சேர்ந்துவிட்டான். வந்திருக்கும் பந்துக்களும் பிராமணர்களும் அவனோடு கூட ஒரே இடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு வேண்டிய மட்டும் போஜனம் செய்தார்கள்.

சொந்தக்காரர்களான ஸ்திரீகள் மருமகனைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அந்தப்புரத்திற்கு அவனை அழைத்தார்கள். மருமகன் நிம்மதையாய்த் தாம்பூலம் மென்றுகொண்டு, வேடிக்கையாய் சிரித்த முகத்துடன், அசைந்து மெதுவாக நடந்துகொண்டு தரையிலிடிக்கும்படி நீண்ட உத்தரீயத்தோடு அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்தான்.

சாப்பிட்ட பிறகு பிராமணர்களுக்குத் தக்ஷிணை கொடுக்க ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இச்சமயத்தில் அவர்கள் சபா மண்டபத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு இளைச்சவிட்டுச் சச்சரவு செய்து தத்தம் பாண்டித்தி

யத்தை விளக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். எஜமானனுன ராஜகுமார பாபு ஒரு நிமிஷம் இளைப்பாறலாம் என்று கோலாகலம் நிறைந்த அப் பண்டித சபையில் உட்கார்ந்துகொண்டு ஸ்மிருதிகளைப்பற்றிய தருக்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அப்போது ஒரு வேலையாள் எஜமானன் கையில் பெயர் அச்சிட்டிருந்த ஒரு சீட்டைக்கொடுத்து "ஒரு துரைசானியம்மா வந்திருக்கிறுள்" என்று தெரிவித்தான்.

ராஜகுமார பாபுவுக்கு எடுத்துப்போட்டது. மறு நிமிஷத்திலேயே சீட்டை உற்று நோக்கினர் அதில், "மிஸெஸ் அநாதபந்து ஸர்க்கார்," என்று இங்கிலீஷில் எழுதியிருந்தது — அநாதபந்து ஸர்க்காரின் மனைவி என்பது அதன் பொருள்.

ராஜகுமார பாபு அநேகமுறை பார்த்தும் இந்தச் சாமான்ய பதத்திற்குப் பொருள் கண்டு கொள்ளவில்லை. இச்சமயத்தில் சீமையி

லிருந்து அப்போது தான் வந்த ஒரு இங்கிலீஷ் மாது சிவந்த கன்னங்களும், செம்பட்டைக் கூந்தலும், நீலக்கண்களும், பால் நுரைபோன்ற வெண்மையும், மான்போன்ற மென்னடையு முடையவளாய், தானே நேரில் சபையில் வந்து நின்று ஒவ்வொருவர் முகத்தையும் பார்க்கத் தொடங்கினாள். ஆனால் தனக்குப் பழக்க மான முகத்தை அவள் அங்கு காணவில்லை. திடீ ரென்று ஒரு துரைசானியைக் காணவே தருக்க மெல்லாம் அடங்கிப்போய் விட்டது. ஸ்மசா னத்திலுள்ளதைப் போன்றதொரு ஆழ்ந்த நிச்சப்தம் சபா மண்டபத்தைக் கவர்ந்தது.

அத்தருணத்தில் தரையில் புரண்டு வரு கிற உத்தரீயத்தைப் போர்த்துக்கொண்டு அசைந்து மெதுவாக நடந்து வரும் அநாத பந்து கொலு மண்டபத்தில் மறுபடி நுழைந் தான். ஒரு நிமிஷத்திற்குள்ளேயே அந்த இங்கிலீஷ் மாது வேகமாய்ப் போய் அவனைக் கட்டிக்கொண்டு தாம்பூலத்தால் சிவந்த அவன் உதடுகளை முத்தமிட்டாள்.

அன்று பிராயச் சித்தத்தைப் பற்றியுள்ள சாஸ்திரக்கோட்பாடுகளைக் குறித்துத் தருக்கம் மறுபடி அச்சபா மண்டபத்தில் நடைபெறவே யில்லை.

வரதக்ஷிணை.

ஐந்து ஆண் குழந்தைகளுக்குப் பிறகு ஒரு பெண் பிறக்கவே தாய் தந்தையர்கள் வெகு அருமையாய்ச் சீராட்டி அவளுக்கு நிருபமா (இணையற்றவள்) என்று பேர்வைத்தார்கள். இவ் வம்சத்தில் இவ்வளவு நயமான பெயரை இதற்கு முன் எப்போதும் வைத்ததேயில்லை. அநேகமாய் தெய்வங்களின் பெயர் தான் வழங்கி வந்தது — கணேசன், சுப்பிரமணியன், பார்வதி முதலியன அதற்கு உதாரணங்களாகும்.

நிருபமாவின் விவாகத்தைப்பற்றி இப்பொழுது பேச்சு நடந்துகொண்டிருந்தது. அவள் தந்தை ராமசுந்தரர் என்ன அலைந்து தேடியும் மனதிற்குப் பிடித்த வரன் ஒன்றும்

கிடைக்கவில்லை. கடைசியாக ஒருகொழுத்தராய் பகதூர் பட்டதாரியின் ஒரே மகனைத் தேடிக் கண்டு பிடித்தார். மேற் கூறிய ராய் பகதூருடைய தகப்பனாரால் சிற்றின்ப விஷயங்களில் அதிகமாய்ப் பணநஷ்டம் ஏற்பட்டிருந்தும் குடும்பத்தின் பெயர் பெரியதாகவே இருந்தது.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் பதினாயிரம் ரூபாய் வரதக்ஷிணையும் மற்றும் பல உயர்ந்த சீர்வரிசைகளும் தரவேண்டும் என்று கேட்டார்கள். ராமசுந்தரர் சிறிதும் ஆலோசிக்காமல் அதற்கெல்லாம் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டு வந்தார்; இப்படிப்பட்ட வரனை அவர் எப்படி விட்டு விடுவார், பாவம்?

சிறிது கூடப் பணம் சாயவில்லை. அடகு வைத்தும் விற்றும் இன்னும் பல விதத்தில் முயன்றும் கூட ஆறு ஏழு ஆயிரம் ரூபாய் குறைவு பட்டது! விவாகத்திற்காகக் குறித்த நாள் நெருங்கிக்கொண்டே வந்தது.

முகூர்த்த நாளும் கடைசியாக வந்துவிட்டது. மிகவும் ஏறிய வட்டிக்கு யாரோ ஒரு

வன் பாக்கித் தொகையைக் கடன் கொடுக்க ஒப்புக்கொண்டான், ஆனால் அவன் சமயத்தில் வரவில்லை. அதனால் கலியாணப் பந்தரில் பெரிய அமளியாயிருந்தது. ராமசுந்தரர் நம்முடைய ராய்பகதூரின் கை கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டு, "சுப கார்யம் நடந்துபோகட்டுமே, நான் நிச்சயமாய்ப் பணத்தைச் சேகரித்துக் கொடுத்து விடுகிறேன்," என்று எவ்வளவோ கேட்டுக்கொண்டார். ராய்பகதூர் கண்டிப்பாய்ச் சொல்லிவிட்டார், "கைமேல் பணம் வைக்காவிட்டால் மணமகனை மணையில் உட்கார வைக்க முடியாது," என்று.

இதனால் அந்தப்புர ஸ்திரீகள் ஓலமிட்டழுதார்கள். இவ்வளவு துன்பத்திற்கும் மூல காரணமாயிருந்த மணப் பெண் கூறைப் புடவையோடு நகைகளையணிந்து முகத்தில் சந்தனம் பூசிக்கொண்டு சும்மா உட்கார்ந்திருந்தாள். தன்னைக் கொள்ளப்போகும் வீட்டாரின்மீது பக்தியாவது அன்பாவது அவள்

மனதில் தோன்றியிருக்குமா என்பதைச் சொல்ல முடியாது.

இவ்வளவுக்கு மிடையில் நல்ல செய்தி ஒன்று வந்தது. மணமகன் தன் தந்தையினுடைய தெய்வீகக் கட்டளையை மீறி நடக்க ஆரம்பித்தான். தன் தகப்பனைப் பார்த்து அவன், "இங்கு நடக்கும் வியாபாரமும் பேரமும் எனக்கு அர்த்தமாகவில்லை. நான் விவாகத்திற்காகவந்தேன், விவாகம் செய்துகொண்டு தான் போவேன்," என்றான்.

கண்டவர்களிடத்திலும் போய் தந்தை—"பார்த்தீர்களா ஐயா, தற்காலப் பிள்ளைகளின் விவகாரத்தை!" என்றார். அவர்களுக்குள் பிரவீணர்களான இரண்டொருவர், "பிள்ளைகள் சாஸ்திரம் பயில்வதில்லை, நீதி முறை பயில்வதில்லை. அது தான் இதற்கெல்லாம் காரணம்," என்றார்கள்.

தற்காலப்படிப்பின் விஷத் தன்மையைத் தன் மகனிடத்திலேயே பிரத்தியக்ஷமாய்க்

கண்ட ராய் பகதூர் ஒன்றும் செய்யத் தோன்ருமல் உட்கார்ந்து விட்டார். இப்படிச் சோக முற்று மனக் களிப்பில்லாத நிலைமையில் விவாகம் ஏதோ ஒருவாறு நடந்தேறிற்று.

புக்ககத்துக்குப் போகவேண்டிய காலத்தில் நிருபமாவை அவள் தந்தை மார்போடணைத்துக் கட்டிக்கொண்டு கண்ணீர் சொரிந்தார். "அவர்கள் என்னை மறுபடி இங்கு வர விடமாட்டார்களா, என்ன அப்பா?" என்று நிரு கேட்டாள். "வர விடாமல் என்ன, அம்மா? நான் வந்து அழைத்து வருகிறேன்," என்று ராம சுந்தார் சொல்லி அவளைச் சாந்தப்படுத்தினர்.

ராம சுந்தார் வெகுசாய் மகளைப் பார்க்கப் போவார். ஆனல் சம்பந்திகள் வீட்டில் அவருக்கு ஒரு மரியாதையும் கிடையாது. வேலையாட்கள் கூட அவரை லக்ஷியம் செய்யமாட்டார்கள். அந்தப்புரத்திற்கு வெளியில் ஒரு தனியறையில் அவர் தம் பெண்ணை ஐந்து நிமிஷ காலம் தான் பார்க்க முடியும்,

சில தினங்களில் அது கூட முடியாமற் போவ துமுண்டு.

சம்பந்திகள் வீட்டில் இப்படிப்பட்ட அவ மானத்தைச் சகித்திருக்க முடியாது. ஆகை யால் எப்படியாவது பணத்தைச் சேகரித்துக் கொடுத்து விடவேண்டுமென்று ராம சுந்தரர் தீர்மானித்துக் கொண்டார்.

ஆனல் இப்பொழுது தலைமேல் சுமந்து கிடக்கும் கடன் பளுவையே சமாளிப்பது கஷ்டசாத்தியமாக இருந்தது. வீட்டுச் செலவுக்கும் கூட அதிக திண்டாட்டம். இவ் வளவோடு கடன்காரர்கள் கண்ணில் படாமல் தப்பித்துக்கொள்வதற்கு எப்பொழுது பார்த் தாலும் பலவித ஈனச் செய்கைகளைச் செய்து வரவேண்டியிருந்தது.

மற்றொரு புறத்தில் மாமியார் வீட்டில் மகள் நிற்பதும் குற்றம் உட்காருவதும் குற்ற மாக இருந்தது. அவள் எப்பொழுது பார்த் தாலும் வசவு கேட்ட வண்ணமாயிருந்தாள்.

தாய் வீட்டார்களைப் பற்றின தூஷணைகளைக் கேட்டு அறையில்போய்க்கதவைமூடிக்கொண்டு கண்ணீர் விடுவது அவளுடைய தினசரிவேலை யில் ஒன்றாகிவிட்டது.

மாமியாருடைய கோபம் சிறிதும் குறைய வில்லை. யாராவது "ஆஹா, என்ன அழகு! மருமகள் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந் தாலே கண் குளிர்ந்திருக்குமே," என்று அவ ளைப் புகழ்ந்துவிட்டால் போதும், மாமியார் கடிந்துகொண்டு "அழகிற்குச் சொல்லவேண் டுமா? பெண் வீட்டார் எப்படியோ அப்படித் தானே அவள் அழகும்!" என்பாள்.

மருமகளினுடைய ஆகார வஸ்திரங்களைப் பற்றி யாவரும் அசட்டையாகவே இருந்தார் கள். கருணையுள்ள அண்டை வீட்டார் யாரா வது இப்படி அசட்டையாயிருப்பதைப்பற்றிச் சொல்வார்களானால் அவர்களுக்குப் பதில், "இதுவே அதிகமாயிற்றே" என்று மாமியார் சொல்லி, பூராக அக்கறை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமானால் தந்தை பூராகப் பணம் கொடுத்

திருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை வெளியிடுவாள். அங்கு யாவரும் நடந்து கொண்டதைப் பார்த்தால் மருமகளுக்கு அங்கு ஒருவித உரிமையும் இல்லை என்றும் அவள் வஞ்சனையாகத் தான் பிரவேசித்திருக்கிறாள் என்றும் எண்ணினார்கள் போலிருந்தது.

இப்படி மகள் அனுபவித்து வரும் கஷ்ட நிஷ்டூரங்கள் யாவும் தந்தையின் காதுக்கு ஒரு வேளை எட்டியிருக்கும். அதனால் தான் ராமசுந்தரர் கடைசியாகத் தான் பரம்பரையாய் வசித்து வரும் வீட்டை விற்றுவிட முயன்றார்.

ஆனால் தன் பிள்ளைகள் வீட்டை இழந்து விடப் போகிறார்கள் என்ற செய்தியை அவர்களிடத்திலிருந்து அவர் மறைத்து வைத்திருந்தார். வீட்டை விற்று விட்டு அதிலேயே வாடகை கொடுத்துக்கொண்டு குடியிருப்பதென்றும், அதை வெகு சாமர்த்தியமாய்ச் செய்து தன் மாணத்திற்கு முன் அது சிறிதும் அவர்களுக்குத் தெரியாவண்ணம் நடந்து

கொள்வதென்றும் அவர் தீர்மானித்துக் கொண்டார்.

ஆனால் பிள்ளைகளுக்கு அது தெரிந்து விட்டது. எல்லாரும் அவரிடத்தில் வந்து அழுதார்கள். அதிலும் முதல் மூவருக்குக் கலியாணமாயிருந்ததோடு சிலருக்குக் குழந்தைகளும் பிறந்திருந்தன. அவர்களால் பெருந்தடை ஏற்பட்டு விடவே வீட்டு விற்பனைப் பேச்சு அச்சமயத்துக்கு நின்று போயிற்று.

ராமசுந்தர் அப்போது பலவிடங்களிலும் அதிக வட்டிக்குச் சிறிது சிறிதாகக் கடன் வாங்கி வந்தார். வீட்டுச் செலவுக்கு வெகு கஷ்டமாய் விட்டது.

தந்தை முகத்தைக் கண்டதுமே நிரு யாவற்றையும் தெரிந்துகொண்டு விட்டாள். கிழவருடைய நரைமயிர், வறண்ட முகம், நொந்த மனம் யாவும் அவருடைய தரித்திர நிலைமையையும், கொடுங்கவலையையும் விளக்கிக் காட்டின. மகள் விஷயத்தில் அபராதப்

பட்ட தந்தை தன் மனக் குறு குறுப்பை எப்படி மறைக்கக்கூடும்? இந்த விஷயத்தில் அவர் மனது எப்படித்துடிதுடித்தது என்பதை அவர் சம்பந்திகளின் அனுமதி பெற்று ஒரு கணப்பொழுது மகளை வந்து காணும்போது சிரிக்கும் சிரிப்பிலிருந்தே உணரலாம்.

இப்படித் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் தந்தை மனதைச் சாந்தப் படுத்துவதற்காகத் தாய் வீட்டிற்குப்போய் சில நாட்களாவது இருக்கவேண்டுமென்று நிரு வெகு ஆவல் கொண் டிருந்தாள். தந்தையின் சோர்ந்த முகத்தைக் கண்டபோது அவரை விட்டுத் தூர இருக்க இயலாதவளாய், "அப்பா, என்னை ஒரு முறை நம் அகத்துக்கு அழைத்துப் போகிறீரா?" என்ருள். "அப்படியே செய்கிறேன், அம்மா," என்ருர் ராமசுந்தரும்.

ஆனல் அப்படிச் செய்ய அவருக்குச் சிறிதும் பாத்தியதை இல்லை—சொந்த மகளின் பேரில் தந்தைக்கு இயற்கையாயுள்ள உரிமையை வாதகூஷிணைக்கு அடைமானமாகக் கொடுத்

துவிட்டிருந்தார். மகளைக்கண்டு போகும் உரிமையைக்கூட அதிக சங்கோசப்பட்டு பிச்சையைப் போலத்தான் கேட்டு அனுமதிபெற வேண்டி யிருந்தது, கால வித்தியாசத்தால் அதுவும் கிடைக்காமற் போய்விட்டால் இரண்டாம் பேச்சு சொல்ல அவருக்கு வாயில்லை.

ஆனால் மகள் தானாகவே தன் வீட்டுக்கு வரவேண்டுமென்று ஆசைப்படும்போது அவளை எப்படி அழைத்து வராமலிருக்க முடியும்! ஆகையால் சம்பந்திகளோடு இந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிப்பதற்கு முன் ராமசுந்தர் ஒரு மூவாயிரம் ரூபாய் சேகரிக்க எவ்வளவு தாழ்மை, எவ்வளவு 'அவமானம், எவ்வளவு திங்கு ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டி யிருந்தது என்பதின் சரித்திரத்தை இங்கு சொல்லாமலிருப்பதே மேல்.

நோட்டுகளைக் கைக்குட்டையில் சுற்றி வைத்து அங்கவஸ்திரத்தின் நுனியில் முடி போட்டுக்கொண்டு ராமசுந்தர் சம்பந்தி அருகில்வந்து உட்கார்ந்தார். முதல் முதலில் சிரித்த

முகத்தோடு தம் கிராம சமாசாரங்களை எடுத்துப் பேசினார். ஹரகிருஷ்ணன் வீட்டில் பெரிய களவு ஒன்று நடந்திருந்தது, அதன் விவரங்களை அடியிலிருந்து சொல்லி முடித்தார். நவீனமாதவன் ராதாமாதவன் என்னும் இரண்டு சகோதரர்களின் கல்வி பயிற்சியையும் சுபாவங்களையும் பற்றிப் பேசி ராதாமாதவனைப் புகழ்ந்து நவீனமாதவனை இகழ்ந்தார். ஊரில் புதிய நோய் ஒன்று வந்திருந்தது. அதைப்பற்றின பல விநோத செய்திகளைச் சொன்னார். கடைசியாக ஹுக்காவைக் கீழேவைத்துவிட்டு, பேச்சோடு பேச்சாக, "அது இருக்கட்டும், சம்பந்திகளே, அந்தப் பணம் இன்னும் பாக்கியாகவே இருக்கிறது அல்லவா, தினம் அதைப்பற்றி நினைத்துக்கொள்கிறேன் வரும்போது அதைக் கையில் எடுத்துவரலாமென்று, ஆனால் சமயத்தில் மறந்துபோய் விடுகிறது; வயதாய் விட்டதோ இல்லையோ?" என்று இப்படி ஒரு பெரிய பீடிகை போட்டுக்கொண்டு எலும்புக்கூட்டின் மூன்று எலும்புகளை போலிருந்த மூன்று

நோட்டுகளை வெகு சகஜமாயும் வெகு அலக்ஷ்ய மாகவும் எடுத்தார். மூவாயிரம் ரூபாய் நோட்டு கள் தான் கையில் இருந்ததைக் கண்ட ராய் பகதூர் கெட்டியாகச் சிரித்துக்கொண்டே,

"போதும், ஐயா, இவைகள் எனக்கு வேண்டாம்," என்று மறுத்துவிட்டுச் சாதா ரணமாய் வழங்கும் ஒரு வங்காளிப் பழமொழி யை மேற்கோளாகச்சொல்லி, அற்ப விஷயத் திற்காகத் தன் கையில் துர்கந்தம் பூசிக்கொள் ளத் தனக்கு இஷ்டமில்லை என்றார்.

இது நேர்ந்த பிறகு பெண்ணை வீட்டுக்கு அழைத்துப் போகும் பிரஸ்தாபத்தை எடுக்க யாருக்குமே வாய்வராது—ராமசுந்தரர் மாத்தி ரம் அப்படி விட்டுவிடவில்லை. இவ்வித சம் பந்தி மரியாதைகளால் தமக்கு இன்னும் ஆக வேண்டிய தொன்றுமில்லை என்று எண்ணி, உயிர் நிலையில் அடிபட்டவர் போலே சிறிது நேரம் சும்மாயிருந்துவிட்டுக்கடைசியாகத்தன் விஷயத்தைச் சொன்னார். ராய் பகதூர் ஒரு சிறு காரணம்கூட எடுத்துக்காட்டாமல் "அது

இப்பொழுது முடியாது" என்று சொல்லிப் பிறகு ஏதோ காரியமாகத் தம்மிடத்தை விட்டு எழுந்துபோய் விட்டார்.

ராம சுந்தரர் பெண்ணுக்கு முகத்தைக் காட்டாமலே நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் கைக ளால் அந்த நோட்டுகளைத் தம் உத்தரீயத்தில் முடிபோட்டுக் கொண்டு வீடு திரும்பிவிட்டார். என்றைக்கு முழுப்பணத்தையும் சேகரித்து அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டுச் சங்கோச மின்றித் தம் பெண்ணினிடத்தில் தமக்குள்ள பாத்தியதையைப் பெற முடிகிறதோ அன்று வரை சம்பந்திகள் வீட்டுக்குப் போகிறதில்லை என்று தமக்குள்ளேயே அவர் தீர்மானித்துக் கொண்டார். பல நாட்கள் கழிந்தன. நிருபமா ஆள்மேல் ஆள்விட்டனுப்பினாள். ஆனால் தகப் பனாரைக் காணவே இல்லை. கடைசியில் ரோஷத் தால் ஆட்கள் அனுப்புவதை நிறுத்திவிட்டாள்.

ராம சுந்தரர் மனதில் வெகு துயரப்பட் டார். இருந்தாலும் அப்பொழுது கூட அவர் போகவில்லை.

3700

ஐப்பசி மாதம் வந்தது. ராமசுந்தரர், இம் முறை நவராத்திரிக்குக் குழந்தையை எப்படி யாவது அழைத்து வந்துவிடவேண்டும், இல் லாவிட்டால் நான் ...... என்று ஒரு கடுமை யான பிரமாணம் செய்துகொண்டார்.

பஞ்சமியன்றே ஷஷ்டியன்றே உத்தரீய த்தில் சில நோட்டுகளை முடிபோட்டுக்கொண்டு புறப்படத் தயாராய் இருந்தார். ஐந்து வய துள்ள பேரன் ஒருவன் வந்து, "தாதா, எனக்கு வண்டி ஒன்று வாங்கிக் கொடுக்கிறீரா?" என்று கேட்டான். அவனுக்குப் பாவம் வெகு நாளாகவே ஆள் தள்ளும் வண்டி யொன்றி லேறிச் சவாரி செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசை யுண்டு; ஆனல் அவ்வாசையைத் தீர்த்துக் கொள்ள இதுவரை வழி ஒன்றும் கிடைக்க வில்லை. ஆறு வயதுள்ள பேத்தி ஒருத்தி அழு துகொண்டே வந்து, "நவராத்திரியில் யாரா வது கொலுவுக்கு அழைத்தால் போவதற்கு நல்ல பாவாடை ஒன்றுமில்லையே, தாதா," என்றாள்.

ராம சுந்தராருக்கு அது தெரியும் ஹாக்கா பிடித்துக்கொண்டே இது விஷயமாக அவர் ஏதேதோ யோசனைகளெல்லாம் செய்து பார்த்தார். ராய் பகதூர் வீட்டில் நவ ராத்திரிக்கு அழைக்கும்போது தன்னுடைய நாட்டுப்பெண்கள் சொற்ப ஆபரணங்களை மாத்திரமே தரித்துக்கொண்டு ஏழை யாசகர்களைப்போலே போய் நிற்கவேண்டி இருக்குமே என்று எண்ணி எண்ணிப் பலமுறை அவர் பெருமூச்சு விட்டிருக்கிறார். அதனால் அவர் முகத்தில் ஆழ்ந்த வரிகள் தோன்றினதைத் தவிர்த்து வேறொரு பயனும் கிடைக்கவில்லை.

வறுமையினால் பேதுற்றுக் கிடக்கும் தம் வீட்டு அழுகுரலைக் காது நிறைய வாங்கிக் கொண்டு பெரியவர் சம்பந்திகள் வீட்டில் போய் நுழைந்தார். முன்பு அவருக்கிருந்த சங்கோசம் இப்பொழுது பறந்து போய்விட்டது. வேலை யாட்களையும் கூட அச்சத்தோடும் நாணத்தோடும் இதுவரை அவர் பார்த்து வந்த பார்வை இப்பொழுது அவரிடத்தில் காணவே

காலேனும்; தம் சொந்த வீட்டில் பிரவேசிப் பதைப் போலவே தான் அவர் அங்கு பிரவே சித்தார், வீட்டில் ராய் பகதூர் இல்லை என்று கேட்கவே அவர் சிறிது நேரம் அங்கு காக்க வேண்டியதாயிருந்தது. மனதில் பொங்கி எழும் சந்தோஷத்தை அடக்க முடியாதவராய் நோகப் பெண்ணினிடம் சென்றார். ஆனந் தத்தால் கண்களிலிருந்து நீர் பெருகிற்று. அப் பாவும் அழுதார் மகளும் அழுதாள். ஒரு பேச்சு கூடப் பேச இருவராலும் இயலவில்லை. இப்படிச் சில நிமிஷங்கள் கழிந்ததும், ராம சுந்தரர், "இந்தத் தடவை உன்னை வீட்டுக்கு அழைத்துப் போகிறேன், அம்மா, இனியொரு கஷ்டமுமில்லை," என்றார்.

இச் சமயத்தில் ராமசுந்தருடைய மூத்த மகன் ஹரமோகனன் தன்னிரு குழந்தைக ளோடும் அறையில் பிரவேசித்து, "அப்பா, எங்களை நீர் இப்போது நடுத்தெருவில் விட்டு விட்டீரே! நாங்கள் என்ன செய்கிறது?" என்றான்.

ராம சுந்தரர் நெருப்பு போல எரிந்து விழுந்து, "உங்களுக்காக நான் நரகத்துக்குப் போகிறதா என்ன? நீங்கள் என் வாக்கைக் காப்பாற்ற என்னை விடமாட்டீர்கள் போலிருக்கிறதே!" என்று ஆக்குரோஷத்தோடு சொன்னார். ராம சுந்தரர் வீட்டை விற்று விட்டுக்குமாரர்கள் அதை அறியா வண்ணம் பலவித ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தார். ஆனாலும் அது அவர்களுக்குத் தெரிந்து விடவே அடக்க வொண்ணாத கோபம் அவருக்கு வந்துவிட்டது.

இச் சமயத்தில் அவருடைய பேரன் அவருடைய இரண்டு முழங் கால்களையும் பலமாய்ச் சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டு அவர் முகத்தை அண்ணாந்து பார்த்து, "தாதா எனக்கு நீர் வண்டி வாங்கிக்கொடுக்க மாட்டீரா என்ன?" என்று கேட்டான்.

ராம சுந்தரர் தலைகுனிந்துகொண்டு பதில் ஒன்றும் சொல்லாமலிருப்பதைக் கண்டு குழந்தை நிருவினிடம் போய், "அத்தே, எனக்கு நீயாவது ஒரு வண்டி வாங்கித்தருவாயா?" என்று கேட்டான்.

நிருபமாவுக்குச் செய்தி முழுவதும் விளங்கிவிட்டது. அவள், "அப்பா, என் மாமனாருக்கு நீர் ஒரு காலணு கொடுப்பீரேயானுல் உம்முடைய மகளை இனி நீர் காணமாட்டீர். உம் பேரில் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன், பார்த்துக்கொள்ளும்," என்ருள்.

ராம சுந்தரர், "சீ! நீ இந்த மாதிரி வார்த்தை சொல்லாதே, அம்மா! இந்த ரூபாயை நான் கொடாமற் போவேனுனல் அப்போது உன் அப்பாவுக்கும் அவமானம் உனக்கும் அவமானம்," என்ருர்.

நிரு சொன்னுள்: "அப்பா, ரூபாயைக் கொடுப்பீரானுல் அது தான் அவமானகாம்! உம் பெண்ணுக்குத் தன்னிலேயே ஒரு மரியாதை இல்லையா? வெறும் பணப்பைதானு நான், என்னிடம் பணமிருக்கும் வரைதான் என்னை மதிப்பதற்கு? வேண்டாம், அப்பா பணத்தைக் கொடுத்து என்னை வீணில் அவமானப் படுத்தாதிரும். அதுவும் இப் பணத்திற்கு என்புருஷன் ஆசைப்படவேயில்லையே!"

ராம சுந்தரர், "அப்படியானால் அவர்கள் உன்னை என்னோடு வீட்டுக்கு வர விட மாட்டார்களே!" என்றார்.

நிரு.—அவர்கள் அனுப்பா விட்டால் நீர் என்ன செய்வீர். நீரும் கேட்காமலே சும்மா இருந்து விடும்.

ராம சுந்தரர் நடுங்கும் தன் கைகளால் நோட்டுகளைக் கட்டித் தோள்மேல் போட்டுக் கொண்டுத் திருடனைப்போல ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் திரும்பி வீடு போய்ச்சேர்ந்தார்.

பூராவும் பணத்தை ராம சுந்தரர் எடுத்து வந்திருந்ததும் அதைக் கொடுக்க வொட்டாமல் தடுத்து மறுபடி எடுத்துப் போகும்படி அவர் பெண் செய்ததும் ரகஸியமாக இருக்கவில்லை. நடந்த சம்பாஷணையை கதவுகளின் சந்து வழியாக ஒட்டுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த வேலைக்காரி ஒருத்தி நிருவின் மாமியாரிடத்தில் போய் யாவற்றையும் சொல்லிவிட்டாள். இச் செய்தியை அறிந்ததும் மாமியாரின் ஆக்ரோஷம் மிதமிஞ்சி விட்டது.

மாமியார்வீடு நிருபமாவுக்கு ஒரு முள் படுக்கையாய் விட்டது. போதாத குறைக்கு விவாகமான சிறிது காலத்திற்கெல்லாம் அவள் புருஷன் டெபுடி மாஜிஸ்டிரெட் வேலை பெற்று வெளி யூருக்குப் போய் விட்டார். பிறந்தகத்தாரோடு சேர்ந்து கெட்டுவிடுவாள் என்ற சாக்கினுல் நிரு இனி அவர்களைப் பார்க்கக்கூடாதென்று தடுக்கப் பட்டாள்.

இதற்குச் சரியாக நிருவுக்குப் பெரிய வியாதி ஒன்று கண்டிருந்தது. அதன் பொருட்டு அவள் மாமியார் மீதே முழுபழியையும் சுமத்துவது சரியன்று. தன் உடம்பு விஷயத்தில் அவள் வெகு அஜாக்கிரதையாகவே இருந்தாள். கார்த்திகை மாதப் பனியில் தன் அறையில் தலை வைத்துப் படுத்துக்கொள்ளும் பக்கத்துக் கதவைத்திறந்து வைப்பாள்; குளிர் காலத்தில் உடம்பைப் போர்த்திக்கொள்ள மாட்டாள். காலத்தில் உணவு கொள்வதில்லை. வேலைக்காரிகள் போஜன மிடாமல் சில சமயங்களில் மறந்தாற்போலே போய்விட்டால் அதை வாய்

திறந்து கேட்கலாமே, அதையும் செய்யமாட்டாள். எஜமானன், வேலையாட்கள், எஜமானி முதலானோர்களின் தயவின் பேரில் தான் ஒரு அயல் வீட்டிலிருந்து வருவதைப்போல எண்ணி அவள் நடந்துகொண்டாள். அவ்வெண்ணம் அவள் மனதில் வரவா அதிகமாக வேரூன்றிவிட்டது. இப்படி அவள் நடந்துகொண்ட மாதிரி கூட மாமியாருக்குப் பிடிக்கவில்லை. சாப்பாடு விஷயத்தில் அவள் அசட்டையாயிருப்பதைக் கண்டால், "நவாப்பு வீட்டுப் பெண்ணல்லவா, அவள், ஏழை வீட்டுச் சோறு அவளுக்கு எப்படி ருசிக்கும்?" என்பாள். "அவள் அழகைப் பார்க்கவில்லையா, அவள் அழகை, நாளுக்கு நாள் அவள் கொள்ளிக் கட்டையைப்போலே ஆய்க்கொண்டுவருகிறாளே?" என்று வேறு சிலவேளைகளில் சொல்வாள்.

திருவுக்கு வியாதி அதிகரித்தபோது, அவள் மனம் வாடியிருந்தால் "இதெல்லாம் பெரிய மனுஷாள் வீட்டுப் பெண்ணின்

பாசாங்கு" என்பாள். ஒரு நாள் வெகு வின யமாய் நிரு மாமியாரோடு, "அப்பாவையும் என் சகோதரர்களையும் நான் ஒரு முறை பார்க்க வேண்டுமே, அம்மா!" என்று கேட்டாள். இதைக் கேட்ட மாமியார், "இவ்வளவு தந்திரமும் பிறந்தகத்துக்குப் போவதற்குத் தானே?" என்றாள்.

சொன்னால் யாரும் நம்ப மாட்டார்கள்— ஒரு நாள் சாயங்காலம் நிருவுக்கு மேல் சுவாஸம் கண்டுவிட்டது. அன்று தான் முதல் தடவை ஒரு வைத்தியனை அழைப்பித்தார்கள். அதுவே தான் கடைசி தடவையுமாகி விட்டது.

வீட்டில் மூத்த மருமகள் இறந்து விட்டதனால் கிரியைகளெல்லாம் வெகு ஆடம்பரமாகவே நடைபெற்றன. நவ ராத்திரியின் முடிவில் துர்க்கையின் விக்கிரகத்தை நதியில் விடும் சடங்கு விஷயத்தில் ராய் பகதூர் வீடு ஜில்லா முழுதும் பேர்போனதாக இருந்தது. அதைப் போலவே இம் மூத்த மருமகளின் கிரியை

யும் ஆடம்பரமாகத்தான் நடந்தது. அந்தப் பக்கங்களில் எங்குமே கேட்டிராதபடிச் சந்தனக் கட்டைகளைச் சிதையாக அடுக்கி அதில் அவளைத் தகனம் செய்தார்கள். அவளுக்கு நடந்த சபிண்டிகாரணத்தின் சம்பிரமம் ஒரு ராய் பகதூர் வீட்டில் தான் நடக்கக் கூடியதாக இருந்தது. இதன் பொருட்டு அவர்களுக்குச் சிறிது கடன் கூட ஏற்பட்டதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

ராம சுந்தரரைத் துக்கம் விசாரிக்க வந்தவர்களெல்லாரும் அவர் மகளின் சரமக் கிரியைகள் வெகு விமரிசையுடன் நடைபெற்றன வென்று சொல்லி அதை விஸ்தரித்தார்கள்.

மற்றொரு பக்கம் டெபுடி மாஜிஸ்டிரேட்டிடமிருந்து வந்த கடிதத்தில், "இங்கு தக்க ஏற்பாடுகள் செய்து வைத்திருக்கிறேன், இதைக் கண்டதும் சீக்கிரத்திலேயே என் மனைவியை அனுப்பிக் கொடுக்க வேண்டும்" என்று எழுதியிருந்தது. அதற்கு ராய் பகதூரின் தர்ம பத்தினி, "அப்பா, உனக்கு வேறொரு பெண்ணை நிச்சயம் செய்து வைத்திருக்கிறோம்,

இதைக் கண்டதும் சீக்கிரத்திலேயே நீ ராஜா வாங்கிக்கொண்டு இங்கு வரவேண்டும்," என்று பதில் எழுதினாள்.

இம்முறை இருபதினாயிரம் ரூபாய் வரதக்ஷிணை அதுவும் கையின் மேல் ரொக்கப் பணம்.

புதுவை—சைகோன் சின்னையா அச்சுக்கூடம்.

கம்ப நிலயம் வெளிப்படுத்தியிருக்கும் நூல்கள்.

க. சந்திரகுப்த சக்ரவர்த்தி (வ. வெ. ஸு. ஐயர்.) 0—அ—0

உ. மங்கையர்க்கரசியின் காதல் முதலிய
கதைகள் (ஷை) ... ... 0—க0—0

ங. ரவீந்திர டாகூர் சிறு கதைகள் முதல் தொகுதி 0—கஉ—0

ச. ஷை உ-ம் தொகுதி ... 0—கஉ—0

ரு. ஷை ங-ம் தொகுதி (ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.) 0—கஉ—0

சு. குப்பன் பித்தலாட்டங்கள் (ஷை.) 0—சு—0

எ. புக்கர் வாஷிங்டன் சரித்திரம் (வ. வெ. ஸு.) 0—அ—0

அ. வால்மீகி விஜயம் (மஹேசகுமார சர்மா) ... க—0—0

கூ. தன்னம்பிக்கை (வ. வெ. ஸு.) ... ... 0—அ—0

க0. கம்பராமாயண பாலகண்டச்சுருக்கம் (முகவுரை
அகராதி முதலியன சகிதம்) ... ரூ உ—கூ—0

இதர பதிப்புகள்.

ஆனந்த மடம் ... ... 0—கஉ—0

மகாத்மா காந்தி ... ... க—0—0

வேதாந்த ரகஸியம் ... ... க—அ—0

ராமகிருஷ்ண விஜயம் ... ... க—ச—0

சர்மா, ஸ்ரீ. அரவிந்த கோஷ் எழுதிய வியாசத்தின்
மொழி பெயர்ப்பு ... ... 0—ச—0

An English Translation of the Kural
by V. V. S. Aiyar ... ... Rs 2—4—0

"கம்ப நிலயம்," புதுச்சேரி.